

Sau Khi Mang Thai Con Của Kim Chủ, Cầu Xin Chia Tay

Contents

Sau Khi Mang Thai Con Của Kim Chủ, Cầu Xin Chia Tay	1
1. Chương 1: Kế Hoạch Chia Tay (1)	1
2. Chương 2: Kế Hoạch Chia Tay (2)	5
3. Chương 3: Kế Hoạch Chia Tay (3)	10
4. Chương 4: Kế Hoạch Chia Tay (4)	15
5. Chương 5: Kế Hoạch Chia Tay (5)	21
6. Chương 6: Kế Hoạch Chia Tay (6)	26
7. Chương 7: Kế Hoạch Chia Tay (7)	32
8. Chương 8: Kế Hoạch Chia Tay (8)	38
9. Chương 9: Kế Hoạch Chia Tay (9)	42
10. Chương 10: Kế Hoạch Chia Tay (10)	50
11. Chương 11: Kế Hoạch Chia Tay (11)	57
12. Chương 12: Kế Hoạch Chia Tay (12)	62
13. Chương 13: Kế Hoạch Chia Tay (13)	68
14. Chương 14: Kế Hoạch Chia Tay (14)	73
15. Chương 15: Kế Hoạch Chia Tay (15)	77
16. Chương 16: Kế Hoạch Truy Thê (1)	84
17. Chương 17: Kế Hoạch Truy Thê (2)	90
18. Chương 18: Kế Hoạch Truy Thê (3)	98
19. Chương 19: Kế Hoạch Truy Thê (4)	103

Sau Khi Mang Thai Con Của Kim Chủ, Cầu Xin Chia Tay

Giới thiệu

Tên gốc: Sau khi hoài thượng kim chủ hài tử, cầu chia tay. Thể loại: Hiện đại, sinh tử, song tính, bá đạo tổng tài âm u

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mang-thai-con-cua-kim-chu-cau-xin-chia-tay>

1. Chương 1: Kế Hoạch Chia Tay (1)

Gần đây Chữ Tiểu Du thường trong tình trạng mơ mơ màng màng, hay ngủ gật.

Tối hôm qua, Trịnh Tranh đi công tác trở về lập tức đến “Lồng Vàng” thăm cậu. Có lẽ là tâm tình Trịnh Tranh khá tốt, “tiểu biệt thắng tân hôn” mà đem cậu lăn giường. Chữ Tiểu Du từ khi bị bao dưỡng đến giờ chưa hưởng thụ qua sự ôn nhu như vậy, cả người thoải mái dễ chịu như trên mây.

Sau đó cậu ngủ thiếp đi __(:3)__

Trịnh Tranh xoa đầu cậu một lát, đột nhiên Chữ Tiểu Du mở to mắt, nhìn thấy Trịnh Tranh đen mặt hỏi cậu: “Tôi hôm qua lại chơi game suốt đêm?”

“Không phải...” Chữ Tiểu Du không nói dối, vì muốn chào đón kim chủ trở về cậu đã ngủ hằn một ngày, không hiểu sao càng ngủ lại càng muốn ngủ, cả người đều uể oải, còn lười ăn, cậu cũng buồn bực lắm.

Trịnh Tranh xuống giường, vuốt lại tay áo bị nhăn.

Chữ Tiểu Du sợ tè ra quần, cậu không dám bảo kim chủ ở lại qua đêm, đành phải mặc áo ngủ cúi đầu đi đằng sau Trịnh Tranh, giống như con rùa nhỏ đi tiễn khách vậy.

Đến thang máy, Trịnh Tranh liếc mắt cậu một cái, Chữ Tiểu Du lập tức đứng nghiêm chỉnh.

Nhìn chằm chằm cửa thang máy đóng lại “Đình” một tiếng, Chữ Tiểu Du khóc không ra nước mắt.

Sao cậu có thể ngủ được? Tại sao ngay lúc kim chủ muốn làm cậu lại có thể ngủ?

Thật không chuyên nghiệp!

Chữ Tiểu Du sờ sờ móng tay, tự nhủ ngày mai nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, cậu còn phải nghỉ mấy trò tình thú giúp kim chủ vui vẻ nữa. Sắp đến cuối học kỳ rồi, sang năm tư phải đi thực tập... Hôm nay cậu đắc tội với kim chủ, chắc cuối năm không có tiền thưởng đâu?

Chữ Tiểu Du nghĩ đi nghĩ lại, ngồi trên sofa lại lăn ra ngủ.

Hôm sau lúc mở mắt thấy mình đang nằm trên giường, chăn gối gọn gàng, Chữ Tiểu Du xoa cái đầu rối bù, thầm nghĩ mình bị mộng du.

Cũng giống như những thanh niên trẻ tuổi khác, Chữ Tiểu Du mỗi khi rảnh đều dùng điện thoại, ngay cả thời gian rửa mặt cũng không buông, một bên súc miệng một bên cầm lướt màn hình điện thoại. Trang chủ có tin dự báo thời tiết báo nhiệt độ giảm, hai mắt Chữ Tiểu Du lập tức sáng rực lên, háo hức cực kỳ.

Cậu thích nhất mùa đông, được mặc nhiều quần áo lên người.

Rửa mặt xong, Chữ Tiểu Du lấy áo lông đã chuẩn bị từ tối qua ở trong tủ ra, lại quàng khăn lên cổ, đội mũ, cầm túi giữ nhiệt lên đường đến bệnh viện.

Chữ Tiểu Du là cô nhi, lại là người song tính nên ở cô nhi viện cậu phải cẩn thận hơn những đứa trẻ khác. Bởi ngoại hình xinh đẹp, những người quý cậu cũng muốn bắt nạt cậu, lâu dần, tính cách Chữ Tiểu Du trở nên rụt rè, giống như con mèo đen, chỉ cần một ngọn gió lay cỏ cũng có thể dọa nó rụt người.

May mắn thay cậu gặp được vị viện trưởng tốt bụng, mặc dù khi trưởng thành cậu không táo bạo như những chàng trai khác, nhưng cá tính cũng coi như mạnh mẽ.

18 tuổi, cậu được ra mắt với tư cách là một người mẫu.

Ừ thì làm người mẫu, chỉ là cậu bị Trịnh Tranh nhìn trúng.

Chữ Tiểu Du mới 18 tuổi 3 tháng 7 ngày, luôn nghĩ mình có thể không bị tiền tài làm mù mắt, nhưng sau khi nhìn thấy mức lương hàng năm với sáu con số không, Chữ Tiểu Du thất thần mà đáp ứng.

Nửa năm, chỉ cần nửa năm cậu sẽ có tiền làm phẫu thuật để trở thành một nam nhân chân chính, càng nhiều tiền thì cậu có thể được tiếp nhận phương pháp tốt nhất để giảm bớt đau đớn khi cắt bỏ bộ phận kia, dù sao động chạm dao kéo cũng rất đau mà.

Chữ Tiểu Du muốn dùng bao dưỡng để đổi lấy nguyện vọng của bản thân.

Lần này Chữ Tiểu Du đến bệnh viện tốt nhất thành phố.

Đến nơi, cậu đỗ xe ở bãi dưới tầng hầm. Ở bệnh viện này Chữ Tiểu Du có quen một bác sĩ, không phải là người của kim chủ, mà là do bí mật cơ thể, ở đây lại có một bác sĩ cũng giống cậu nên từ bé đến giờ cậu luôn đến đây khám bệnh.

Nhưng bác sĩ Lâm là một người ngạo kiều, không bày vẻ mặt dễ nhìn ra bao giờ.

Chữ Tiểu Du biết bác sĩ Lâm là người khẩu xà tâm Phật(*), nên không đáng sợ chút nào. Cậu nói biểu hiện gần đây hết một lượt, tò mò hỏi: “Chú Lâm, có phải là tiểu đường không? Đạo này cháu hay ăn ngọt lắm.”

[() Khẩu xà tâm Phật: ý nói là những người nói lời nói ác nhưng trong tâm lại tốt.]*

Lâm Cận Ngôn nhăn mặt, trừng cậu một cái: “Nói bậy bạ cái gì đấy, còn biểu hiện nào nữa không?”

Chữ Tiểu Du hồi tưởng: “Còn biểu hiện? Tháng này cháu chỉ rúc mình trong nhà... A!” Chữ Tiểu Du chợt nhớ ra, vội nói: “Phải rồi, tháng này cháu chưa bị.”

“Đến ngày á?” Lâm Cận Ngôn sững sốt.

“Đúng, cháu không...” Chữ Tiểu Du còn chưa nói hết lời, bỗng ngán cả ra.

Cậu cũng không phải là kẻ ngốc, tất nhiên cậu biết mình đang nói cái gì. Tuy cơ thể khác người, nhưng cậu luôn nghĩ mình là một người đàn ông, cũng không nghĩ đến chuyện mình có thể mang thai.

Sao cậu có thể mang thai?

Chữ Tiểu Du vẫn luôn nghĩ như vậy, tự nghĩ mình là nam nhân. Trong cơ thể có buồng trứng, ống dẫn trứng, tử cung, tất cả đều muốn cắt bỏ hết. Những bộ phận này cùng lắm chỉ là để tượng trưng thôi, hơn nữa rất nhiều người song tính khác khi phẫu thuật cũng không thể mang thai.

Như thế nào cậu lại mang thai được?!

Chữ Tiểu Du điên mất thôi, nghiêng người bắt lấy cánh tay Lâm Cận Ngôn, ánh mắt hỗn loạn: “Chú Lâm, chú Lâm cháu phải làm sao? Cháu còn muốn phẫu thuật...”

“Kiểm tra trước đã.” Lâm Cận Ngôn trầm mặt, trực tiếp ngắt lời cậu, không để Chữ Tiểu Du đi làm thủ tục, mà đưa cậu đi xét nghiệm nước tiểu trước, tự xem kết quả.

Hai mươi phút sau, Chữ Tiểu Du quay lại phòng khám, chỉ dùng từ “âm u” để miêu tả cậu lúc này.

Cậu phải đối mặt với quyết định lớn thứ hai trong cuộc đời, cậu mang thai, là con của kim chủ, còn chưa biết đứa bé là nam hay là nữ, hay là cả nam cả nữ.

Trong ấn tượng của Chữ Tiểu Du, kim chủ là người sẽ không cho phép người ngoài mang thai con của hắn, hơn nữa cơ thể khác người của cậu, nếu sinh ra người song tính thì thế nào? Nếu bị kim chủ biết, chắc chắn sẽ bóp chết ba con cậu mất.

Chữ Tiểu Du sợ hãi.

Lâm Cận Ngôn nhìn cậu, lạnh giọng nói: “Một tuần sau đến khám thai.”

“Khám, khám thai?” Chữ Tiểu Du cảm thấy khó để nói chuyện, ánh mắt thể hiện rõ sự giãy giụa nhìn Lâm Cận Ngôn: “Không thể phá thai sao?”

“Có thể phá, nhưng khó giữ mạng cho cả hai, một lớn một nhỏ.”

“...”

Chữ Tiểu Du khó chịu cúi đầu, đứa bé sẽ thật xinh đẹp, lúc lông mi dài rũ xuống, hai mắt to híp lại, tuy không dễ thương đến vậy, nhưng trông thật yên tĩnh.

Lâm Cận Ngôn nhìn cậu, sắc mặt càng thêm khó coi.

Chính y nhìn Chữ Tiểu Du trưởng thành, từ ngày bị đưa tới viện mồ côi chỉ là đứa trẻ mới năm, sáu tuổi, mặt mày tái nhợt, lúc nhìn người luôn đề phòng như mèo con, trên người cậu có rất nhiều vết thương nhưng lại không hề kêu đau. Sau khi Lâm Cận Ngôn kiểm tra mới phát hiện ra, cậu hoàn toàn không có vấn đề gì về trí tuệ, nhưng lại không nói chuyện, so với việc nuôi cậu thì nuôi một thú cưng vẫn hơn.

Thầm hít sâu trong lòng, Lâm Cận Ngôn an ủi một câu: “Tiểu Du, thật ra sinh xong không phải là không thể phẫu thuật được, vẫn còn cơ hội.”

“Thật sự?” Chữ Tiểu Du khẩn cầu nhìn Lâm Cận Ngôn, dường như đặt hết hy vọng lên người y.

Lâm Cận Ngôn gõ trán cậu một cái: “Nghĩ cái gì? Cháu phải tin chú, từ giờ phải tự chăm sóc mình như bảo vật quốc gia vậy.”

Thấy Chữ Tiểu Du gật đầu, Lâm Cận Ngôn hí mắt cảnh cáo: “Còn phải chú ý điểm này, trong thời gian này không được quan hệ.”

Chữ Tiểu Du nghe như sấm đánh ngang tai.

Đột nhiên, điện thoại trong túi rung, Chữ Tiểu Du cúi đầu nhìn túi áo, vội vã lấy điện thoại ra.

Trên màn hình là tên trợ lý của kim chủ, Triệu Tân Đức.

Sao giờ này Triệu Tân Đức lại gọi điện cho cậu?

2. Chương 2: Kế Hoạch Chia Tay (2)

Nhìn Lâm Cận Ngôn bằng ánh mắt xin lỗi, Chữ Tiểu Du cầm điện thoại vào phòng trong, thấp giọng nói: “Xin chào, trợ lý Triệu.”

“Chào cậu, Tiểu Chủ. Trịnh tiên sinh nói đêm nay sẽ tới chỗ cậu, hy vọng cậu chuẩn bị trước một chút.”

Chữ Tiểu Du cúi đầu nhìn bụng mình, trong đầu không có lời nào để nói.

Rõ ràng chú Lâm vừa mới nói không thể quan hệ, như thế sao cậu dám cự tuyệt kim chủ? Chữ Tiểu Du hai mắt mê mang, rối rắm cào cào tường.

Nghĩ đến Triệu Tân Đức biết cậu là người song tính, Chữ Tiểu Du đỏ mặt, nhỏ giọng như chú mèo con: “Trợ lý Triệu, hôm nay tôi đến ngày.”

Trợ lý Triệu nghe một câu này nhất định sẽ hiểu, lại càng nhớ rõ tình trạng cơ thể của Chữ Tiểu Du, dừng một chút, nói: “Tôi đi hỏi ý kiến của Trịnh tổng một chút.”

Một lát sau, Triệu Tân Đức trở lại, Chữ Tiểu Du nghe thấy tiếng vuốt quần áo trong điện thoại, lập tức đưa điện thoại lên tai.

Giọng trợ lý Triệu giống như người từng trải, giống như đang nghiêm túc làm việc: “Tiểu Chủ, Trịnh tổng nói không vấn đề gì, hôm nay anh ấy muốn thấy máu.”

“...” Chữ Tiểu Du lệ rơi đầy mặt, đau tim mà cúp điện thoại.

Thật muốn chết mà.

Bên ngoài Lâm Cận Ngôn chờ không nổi nữa, hôm nay còn có người bệnh khác, hơn nữa tình trạng của Chữ Tiểu Du bây giờ làm y lo lắng, gõ cửa, nói: “Tiểu Du, mày đang cãi nhau với thằng kia à?”

Kim chủ còn lâu mới gọi điện cho cậu, sao có thể cãi nhau được.

Chữ Tiểu Du hai mắt buồn sâu mở cửa, không đợi Lâm Cận Ngôn lên tiếng đã tiến đến ôm y, khiến Lâm Cận Ngôn sững sốt, Chữ Tiểu Du muốn thừa cơ Lâm Cận Ngôn không chú ý, nhanh chóng thoát thân.

Nhưng Lâm Cận Ngôn đâu dễ lừa như vậy, nhanh lẹ bắt được cánh tay Chữ Tiểu Du, cúi đầu nhìn ngón tay trắng trắng, nguy hiểm híp mắt: “Chữ Tiểu Du, thằng kia là ai? Là người như thế nào?”

Việc Chữ Tiểu Du bị bao dưỡng đều giấu tất cả mọi người, với tình trạng hiện tại cậu không muốn trưởng bối như Lâm Cận Ngôn biết, Chữ Tiểu Du giật giật cánh tay, cúi đầu nói: “Là... Là người thích động vật.”

Cậu nói xong liền bỏ chạy, Lâm Cận Ngôn không đuổi kịp, nhìn bóng lưng của cậu mà khó hiểu. Thích động vật? Thích động vật không phải là người tốt à?

Ra khỏi bệnh viện, Chữ Tiểu Du ủ rũ.

Mùa đông, bầu trời âm u, cây cối trụi lá. Chữ Tiểu Du đi trên vỉa hè, cậu không chú ý đến ánh mắt của người đi đường, nhưng lại cảm nhận được người ta đang chỉ trỏ cơ thể mình.

Khi còn nhỏ hay bị mọi người vây xung quanh nhìn ngó, làm cho Chữ Tiểu Du nghĩ bản thân là một con quái vật dơ bẩn suốt một thời gian, không dám xuất hiện vào ban ngày.

Chữ Tiểu Du cúi đầu đi ra khỏi cổng bệnh viện, nhìn xe cô đi tới đi lui bỗng ngẩn cả người, bối rối suy nghĩ một lúc, nhanh chóng quay trở lại.

Xe của cậu vẫn còn đỗ ở dưới tầng hầm.

Theo Trịnh Tranh được nửa năm, hẳn cho cậu một chiếc xe. Lúc Trịnh Tranh nói cho Chữ Tiểu Du biết, cậu còn tưởng mình sẽ có một chiếc xe thể thao thật lạnh khoắc, tương lai còn có thể bán được không ít tiền. Kết quả vừa nhìn thấy xe, Chữ Tiểu Du như chết lặng. Trịnh Tranh cho cậu là chiếc SUV vẻ ngoài màu đen hùng tráng, ổn định và khỏe khoắn. Chữ Tiểu Du ngồi trên ghế lái trông giống hệt nhóc tì mặc trộm quần áo của người lớn.

Đương nhiên, có xe để đi thì Chữ Tiểu Du không có ý kiến, sau hai tháng thi lấy bằng lái xe, cậu vẫn chưa động đến xe.

Chữ Tiểu Du là trạch nam chính hiệu, ngoại trừ đến trường thì sẽ không ra khỏi cửa, mà có tiết thì cũng không lái xe, cậu còn muốn sống yên ổn.

Cũng vì vậy mà suýt chút nữa cậu cũng quên là mình có một chiếc xe hơi.

Lái xe cẩn thận về “Lồng Sắt”, vừa mở cửa đã cảm nhận được không khí lạnh lẽo phả vào mặt. Chữ Tiểu Du rút cổ, mặc dù đã quen thuộc với căn hộ này nhưng cậu vẫn cảm thấy nơi này không thuộc về mình. Hơn nữa, mỗi khi nhớ đến cảnh tượng cậu bị Trịnh Tranh đè ra làm ở trên sofa hay mỗi góc trong căn hộ này, lại càng cảm thấy thật khó chịu.

Hiện tại không phải lúc ôn lại kỉ niệm cũ, cậu cần giải quyết những vấn đề của bản thân đã.

Thứ nhất: Việc phẫu thuật tốn rất nhiều tiền, cậu còn phải đi khỏi đây bất cứ lúc nào nữa, nhưng nếu đột nhiên cậu biến mất thì kim chủ sẽ giết cậu trắng tay.

Thứ hai: Cậu mang thai, không biết có nên nói cho kim chủ biết không, theo tình hình bây giờ thì không thể.

Thứ ba: Khoảng hai tháng nữa bụng cậu sẽ nhô lên rõ, tức là cậu chỉ còn một tháng để kết thúc với kim chủ.

Thứ tư: Mười hai tiếng nữa kim chủ sẽ tới đây, còn nói hôm nay muốn thấy máu nữa, cậu thật muốn thấy máu trong lúc này thật, chắc rớt nửa cái mạng của cậu mất (ToT)~~

Trước mắt Chữ Tiểu Du quyết định giải quyết nguy cơ quan trọng nhất, hôm nay không thể để kim chủ làm cậu!

Theo quan sát của Chữ Tiểu Du, kim chủ rất tò mò về cơ thể của cậu, dù kim chủ có nuôi bao nhiêu sủng vật thì cũng không có ai đặc biệt như cậu, vì thế mà Trịnh Tranh rất nhiệt tình với cơ thể cậu.

Cho nên, làm thế nào để kim chủ không làm cậu bây giờ?

Chữ Tiểu Du trái lo phải nghĩ, cậu không dám làm chuyện bé xé ra to, không làm to chuyện thì kim chủ sẽ nghĩ cậu câu dẫn hắn, thế chỉ còn mỗi cách thuận theo tự nhiên. Chữ Tiểu Du biết mình không thông minh, cắn móng tay suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng lên mạng cầu cứu các chiến hữu.

“Làm thế nào để kim chủ chán ghét và đề nghị chia tay, online chờ gấp!”

Chủ Nhà: “Như thế này, tôi cũng bị bao dưỡng, cũng không có bất kì tình cảm nào với kim chủ (là sự thật), gần nhất bởi vì một số chuyện nên tôi muốn hắt rời khỏi cuộc sống của tôi, nhưng lại không dám nói cho hắn biết (người này có thể lực chống lưng mà tính tình cũng kì quái), suy ra chỉ còn cách làm cho kim chủ tự động đề nghị việc chia tay.”

Hỏi: “Thế phải làm như nào để kim chủ thấy chán ghét mình?”

Bình luận vừa đăng lên, quần chúng bát quái đã nhiệt liệt hưởng ứng.

Giọt Máu: “Haha, muốn chết thật rồi?”

Oppa: “Lâu trên hay thật, tôi chỉ mới thấy người ta cầu được kim chủ bao dưỡng chứ chưa từng thấy cầu bị vứt bỏ đâu nha, câu hỏi này thú vị thật.”

Mama: “Đề này khó nhằn ghê, chủ nhà ở cùng kim chủ đã bao lâu rồi?”

Chủ Nhà: “Hai năm.”

Tra Nam Cách Xa Ra Một Chút: “Chủ nhà nhất định là muốn chết thật rồi! Là muốn chết thật thảm hại sao!”

Chủ Nhà: “Tôi thật sự... Cứ coi như tôi muốn chết đi, mọi người có cách nào không?”

Túi Sữa: “Có thể được người ta bao dưỡng, chắc chủ nhà là người cực kỳ xinh đẹp đi $n(* *)n$ ”

Chuyên Đi Đánh Tiểu Tam: “Lần đầu tôi thấy có người quang minh chính đại nói mình bị bao dưỡng đấy, chủ nhà này, không phải làm tan nát mấy gia đình rồi chứ? Lại còn nói mình không yêu người kia, chủ nhà thật sự trong sáng đó nha.”

Chủ Nhà: “Chúng tôi đều chưa kết hôn, cũng không phải là người yêu chính thức, chỉ là bạn giường thôi. Tuy rằng chủ nhà đạo đức kém, nhưng cũng không tới nỗi không biết điều.”

Tiếp đó, Chữ Tiểu Du bận nghĩ nên đi vỗ béo bản thân, không thèm nhìn bình luận nữa. Hôm nay tới bệnh viện nên cậu còn chưa ăn sáng, cũng qua giờ ăn trưa rồi, Chữ Tiểu Du sờ sờ cái bụng xẹp lép của mình, tuy cậu không đói nhưng cậu không thể bỏ đói đứa nhỏ.

Nấu cho mình bát mì, Chữ Tiểu Du còn cho thêm cả rau cần đậu phụ, nhưng vừa mới đặt lên bàn thì cậu chả còn khẩu vị gì nữa. Chữ Tiểu Du nhìn căn phòng trống rỗng, lại nhìn bát mì trước mặt, im lặng ăn hết một nửa.

Rửa sạch bát đĩa, Chữ Tiểu Du quay lại thư phòng, cắn móng tay nhìn chăm chăm máy tính.

Bài đăng đã lên top, ngoại trừ nói cậu muốn chết, hầu như đều đang mắng cậu. Nào là quy tắc ngầm đáng xấu hổ, nào là minh tinh hạng ba làm tiểu tam. Ngoài những người này, còn có người ủng hộ cậu, họ nói nam chưa vợ gái chưa chồng, quy tắc ngầm ở chỗ nào? Còn nói hai người cậu đã ở bên nhau hai năm, có lẽ là yêu nhau thật lòng?

Chữ Tiểu Du liền không tin vào tình yêu đích thực, đừng nói kim chủ có yêu cậu hay không, chính cậu cũng không yêu kim chủ.

Mờ mịt trong biển người, cuối cùng cậu cũng tìm được một bình luận nghiêm túc.

Người Trong Giang Hồ: “Nếu như là ở cùng kim chủ, chắc chắn thời gian ở cùng nhau tương đối ít, gặp nhau lại phải cẩn thận bày cái đẹp cho hắn xem. Vậy sao không cho làm mấy chuyện hắn thấy khó chịu? Ví dụ đơn giản thôi... cắt móng chân(*) xem nào?”

[()Nguyên văn là: “ ” – Dịch nghĩa là móc chân, khai chân nhưng mình nghe hơi thô nên sửa lại thành cắt móng chân để nghe cho xuôi.]*

Tra Nam Cách Xa Ra Một Chút: “Hahahahaha cắt móng chân, triển đi, không cắt móng chân, còn phải lột tất nhé, cởi trước mặt hắn luôn, sau đó vút tất sang một bên mà cắt móng chân.”

Cơn Mưa Đầm Máu: “Cách này hay!!!!”

Mama: “Mấy người khuyên chẳng hay ho chút nào cả (mặt khinh bỉ)”

Người Trong Giang Hồ: “Chủ nhà nên biết, chúng tôi có bao giờ khuyên hay ho đâu, cho nên cứ làm đi-!”

Giọt Máu: “Chủ nhà chết rồi à sao không thấy xuất hiện? Cứ thử đi rồi nói cho chúng tôi biết kết quả ngay nhó, haha.”

Chữ Tiểu Du rồi rầm chăm chú nhìn máy tính, cắt móng chân nghe hơi vớ vẩn, nhưng lại hợp lý, Máy thứ gọi là tình yêu cuồng nhiệt không phải là tích lũy ngày qua ngày sao? Kim chủ còn đang hứng thú với cậu, nhờ đâu làm mấy chuyện lật vật lại khiến cho quan hệ giữa cậu và kim chủ rạn nứt.

3. Chương 3: Kế Hoạch Chia Tay (3)

Hạ quyết tâm, có người bày mưu, Chữ Tiểu Du lên kế hoạch A, sau đó bắt đầu lên chi tiết kế hoạch.

Ban ngày kim chủ đi làm, tan tầm lại đi xã giao, cho nên chỉ khoảng mười tiếng nữa sẽ tới đây. Chữ Tiểu Du quyết định ngồi trên sofa ngoài phòng khách đợi hần, ngay lúc cửa thang máy mở thì cậu sẽ bắt đầu thực thi kế hoạch, để kim chủ thấy cậu rất lỗi thời khi không có hần.

Hoàn mỹ ✓

Nhưng chờ đợi đâu phải là chuyện dễ dàng. Chữ Tiểu Du đi lại từ sofa đến cửa thang máy, còn luyện tập cưỡi tất cho nhuần nhuyễn mãi mới hài lòng. Chữ Tiểu Du cảm thấy nhẹ nhõm ăn tối xong chuẩn bị lên máy chạy bộ rèn luyện chút.

Kết quả, chân vừa mới đặt lên máy cậu liền nhớ mình là “người đang mang thai”. Chữ Tiểu Du buồn sâu ôm bụng, nhìn cái máy chạy bộ, tự hỏi có khi nào cậu đang chạy thì đứa nhỏ rơi ra không.

Chắc không đâu...?

Còn chưa hình thành người mà...?

Chắc trên Baidu có một số bài viết về kinh nghiệm mang thai, lấy điện thoại yêu dấu từ trong túi áo ra, tay lại chậm chạp không đánh chữ, Chữ Tiểu Du vẫn cảm thấy mâu thuẫn với việc bản thân đang mang thai, nếu cậu chấp nhận sự thật rằng mình mang thai thì chẳng khác nào thừa nhận mình là một con quái vật. Cậu hơi khó chịu, quay trở lại phòng khách dùng sức nhét điện thoại vào khe sofa.

Không gian vắng lặng, đầu có chút nặng.

Khi Trịnh Tranh đến, liền nhìn thấy con mèo vàng hần nuôi đang ngủ.

“...”

Trịnh Tranh tiến đến gần, từ trên cao nhìn Chữ Tiểu Du. Không biết có phải Chữ Tiểu Du có thần giao cách cảm hay không, bị người nhìn liền giật mình tỉnh dậy, nhưng tâm trí còn mơ hồ, cậu mê mê mẩn mẩn như đang ở viện mồ côi, mở miệng nói nhảm: “Đói...”

Trịnh Tranh vén tay áo lên.

Chữ Tiểu Du bỗng nhiên nhận ra người trước mặt mình không phải viện trưởng, giật mình một cái, đứng bật dậy như binh sĩ trong quân ngũ: “Kim... Trịnh, Trịnh tiên sinh.”

Kim chủ liếc chân cậu một cái.

Chữ Tiểu Du cúi đầu, lúc này mới nhận ra mình chân trần đứng trên sàn nhà, dưới chân truyền đến từng đợt lạnh buốt. Cậu chột dạ đi dép vào, thầm nghĩ xong rồi, không phải là cậu muốn cắt móng chân khi kim chủ đến sao?

Sao bây giờ, giờ làm còn kịp không?

Kim chủ mắt nhìn từ chân cậu lên mặt, mở lời: “Đạo này rất mệt à?”

Chữ Tiểu Du cười: “Ừm, em sắp thi cuối kỳ.” Nói xong cậu chỉ muốn vả miệng mình một cái, luồng cuống là lại nói linh tinh.

Muốn chết thật mà.

Chữ Tiểu Du cảm thấy mất mặt, bất an quan sát kim chủ.

Nhưng có vẻ kim chủ không để ý lời cậu vừa nói, ngồi vững trên sofa. Tuy kim chủ ngồi trông thấp hơn cậu nhưng Chữ Tiểu Du vẫn cảm nhận được khí thế bức người của hắn.

Nghe nói kim chủ từng là quân nhân, bởi vì tính cách lãnh khốc làm người ta giận sôi máu nên không trải qua quá trình đào tạo căn bản mà được trực tiếp phái đi huấn luyện chuyên nghiệp. Nhưng kể cả mấy tên từng trải cũng không chịu nổi tính cách của hắn nên đành phải điều hắn trở về.

Tóm lại là hung tàn(*) vô nhân tính.

[()Hung tàn: Hung hăng và tàn bạo đến mức bất chấp cả nhân nghĩa, đạo lý.]*

Bị hắn nhìn một cái, Chữ Tiểu Du liền căng thẳng: “Trịnh, Trịnh tiên sinh, anh có muốn đi tắm trước không?”

Trịnh Tranh nhướn mày “Ừ” một tiếng: “Tôi đi tắm còn em đi uống nước?”(*)

[()Ý anh Trịnh Tranh là anh tắm một bên còn em uống nước một bên trong phòng tắm..]*

Chữ Tiểu Du rơi lệ lại còn nhớ cậu kêu đói nữa!

Kim chủ thật xấu xa.

Tất nhiên là Trịnh Tranh sẽ không để cậu đi uống nước lã thật, đi đến phòng tắm phân phó một câu: “Buổi tối tôi chỉ uống chút rượu, em đi nấu cho tôi bát mì đi.”

Chữ Tiểu Du nhẹ nhàng thở ra, chờ kim chủ đi hẳn, lại khẩn trương vì kế hoạch A, nhớ đâu một khi kim chủ chán ghét cậu đem cậu thành lính mới mà huấn luyện thì sao? Bụng cậu không chịu nổi sức nguyên thủy của kim chủ đâu.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều, cậu còn phải đưa quần áo mới đến phòng tắm cho kim chủ.

Đang là mùa đông nhưng hơi nóng lại mãnh liệt, Chữ Tiểu Du vừa mở cửa phòng tắm lập tức có làn hơi mơ mơ ảo ảo cùng mùi thơm thơm ngọt ngọt ập đến. Chữ Tiểu Du hít lấy hít để, nhếch miệng cười như vừa mới đi ăn trộm về.

Đây là sữa tắm của cậu, hôm nay kim chủ dùng sai nha.

Tự dưng phát hiện cũng có lúc kim chủ nhầm lẫn, Chữ Tiểu Du đặc biệt cao hứng, vui vẻ đến tận lúc hai người mặt đối mặt giải quyết xong bát mì, sau đó dường như sắp đến tận thế.

Muốn cắt móng chân, muốn cắt móng chân!

Kim chủ sẽ phản ứng như thế nào?

Rửa bát đĩa xong, Chữ Tiểu Du lau tay lại nhìn phòng bếp sạch sẽ rồi mới quay lại phòng ngủ. Căn hộ này chỉ có một phòng ngủ cho nên mỗi khi kim chủ đến đều ngủ cùng cậu.

Mở cửa liền nhìn thấy kim chủ đại nhân đang nằm trên giường, giả vờ như đang xem văn kiện.

Chữ Tiểu Du nhìn kim chủ một cái, muốn đến gần, nhưng chân lại đi tới phòng treo quần áo. Chữ Tiểu Du vừa đi vừa rửa bản thân, giả vờ thay quần áo, nhưng lại nhìn phòng ngủ như một tên trộm.

Bên ngoài yên tĩnh không một tiếng động.

Kim chủ không có động tĩnh, nhưng đứa nhỏ trong bụng mỗi lúc một lớn lên. Chữ Tiểu Du vén áo nhìn bụng, hít sâu một hơi. Tuy cậu không biết sau khi cắt móng chân sẽ có chuyện gì xảy ra, lại càng biết sau khi cậu tắm xong sẽ phải làm chuyện gì, nhưng tuyệt đối cậu không thể bị đè.

Chữ Tiểu Du kiên định đi đến cuối giường, còn cố ý ngồi thật mạnh xuống đệm.

Trịnh Tranh đưa mắt lên nhìn cậu.

Chỉ một cái nhìn cũng làm Chữ Tiểu Du sợ hãi, giống như lời góp ý trên mạng kia, hai năm nay mỗi lần nhìn thấy kim chủ cậu đều sợ đến nỗi không dám cử động, nhưng bây giờ cậu đang mang thai, nếu không làm gì đó thì cậu chết là cái chắc.

Nếu kế hoạch A thuận lợi thông qua, cậu bị kim chủ chán ghét thì đường trốn thoát sẽ ngay trước mắt cậu.

Tận lực làm cho mọi thứ thật tự nhiên, Chữ Tiểu Du biết kim chủ đang nhìn cậu duỗi chân lên đầu giường, hai tay cởi tất, cậu dừng lại một chút, như sắp chuẩn bị lên chiến trường, tay phải kiên quyết đưa tất lên mũi ngửi ngửi.

Trịnh Tranh: “...”

Chữ Tiểu Du bị chính diễn xuất của bản thân làm xấu hổ, lại cảm thấy ý tưởng này không đáng tin chút nào, nhưng cung đã lên dây không thể không bắn, cậu vút tất xuống sàn nhà, đưa móng chân quanh năm đi cào tường, bắt đầu thực thi kế hoạch.

Trịnh Tranh: “...”

Chữ Tiểu Du: “...”

Thời gian như dừng lại.

Chữ Tiểu Du từ trên giường nhảy dựng lên, nhanh chóng biện hộ cho bản thân: “Em là đầu gối mà, anh đừng mắng em!”

Trịnh Tranh mặt tối sầm, là người miền Nam chính gốc, hẳn nghe câu này không hiểu.

“Ý em nói là em ngu...” Chữ Tiểu Du ảo não muốn chết, thật là mất mặt. Mười tám tuổi cậu đỗ đại học nên phải xa quê, hơn nữa khi còn bé lại đi học muộn, học một câu phải mất một ngày, vừa căng thẳng một cái liền nói luôn cả tiếng địa phương.

Chỉ vì điều này mà cậu bị bạn đại học chế nhạo rất nhiều.

Nhưng Trịnh Tranh nhìn cậu một lúc, không phẩy tay áo mà bỏ đi, cũng không cười cậu, nhướn mày hỏi: “Muốn chơi trò tình thú mới?”

“Vâng!” Chữ Tiểu Du gật đầu, trong lòng có chút chua xót, mặc kệ kim chủ có ghét cậu làm việc này hay không, ít nhất không chê cậu là được. Kim chủ nói như này chắc là chưa đường cho cậu đi đây, chắc sẽ không biến thành tình thú thật đâu?

Nếu là thật, chắc Chữ Tiểu Du bị hấn dọa cho sợ tè ra quần mất.

Đường như kim chủ không biết cậu nghĩ gì, cười nhẹ: “Ngoan, ngồi xuống, dùng tay chống người rồi từ từ nằm xuống.”

Trong lòng Chữ Tiểu Du rơi lộp bộp, do dự chống tay lên giường, theo lời kim chủ nói mà nâng chân phải lên, cậu liền thấy khó chịu. Đối với Chữ Tiểu Du, cậu rất nhạy cảm với điểm ở giữa hai chân, vừa nhắc chân lên không khí lạnh lẽo liền len lỏi vào. Dưới ánh mắt chuyên chú của kim chủ, Chữ Tiểu Du lại càng cảm thấy mất mặt cỡ, dường như cậu là một trai bao đang nhắc chân lên câu dẫn nam nhân.

Trong mắt Trịnh Tranh tràn đầy hiếu kỳ, bàn tay thô to nắm lấy cái chân trắng ngần của cậu quan sát kĩ càng.

Do yếu tố cơ thể, da Chữ Tiểu Du trắng nõn như trẻ con, cậu lại không thích ra ngoài trời phơi nắng nên da dễ càng mềm mại, xinh đẹp. Kim chủ lại cực kỳ thích cơ thể này.

“Thật xinh đẹp.” Trịnh Tranh khen ngợi thật lòng.

Nhìn đủ rồi, Trịnh Tranh cúi người, hơi thở lập tức luẩn quẩn quanh Chữ Tiểu Du, đầu tiên chỉ là môi chạm nhẹ một chút, như muốn nhắm nháp một món ăn ngon nào đó, lưỡi len lỏi liếm từng ngón chân cậu, ngập vào rồi lại nhả ra.

Chữ Tiểu Du hoàn toàn choáng váng...

Kim chủ đang liếm chân cậu! Mà cậu vừa mới cởi tất ra đây. Kim chủ thật sự thèm khát đến vậy à?

Liếm cả bàn chân cậu!

Thật muốn chết mà, khẩu vị của kim chủ cũng kì lạ, kế hoạch lại nằm ngoài dự đoán, chẳng lẽ đêm nay cậu thật sự không thoát khỏi kiếp nhìn thấy máu sao?

Nên làm như thế nào?

Nên thẳng thắn nói cậu đang mang thai, nhưng... phải đối mặt với kim chủ?

Cậu không dám.

Chữ Tiểu Du tay không tự giác nắm chặt ga giường. Kim chủ đang liếm chân cậu đột nhiên nhếch môi mỉm cười, chậm rãi áp đến gần cậu.

Đôi tay kia...

Đôi lời tâm sự của tác giả:

Chữ Tiểu Du vote chia tay chia tay chia tay!

Trịnh Tranh: Đạo này bảo bối không chuyên tâm đâu.

4. Chương 4: Kế Hoạch Chia Tay (4)

Chữ Tiểu Du tìm đập lên tận cổ họng.

Đôi tay hướng về phía cậu màu nâu rám nắng, thon dài nhưng không phải thuộc dạng mảnh mai mà từng khớp xương đều mạnh mẽ, tạo cảm giác áp bức cho người khác. Đôi tay của kim chủ đã khiến Chữ Tiểu Du hình thành phản xạ có điều kiện, mỗi lần hấn vươn tay ra đều dọa cậu đầm nước mắt, liều mạng lui về sau bày ra trạng thái phòng thủ mà cầu xin tha.

Lần này, nội tâm Chữ Tiểu Du cực kỳ phản kháng, nói thật mỗi lần làm chuyện kia cậu đều thấy rất đau, cho dù lúc sau là thích đến phát khóc nhưng lúc bắt đầu thì thực sự rất đau.

Cậu rất muốn nói “Kim chủ anh không thể làm chuyện này đâu, nhờ đâu động đến con của anh!”

Chữ Tiểu Du nuốt nước miếng: “Trịnh, Trịnh tiên sinh...”

Trịnh Tranh không nghe thấy cậu, môi hôn triền miên, bàn tay có vết chai linh hoạt luồn vào trong quần Chữ Tiểu Du.

Không có thứ muốn nhìn thấy, Trịnh Tranh cười: “Không phải là đến ngày sao? Sao bên trong sạch sẽ như này?”

“A?” Chữ Tiểu Du trăm triệu lần cũng không nghĩ kim chủ còn nhớ tới việc này. Thật xấu xa!

“Sao?” Trịnh Tranh nhướn mày.

Chữ Tiểu Du rơi lệ: “Anh đừng...” Cậu mới mở miệng nói được hai chữ, Trịnh Tranh lại hôn cậu.

Chữ Tiểu Du “A” một tiếng, tay như nhũn ra cơ thể run lên một cái, tam hồn thất phách của cậu đều bị ném đi mất rồi. Cậu lại cảm giác có chút kích thích, hoa huy*t như muốn nổ tung, chớp mũi Chữ Tiểu Du rịn đầy mồ hôi, liều mạng che dấu vẻ mặt diễm lệ tràn đầy thống khổ.

“Bảo bối.” Trịnh Tranh hôn cậu.

Chữ Tiểu Du “Dạ” một tiếng, trong lòng cảm giác ngọt ngào khó hiểu không thôi, trong mắt toàn sự giãy dụa. Chữ Tiểu Du nhìn thấy áo kim chủ bị cậu kéo lộ ra cơ bụng săn chắc, ẩn ẩn vùng lông gần hạ thân. Nhìn kim chủ thật gợi cảm, bí ẩn lại mê người. Chữ Tiểu Du được bao dưỡng hai năm nhưng mỗi lần nhìn thấy cảnh này đều thêm nhỏ dãi, mắt nhìn trở nên yêu kiều, toàn thân đều nhũn ra, nhưng...

Đại sự còn chưa giải quyết, tiểu thần cũng không muốn làm đâu.

Chữ Tiểu Du tính toán đường chạy thoát thân, hai tay ôm lấy cổ kim chủ lại bị cơ thể nóng rực của hắn dọa sợ, ngẩng đầu đối diện đôi mắt tràn đầy bá đạo của hắn, Chữ Tiểu Du xấu hổ đến nỗi muốn đào hố chui xuống đất.

Ánh mắt này, là muốn làm cậu đến phát khóc đây mà!

Trịnh Tranh cách lớp quần ngủ của Chữ Tiểu Du mà sờ nắn, trong mắt đầy ý cười: “Một tháng không làm, một giọt cũng không cho rơi, phía trước không ăn nỡ, phía sau tiếp tục.”

Chữ Tiểu Du tim đập mãnh liệt, cả người không ngừng run rẩy. Bị kim chủ dạy dỗ, cậu lại là người song tính, thân thể bị dạy dỗ qua càng miễn cảm hơn, hai mắt long lanh, làm nũng: “Chủ nhân...”

“Sao?” Trịnh Tranh chuẩn bị lên trận, Chữ Tiểu Du cảm thấy chớp mũi hơi ngứa, nhăn mũi buồn bực không biết nên nói gì: “Em không gạt anh... Em, em... Hắt xì!”

Bốn bề đột nhiên im ắng.

Chữ Tiểu Du tuyệt vọng, sao cậu lại hắt hơi vào đúng lúc này, lại còn trúng mặt kim chủ nữa!

Nhưng mà nhờ đâu vì một cái hắt hơi mà kim chủ ném cậu đi thì sao~~

Quả nhiên, con sư tử hùng dũng nhìn con mèo nhỏ bé một lúc, con sư tử đen mặt, vứt con mèo nhỏ sang một bên, không nói một lời đi xuống giường.

“Đùng” một tiếng, cửa phòng ngủ bị đá văng vào tường.

Trong phòng ngủ còn một đồng hồ ồn.

Chữ Tiểu Du duỗi cổ ngã nằm trên đồng hồ độn trên giường, không chạy theo tiến kim chủ, nhưng lại không vui, trong đầu hiện lên bóng dáng quyết liệt(*) của kim chủ. Chữ Tiểu Du cố gắng áp chế cảm giác chua xót trong lòng xuống, lại nhớ đến vừa nãy kim chủ bị cậu hất xì vào mặt, lại thở dài nhẹ nhõm.

[()Quyết tuyệt: Cắt đứt liên hệ một cách dứt khoát.]*

Khóe môi cong cong lên lại hạ xuống.

Trong lòng vừa chua xót vừa ngọt vừa khó chịu, thực sự muốn bùng nổ, Chữ Tiểu Du không biết mình phát bực cái gì, kế hoạch hoàn thành mỹ mãn cậu phải vui mới đúng.

Kim chủ có vẻ khó chịu, trong hai năm qua mối quan hệ của cậu với hấn chưa từng cứng nhắc như vậy.

Nhưng có lẽ cũng có những khoảng thời gian ngọt ngào?

Không biết đã qua bao lâu, Chữ Tiểu Du vừa oán trách kim chủ vừa đợi cảm giác kích thích trong cơ thể biến mất... Cảm giác thời gian trôi thật chậm, Chữ Tiểu Du bực mình, nhưng lại nằm im __(:3)__

Đây là kim chủ mà...

Đang ghen một cục tức, đột nhiên ngoài cửa có tiếng giày vang lên, Chữ Tiểu Du chưa kịp hoàn hồn đã nhìn thấy thân hình cao lớn lạnh như băng đứng ở cửa phòng ngủ.

Chữ Tiểu Du trừng mắt mềnh mềnh: “Trịnh tiên sinh, anh không đi à?”

Là kim chủ, sao kim chủ lại quay về?

Trịnh Tranh khoác áo măng tô dài đến chân, trên tay cầm cốc nước cùng thuốc, hình như là thuốc cảm cúm.

Đây... Đây là đi ra ngoài mua thuốc cho cậu?

“Trịnh tiên sinh.” Chữ Tiểu Du bò từ trên giường đứng lên, cả người đau nhức làm cậu đứng lên không được tự nhiên, nhưng tâm trạng được cải thiện không ít, mắt không tự chủ được đặt trên người kim chủ.

Trịnh Tranh không nói lời nào, đi đến đặt cốc nước cùng thuốc trên tủ đầu giường, trước ánh mắt kinh ngạc của Chữ Tiểu Du, hấn ôm cậu bế lên.

Chữ Tiểu Du nháy mắt mấy cái, ôm lấy cổ kim chủ, đem mặt vùi vào ngực hấn mà cười trộm.

Cậu thật sự rất rất vui nha n(* *)n

Trịnh Tranh xoay người ôm cậu lên giường, hung hăng hôn môi.

Chữ Tiểu Du mặt đỏ bừng, ôm tay Trịnh Tranh không buông, giật mình nhìn hắn, chợt nghĩ kim chủ đã nhịn gần một tháng rồi, hôm qua cũng nhịn, hôm nay đêm khuya còn đi mua thuốc cho cậu, có phải là thích cậu không?

Là thích cậu sao?

Trịnh Tranh cười cười, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Nhìn lại mình bị bệnh này... Ngoan, uống thuốc.”

Chữ Tiểu Du đột nhiên trợn to mắt.

Mặc dù không có kinh nghiệm mang thai, nhưng Chữ Tiểu Du vẫn biết bị ốm cũng không thể uống thuốc bừa bãi, nghe nói mang thai mà uống thuốc có khả năng thai nhi bị dị dạng.

Mà dị dạng, giống như đâm một gai vào lòng Chữ Tiểu Du.

Miền cưỡng cười một cái, Chữ Tiểu Du cố làm cho bản thân trông đáng thương: “Trịnh tiên sinh, em không uống được không? Em chỉ bị cảm nhẹ thôi, một chút là khỏi.”

Trịnh Tranh nhìn cậu chăm chú một hồi.

Ngay lúc Chữ Tiểu Du nghĩ hắn chuẩn bị nổi giận, lại nghe thấy tiếng hắn cười: “Cũng được, lần sau không được ngủ trên sofa, ngủ thì ngủ cùng tôi ở trên giường.”

Em muốn ngủ và ngủ cơ ><

Chữ Tiểu Du nhất thời vui như hoa nở, mắt sáng rực lên. Trịnh Tranh nhịn không được hôn môi cậu một chút, mắt dừng trên đôi chân trắng nõn của cậu: “Chăm sóc mình cho tốt rồi gọi điện cho tôi.”

Chữ Tiểu Du: “...” _(:3)_

Còn lâu mới gọi.

Ngoan ngoãn đi theo kim chủ, nhiệm vụ hôm nay tạm thời xong, Chữ Tiểu Du cực kỳ cao hứng vừa hát vừa đi tắm.

Tắm rửa xong cả người thơm thơm ngọt ngọt, hôm nay còn dùng chung sữa tắm với kim chủ, Chữ Tiểu Du chạy nhảy như mèo con mới đi chơi vui về về, nhanh chóng chui vào trong chăn chỉ để lộ ra hai con mắt.

Khi còn bé suốt ngày bị nhốt trong phòng, Chữ Tiểu Du rất sợ tối nên quanh năm phải bật đèn ngủ. Cậu ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, đột nhiên ngồi bật dậy.

Mượn ánh đèn mờ ảo, cậu vén áo ngủ lên nhìn cái bụng bằng phẳng, cảm giác thật kì lạ, lại tò mò còn có chút thỏa mãn.

Thật ra, dù tình hình có xấu đến mức nào, cậu cũng không còn cô đơn nữa.

Sáng hôm sau, Chữ Tiểu Du phát hiện tướng ngữ của mình thật xấu, chân bị đá văng, cậu nuốt nước bọt, không thấy đau cổ họng, hình như hết cảm rồi.

Nghĩ mà sợ bản thân, Chữ Tiểu Du tự nhủ lần sau phải nhớ thật kĩ.

Thanh niên cao hứng mà rời giường, cũng không bức tức chuyện hôm qua, vội vã đi tìm điện thoại, thò tay vào khe sofa lấy nó ra.

Màn hình vừa hiện lên, 29 cuộc gọi nhớ.

Chữ Tiểu Du bị dọa tè ra quần, nhanh chóng gọi lại cho Lâm Cận Ngôn, cuộc gọi vừa kết nối đã nhanh miệng: “Chú Lâm.”

“Vẫn còn có tinh thần nhỉ.” Lâm Cận Ngôn cười, “Tiểu Du, chú mang đồ đến cho mày, vẫn đang ở ký túc xá à?”

“Có có có!” Chữ Tiểu Du hơi lớn giọng, sợ đến nỗi quên mất vấn đề không nghe 30 cuộc gọi nhớ, vội vàng nói: “Chú Lâm, chú không cần đến thăm cháu, cháu thực sự rất khỏe, thật sự...”

“Chú còn chưa qua chỗ mày bao giờ, đến nhìn cửa cũng được.”

Chữ Tiểu Du vò đầu bứt tai.

Tuy Lâm Cận Ngôn không nhận nuôi cậu, nhưng cậu vẫn coi Lâm Cận Ngôn là người thân cận nhất. Hai người như cơ thể không thể mất đi một bộ phận, đều biết thấu hiểu cảm thông cho nhau. Để được ở gần nhau, thậm chí cả việc cậu xuống miền Nam để học, Lâm Cận Ngôn cũng không nói một tiếng mà cũng tới đây chăm sóc cậu.

Lâm Cận Ngôn không có con, lại gặp được Chữ Tiểu Du liền đem cậu thành con mình mà chăm sóc.

Tuy không phải là chăm sóc chu đáo, nhưng trong lòng Chữ Tiểu Du, tình cảm mà Lâm Cận Ngôn dành cho cậu giống như tình phụ tử vậy, vững như núi không mềm yếu giống lông vũ, vì cậu mà che mưa che gió, nhưng lại không can thiệp vào đời tư của cậu quá nhiều.

Cũng giống như lần này cậu mang thai, Chữ Tiểu Du có thể nhìn ra được phần nào lo lắng trên mặt Lâm Cận Ngôn.

Chính bởi vì vậy, Chữ Tiểu Du không muốn làm Lâm Cận Ngôn thất vọng, không có cha mẹ nào chấp nhận việc con mình bị bao dưỡng mà cậu cũng không muốn mất đi người thân duy nhất.

“Cháu...” Chữ Tiểu Du biết không cản được Lâm Cận Ngôn đến trường, đành phải đi đến ký túc xá nhờ bạn cùng phòng, chỉ cần giấu Lâm Cận Ngôn lần này về sau cậu không ở cùng kim chủ, giả vờ bình tĩnh nói: “Chú Lâm, bao giờ chú đến? Cháu ra cổng trường đón chú.”

Bên kia trầm mặc một chút, đột nhiên hét lên: “Chữ Tiểu Du, còn dám nói dối? Bây giờ chú đang đứng trong phòng ở ký túc xá, còn không thèm ở đây tận hai năm!”

Chữ Tiểu Du trong đầu “Ong” một tiếng, cảm giác trước mắt biến thành màu đen.

“Đang ở đâu, nói ngay cho chú biết!”

“Cháu...”

“Nói!”

Chữ Tiểu Du hoảng hốt, tay chân hoảng loạn nhìn phòng khách, trong đầu vẫn còn hình ảnh chơi đùa cùng kim chủ, hiện tại biến thành dơ bẩn ghê tởm. Tình sắc như vậy, sao cậu lại không biết xấu hổ cho được?

Làm sao cậu có thể cho Lâm Cận Ngôn thấy chỗ này, nơi cậu bán mình, mỗi nơi đều bị làm, thao đến khóc, đau đến vận vẹo cầu xin tha thứ?

“Chú Lâm...” Chữ Tiểu Du đầu ngón tay trắng bệch run run, cực lực bình tĩnh: “Cháu qua chỗ chú, cháu qua chỗ chú được không?”

Lâm Cận Ngôn lạnh giọng: “Chữ Tiểu Du, chú nói lại lần nữa, nhân lúc chú còn lý trí, mau nói địa chỉ!”

Chữ Tiểu Du nhắm mắt lại, cảm giác như có gai đâm sau lưng, cậu cắn cắn môi, giọng đầy run rẩy nói ra địa chỉ đang ở.

Lâm Cận Ngôn là một người ngạo kiều như vậy, nếu biết cậu bán mình, nhờ đâu liền không... Không cần cậu?

5. Chương 5: Kế Hoạch Chia Tay (5)

Khu Chữ Tiểu Du ở bảo vệ rất nghiêm ngặt, sợ Lâm Cận Ngôn đến sẽ bị bảo vệ làm khó, Chữ Tiểu Du quần khăn quàng cổ vội vã xuống lầu.

Lâm Cận Ngôn không có xe, có lẽ sẽ đi bộ hoặc là đi xe bus, Chữ Tiểu Du muốn ra bến xe chờ, nhưng vừa xuống đến sảnh liền nhìn thấy có xe taxi ở ngoài, bóng dáng Lâm Cận Ngôn từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm túi to túi nhỏ.

Chữ Tiểu Du mắt nóng lên, vội vàng chạy tới.

Bảo vệ còn nhanh hơn cậu đang hỏi thăm Lâm Cận Ngôn, Chữ Tiểu Du nhanh chóng chạy tới đứng giữa hai người, nhìn người kia mỉm cười: “Chào anh, đây là người thân của tôi, đến thăm tôi.”

Bảo vệ thấy Chữ Tiểu Du, cười một tiếng: “Cậu đến thì tốt quá, hình như người này không hiểu quy định ở nơi này.” Nói xong, lơ đãng liếc Lâm Cận Ngôn, tuy nhìn qua dáng dấp nhã nhặn nhưng lại mặc áo bông cũ, tay cầm mấy túi plastic màu hồng, trong đây cam táo linh tinh, đi tặng đồ như vậy ở khu này, thật buồn cười.

Chữ Tiểu Du thấy ánh mắt của bảo vệ nhìn Lâm Cận Ngôn, chớp mắt mấy lần.

Tuy cậu không tiếp xúc với nhiều người nhưng rất khó chịu với ánh mắt này, ngoài mặt khách khách khí khí nhưng ánh mắt nhìn Lâm Cận Ngôn chính là mười phần khinh bỉ.

Dựa vào cái gì mà anh ta dám coi thường Lâm Cận Ngôn?

Chữ Tiểu Du bình thường phải chịu đựng rất nhiều, nhưng không thể chịu được người khác nhìn Lâm Cận Ngôn như vậy, Lâm Cận Ngôn là bác sĩ chăm sóc người bệnh, trong lòng Chữ Tiểu Du đây là nghề cao quý nhất.

Chữ Tiểu Du đang chuẩn bị nói những lời lẽ ác độc, Lâm Cận Ngôn hờ hững nói: “Cầm đồ giúp chú, nặng quá.”

Chữ Tiểu Du biết Lâm Cận Ngôn muốn cản cậu, miễn cưỡng cầm túi hoa quả, nhưng Lâm Cận Ngôn chỉ đưa cậu cầm một túi cam liền đi thẳng vào trong.

Chữ Tiểu Du vội vàng chạy theo, chỉ một lúc mặt đã đỏ bừng tự dưng quay đầu lại, trông giống hệt con mèo đang cầu kinh, uy hiếp nhìn người bảo vệ vừa nãy.

Đi vài bước, Lâm Cận Ngôn đột nhiên dừng lại, quay đầu liếc cậu: “Biết thân thể yếu ớt mà còn không

mặc ấm vào? Ai bắt mày xuống đón chú? Chạy đến thở không ra hơi.”

Chữ Tiểu Du kinh ngạc ngẩng đầu, cậu đã chuẩn bị tinh thần hứng nhận cơn giận lôi đình của Lâm Cận Ngôn, không ngờ lại nghe được một câu quan tâm như vậy.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xuất hiện nụ cười đáng yêu: “Cháu khỏe mà chú Lâm!”

Lâm Cận Ngôn trừng mắt một cái: “Ở đâu?”

“Kia!” Chữ Tiểu Du vội vàng chỉ về một hướng nào đó.

Mặc dù đã thả lỏng tâm trạng nhưng Chữ Tiểu Du vẫn thấp thỏm không thôi. Cậu cho rằng việc căn hộ này được biết đến cũng giống như việc bản mặt đáng xấu hổ của cậu bị vạch trần.

Dẫn Lâm Cận Ngôn vào nhà cất đồ, Chữ Tiểu Du quay đầu lại đã thấy Lâm Cận Ngôn còn đứng ở cửa, hai tay đút túi, ánh mắt sầm soi như muốn lật tung mỗi ngõ ngách trong phòng khách lên.

Chữ Tiểu Du chờ y nhìn xong.

Lâm Cận Ngôn sau vài giây thì thu hồi ánh mắt, trực tiếp đi đến sofa, Chữ Tiểu Du thâm hét trong lòng, hình như lần trước làm trên sofa còn chưa giặt...

Mặt xấu hổ đến muốn bốc khói, Chữ Tiểu Du cắn môi chạy đến sofa, làm chủ nhà mà cậu lại rất lúng túng, tay chân khẩn trương không biết để chỗ nào cho đúng.

Chữ Tiểu Du ngồi trên sofa đợi Lâm Cận Ngôn hỏi cung.

Lâm Cận Ngôn thở dài trong lòng, Chữ Tiểu Du như vậy, căn bản y không quan tâm cậu là trà xanh biếu(*) hay tiểu tam gì đó, điều duy nhất khiến y bận tâm là Chữ Tiểu Du bị lừa và phải trả một cái giá thật đắt.

[()Trà xanh biếu: giả vờ thuần khiết ngây thơ nhưng sau lưng lại dụ dỗ, cướp người yêu của bạn.]*

Ví dụ này trong giới không phải là ít, một số người biến thái thích tìm sự mới lạ từ bọn họ, chơi xong thì vứt, căn bản không xem bọn họ là người.

Hôm nay Lâm Cận Ngôn đến, đầu tiên là muốn biết cha đứa nhỏ nghĩ cái gì, có làm tổn thương Chữ Tiểu Du hay không.

“Đừng quá căng thẳng.” Lâm Cận Ngôn đột nhiên nói.

Chữ Tiểu Du nghe vậy mỉm cười nhìn y.

“Đừng có cợt nhả, nói chuyện chính sự.”

Chữ Tiểu Du rầu rĩ, đây là muốn cậu thế nào (#)

Lâm Cận Ngôn bắt đầu hỏi: “Tên hắc là gì?”

Chữ Tiểu Du như bình nhĩ đang báo cáo với cấp trên: “Tên Trịnh Tranh ạ!”

Lâm Cận Ngôn bị cậu làm giật mình: “Làm nghề gì? Là người như thế nào?”

Vấn đề này làm Chữ Tiểu Du hơi do dự, đến bây giờ cậu chưa từng cùng ai nói về kim chủ, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Trong lòng thầm hình dung lại tác phong thường ngày của kim chủ, Chữ Tiểu Du áp ứng: “Hắc là một người, ừm, người có tiền?”

Lâm Cận Ngôn: “...”

Chữ Tiểu Du nói quá hợp lý, Lâm Cận Ngôn thực sự không biết nói gì tiếp.

Hôm qua Lâm Cận Ngôn đã phần nào đoán được cha đứa nhỏ là ai nhưng Chữ Tiểu Du quen biết không rộng rãi cho lắm nên y nghĩ là bạn học của cậu. Chỉ là hôm nay đến trường không tìm được người, khi Chữ Tiểu Du nói ra địa chỉ thì Lâm Cận Ngôn nghĩ thôi xong rồi.

Giá nhà ở khu này được liệt vào một trong những mức giá đắt đỏ nhất của thành phố.

Nói cách khác, gia đình này không có khả năng chấp nhận người song tính.

“Trong nhà hắc có những ai?”

Chữ Tiểu Du nhanh miệng trả lời: “Có bố mẹ và cả Từ Hi thái hậu!”

Từ Hi thái hậu? Lâm Cận Ngôn nhướng mày.

Chữ Tiểu Du nhìn y nghi hoặc, giải thích: “Là bà nội anh ấy.”

Lâm Cận Ngôn “À” một tiếng, xem ra bà nội của người này là người có quyền lực, nhưng điều đáng lo nhất là Trịnh Tranh nghĩ gì về Chữ Tiểu Du.

So với việc đẩy Lâm Cận Ngôn càng mong Chữ Tiểu Du rời bỏ người đàn ông này hơn, nhưng y không biết rõ ngọn ngành câu chuyện lại càng không thể tự ý đưa ra quyết định chia rẽ đôi uyên ương này được... Nhờ đâu hai người họ lại là một cặp thật.

“Sao mày lại muốn đi theo hắn?” Thật ra Lâm Cận Ngôn muốn hỏi là “Sao lại thích hắn?”

Nhắc tới việc này, Chữ Tiểu Du xấu hổ cúi đầu: “Bởi vì tiền, cháu muốn được phẫu thuật càng sớm càng tốt.”

Lâm Cận Ngôn đẩy lòng trầm xuống, lấy thuốc lá từ trong túi châm lửa.

Vì là người song tính, nhiều năm qua y chưa bao giờ dám ở lại bệnh viện trực đêm, tiền lương cũng không khá khẩm cho lắm, là bác sĩ chuẩn đoán nên không có phong bì. Lâm Cận Ngôn bị đuổi ra khỏi nhà khi còn bé, tiền thuê phòng cùng phí sinh hoạt không phải là một con số nhỏ nhưng mấy năm nay y cần rằng để dành cho Chữ Tiểu Du gần 20 vạn.

Nhưng y biết, số tiền này dùng cho việc hồi phục sau phẫu thuật chắc chắn không đủ.

Lâm Cận Ngôn cảm thấy bất lực thật sự, còn có cả tự trách bản thân.

Là do y chủ quan, xem nhẹ việc cha mẹ Chữ Tiểu Du tạo tổn thương cho cậu, cũng bỏ qua tâm trạng gấp gáp muốn phẫu thuật của cậu.

Dù sao người phụ nữ kia sắp chết.

Trong lòng thở dài, Lâm Cận Ngôn trong lòng tràn ngập ngü vị, càng biết Chữ Tiểu Du khó chịu hơn mình, hơn nữa trọng điểm bây giờ là Trịnh Tranh: “Chú vừa mới hỏi mày Trịnh Tranh là người như nào còn gì? Chú còn nhớ mày nói hắn là người thích động vật.”

“Động vật?” Chữ Tiểu Du sững sốt, bỗng dưng nhớ hôm qua cậu trả lời đối phó Lâm Cận Ngôn.

Chữ Tiểu Du có chút xấu hổ.

Nhưng kim chủ đúng là người yêu động vật thật, còn thích cậu giả làm mèo (T T)

Chữ Tiểu Du cực kỳ xấu hổ, không biết phải trả lời như thế nào: “Thật ra là... Ừm, không phải là động vật, chính là con người.”

“Con người?” Lâm Cận Ngôn không kịp phản ứng.

Chữ Tiểu Du nháy mắt mấy cái: “Kim chủ có nuôi 3 sủng vật, chuột lông vàng, chim hoàng yến, còn cả mèo lông vàng, tất cả đều là người.”

Lâm Cận Ngôn: “...”

Đều là người, còn là ba người! Lâm Cận Ngôn phản ứng kịp, nổi giận đùng đùng, lại phát hiện Chữ Tiểu Du đang hơi lơ đãng.

Không để ý cũng đúng lúc.

“Vậy đã nói chuyện mang thai cho hẩn biết rồi?”

Chữ Tiểu Du lắc đầu: “Chú Lâm, cháu không nghĩ cho hẩn biết, nếu hẩn biết chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cháu đâu, thế nên cháu mới muốn rời bỏ hẩn.”

Nói đến việc rời bỏ kim chủ, Chữ Tiểu Du cuối cùng cũng có dũng khí, cậu ngẩng đầu cho Lâm Cận Ngôn thấy quyết tâm của mình: “Cháu nghĩ mình phải bảo vệ tốt cho con của mình, còn cả bản thân mình nữa.”

Lâm Cận Ngôn chưa từng thấy sự kiên định trong mắt Chữ Tiểu Du, chứng tỏ cậu đã chấp nhận đứa nhỏ này. Lâm Cận Ngôn cười cười, hít sâu một hơi.

Chữ Tiểu Du giống y đều trưởng thành từ đau khổ, không có nhà, không có người thân, nhưng lại được tự do, Trung Quốc rộng như vậy chả lẽ lại không có chỗ nào chứa hai người họ?

Không quan tâm tên kim chủ kia nghĩ gì, nếu Chữ Tiểu Du muốn rời bỏ hẩn thì y cũng sẽ đi cùng.

Chỉ tội bụng lớn thì Chữ Tiểu Du phải nghỉ học.

Thầm nghĩ cách bảo vệ Chữ Tiểu Du, đem thiệt hại giảm đến mức thấp nhất, đột nhiên, có tiếng chuông cửa cắt đứt suy nghĩ của y.

Chữ Tiểu Du cũng giật mình, nhìn cửa thang máy, nơi này thường không có người đến, ban ngày kim chủ phải đi làm cũng sẽ không đến đâu, có đến cũng không ấn chuông cửa, vậy ai đến gặp cậu?

Lâm Cận Ngôn nhú mày, bình tĩnh bảo Chữ Tiểu Du đi xem.

Chữ Tiểu Du đi tới nhìn chuông cửa màn hình, trên màn hình là Triệu Tân Đức.

Phía sau Triệu Tân Đức còn có một người phụ nữ.

Chữ Tiểu Du “A” một tiếng.

Trợ lý của kim chủ tới đây, cũng không ngạc nhiên cho lắm vì cậu ở đây, nhiệm vụ của Triệu Tân Đức là đưa tin cho kim chủ, nhưng mang theo một người phụ nữ đến để đưa tin gì?

Cho nên người phụ nữ kia đến làm gì?

Chữ Tiểu Du quay đầu lại nhìn Lâm Cận Ngôn, thấy y không phản đối, mở cửa.

6. Chương 6: Kế Hoạch Chia Tay (6)

Chữ Tiểu Du tưởng chỉ có một mình Triệu Tân Đức đến, nhưng không phải vậy.

()

Đều do cậu quá ngây thơ, chỉ nghĩ rằng Triệu Tân Đức dẫn theo một người phụ nữ đến, ai ngờ lại dẫn theo cả một đội bóng. Cửa thang máy vừa mở, Triệu Tân Đức đi đầu chào hỏi một tiếng, phía sau có 10 người nối đuôi nhau theo vào, còn mang theo một đồng thứ đồ theo sau.

Đừng nói tới Chữ Tiểu Du, đến cả Lâm Cận Ngôn cũng bị cảnh tượng này làm choáng váng mà nhìn đội ngũ chuyên nghiệp đi vào phòng ngủ, dọn tủ, tháo giường, Chữ Tiểu Du sững sờ nhìn người phụ nữ kia quyết đoán chỉ huy.

“Đây là gì vậy?” Chữ Tiểu Du hỏi.

“Tối hôm qua Trịnh tiên sinh dặn dò, anh ấy nói dạo này cậu không chú ý.” Triệu Tân Đức cười tủm tỉm.

Chữ Tiểu Du khó hiểu, bình thường cậu không để tâm cái gì? Nhưng người làm rất nhanh đã cho cậu câu trả lời. Sau khi thu dọn tất cả đồ đạc, bọn họ nhanh chóng dọn dẹp vệ sinh rồi mang trở lại phòng khách để chung một chỗ, cẩn cẩn thận thận mà đặt xuống đất.

Kia là cái thảm.

Chữ Tiểu Du nháy mắt đầu óc mê muội, ngược lại khiến Triệu Tân Đức hiểu lầm, trêu chọc một câu: “Hôm qua cậu làm gì vậy?” Khiến Trịnh tiên sinh phải trải thảm hết sàn.

Cảm giác khó hiểu như đánh một đòn nặng nề trên lưng, Chữ Tiểu Du xù lông: “Tôi có lúc nào là không chú ý đâu.” Không phải là đang chân đất đi sàn à?

Hai người ông tám lạng bà nửa cân trông thật hài hòa.

Nhìn hai người họ cãi nhau, Lâm Cận Ngôn vẻ mặt không cam lòng, hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Chữ Tiểu Du xấu hổ đành giải thích đem sự tình nghiêm túc kể: “Hình như... Ủm, hôm qua cháu đi chân đất chạy quanh nhà.”

Triệu Tân Đức: “...”

Lâm Cận Ngôn: “...”

Hai người đứng hình mà nhìn Chữ Đát Kỷ(*).

[()Đát Kỷ: là một nhân vật nổi tiếng trong huyền sử Trung Quốc thời nhà Thương. Bà là Vương hậu của Đế Tân (tức Trụ Vương), vị quân chủ cuối cùng của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.*

Hình tượng phổ biến nhất về Đát Kỷ có lẽ là sự tích do hồ ly tinh hóa thành. Trong nhiều câu chuyện cổ đến tiểu thuyết, sân khấu, nàng luôn được mô tả là có nhan sắc yêu kiều làm mê đắm lòng người, thuộc hàng đại mỹ nhân của Trung Hoa. Tuy nhiên, do là một yêu tinh và có nhiều hành vi trực tiếp hoặc gián tiếp làm chết quá nhiều người, nên dân gian thường gọi bà là yêu cơ. Tác phẩm Phong thần diễn nghĩa, một tiểu thuyết phổ biến hình tượng Đát Kỷ nhất, cho rằng Đát Kỷ chỉ là người bình thường, nhưng trên đường dâng nạp cho Trụ Vương đã bị hồ ly tinh nhập xác để thực hiện nhiệm vụ của Nữ Oa giao cho làm cho Trụ Vương mê muội và nhà Thương sụp đổ, tạo điều kiện cho nhà Chu thu phục thiên hạ.

Hình tượng của bà là một ví dụ điển hình cho một mỹ nhân tuyệt sắc nhưng gây ra đại họa liên lụy đến các quân vương, thường là nguyên nhân làm sụp đổ triều đại trong văn hóa không chỉ Trung Quốc mà cả các nước đồng văn như Nhật Bản, Hàn Quốc và Việt Nam.]

Chữ Đát Kỷ khóc không ra nước mắt, mỗi chuyện như thế, sao kim chủ không bảo cậu tự giải quyết?

Trong không khí quái lạ một lúc lâu, Triệu Tân Đức tự dưng như mới nhận ra sự có mặt của Lâm Cận Ngôn: “Chữ tiên sinh, xem như tôi thất lễ, người này là người quen của cậu?”

Hắn hỏi thật đúng lúc, vừa hòa giải bầu không khí vừa làm Chữ Tiểu Du bớt xấu hổ, lại gây ấn tượng tốt.

Quả nhiên, Chữ Tiểu Du nhận ra ý tốt của hắn, mượn lời mà nói: “Đây là người quen của tôi, Lâm Cận Ngôn, là bác sĩ, tôi hay đến khám ở chỗ ông ấy.”

Triệu Tân Đức đẩy kính mỉm cười, trông có phần nguy hiểm. Hắn vươn tay về phía Lâm Cận Ngôn, nói: “Chào bác sĩ Lâm, tôi họ Triệu, là trợ lý của bạn Chữ tiên sinh.”

Bạn của Chữ tiên sinh là ai không cần nói cũng biết.

Lâm Cận Ngôn không thích Trịnh Tranh cho lắm, cảm thấy người như hắn một lời cũng không thể diễn tả cho hết, lại nói Triệu Tân Đức nói giáo cho giặc thì y càng không có thiện cảm. Cùng Triệu Tân Đức bắt tay qua loa: “Có muốn ngồi xuống nói chuyện không?”

Chỗ này đang dọn dẹp bờ bãi như này, còn chỗ để ngồi sao?

Triệu Tân Đức cười cười: “Ở công ty vẫn còn việc cần xử lý, tôi cũng không ở lại lâu đâu, vẫn còn hai hạng mục chưa hoàn thành đang đợi tôi.”

Chữ Tiểu Du nhìn hai người kia đối chọi gay gắt hoàn toàn không hiểu gì, nhưng Triệu Tân Đức vừa nói đến nhiệm vụ liền giật mình, cảnh giác nhìn Triệu Tân Đức: “Trợ lý Triệu còn có chuyện gì không?”

Triệu Tân Đức cười thầm trong lòng, người khác mong Trịnh tiên sinh chú ý tới cậu còn không được mà lại bị Chữ Tiểu Du coi là hồng thủy mãnh thú(*), hết lần này đến lần khác như vậy mà Trịnh tiên sinh vẫn thấy Chữ Tiểu Du đáng yêu.

[()Hồng thủy mãnh thú: mãnh thú và dòng nước lũ được ví với tai họa ghê gớm.]*

“Chị Lâm.” Triệu Tân Đức đột nhiên lên tiếng, chờ người phụ nữ đang la hét kia đi qua, đưa tay về hướng Chữ Tiểu Du giới thiệu: “Người này là chị Lâm, là Trịnh tiên sinh phân phó tới chăm sóc cậu.”

“Chăm sóc tôi?” Chữ Tiểu Du hơi do dự, nhìn dì Lâm một cái, liền cảm thấy người này rất khó ở chung, người mù đều nhìn ra cậu không nguyện ý để bà thím này ở lại đây.

Dì Lâm cũng phát hiện, mở lời cũng không nịch nọt nhưng cũng không lãnh đạm, xem ra đối với việc này cũng chẳng để bụng: “Chào cậu, Chữ tiên sinh, dựa theo tuổi tác mà nói cậu có thể gọi tôi là dì Lâm.”

Chữ Tiểu Du vội đáp: “Gọi chị Lâm đi, trông chị vẫn còn trẻ.” Cậu nói xong, vội đánh mắt nhìn Triệu Tân Đức, hy vọng hắn nói hộ cậu một tiền với kim chủ.

“Chữ tiên sinh, chuyện này mong cậu hiểu cho.” Triệu Tân Đức đã tính từ trước, biết Chữ Tiểu Du sẽ không nguyện ý, hắn đã sớm nghĩ ra cách biện hộ: “Chuyện này là tối hôm qua Trịnh tiên sinh dặn dò tôi, chúng ta đâu có thể làm trái. Chữ tiên sinh yên tâm, chị Lâm kinh nghiệm dày dặn, hơn nữa đã qua đào

tạo chuyên nghiệp. Trịnh tiên sinh còn nói cậu thích yên tĩnh cho nên sẽ để chị Lâm ở dưới tầng, bình thường sẽ không quấy rầy cậu, nhưng cậu có việc gì thì có thể tìm chị ấy.”

Triệu Tân Đức đã nói thì không thể chối cãi được.

Lâm Cận Ngôn ánh mắt nặng nề, sắp xếp cho chị Lâm ở tầng dưới, tiền thuê có lẽ cao hơn nhiều so với người lao động bình thường.

Nếu chỉ là vui đùa chốc lát, sao phải bỏ nhiều tiền thuê người làm?

Nhưng nếu nói là nghiêm túc, vì sao lại còn có người khác ở bên ngoài?

Lâm Cận Ngôn nghĩ mãi không thông, liền bỏ suy nghĩ phức tạp này đi, nhìn Chữ Tiểu Du nói: “Tiểu Du, thật ra nhiều người chăm sóc cháu là chuyện tốt, có người làm thì chú cũng yên tâm.”

Chữ Tiểu Du bày ra vẻ mặt đau khổ nhìn Lâm Cận Ngôn, muốn từ chối nhưng lại không dám.

Bên kia, Triệu Tân Đức thấy Lâm Cận Ngôn đứng về phe mình, biết việc đã xong, nhanh chóng tiếp lời: “Quyết định như vậy đi, hôm nay chị Lâm bắt đầu đi làm.”

Chị Lâm được thuê thành công, nhưng không có vẻ vui mừng, tiếp tục phận sự của mình.

Chữ Tiểu Du lòng đầy buồn bực, Lâm Cận Ngôn lại yên tâm, vẻ mặt Chữ Tiểu Du kia mà bày trước mặt phụ nữ và trẻ con có lực sát thương cực mạnh, chị Lâm rất nhanh sẽ bị chinh phục.

Giải quyết xong hai vấn đề, Triệu Tân Đức tâm tình không tồi: “Chuyện thứ ba rất đơn giản, tôi đã giúp cậu hẹn một buổi kiểm tra sức khỏe toàn diện, cậu có rảnh ngày nào không?”

“Kiểm tra?” Kiểm tra cả bụng nữa?

Tin tức này làm Chữ Tiểu Du bị dọa sợ, cả Lâm Cận Ngôn cũng bối rối, nhưng dù sao y cũng quyết đoán hơn so với Chữ Tiểu Du, tỏ vẻ bình tĩnh, giả vờ đang điên tiết: “Thân thể Chữ Tiểu Du đều do tôi phụ trách, mấy người không tin tưởng tôi?”

“Đúng vậy!” Chữ Tiểu Du lập tức nói: “Tôi không tin người khác.”

Dù sao thân thể Chữ Tiểu Du đặc biệt, Triệu Tân Đức cũng hiểu rõ cậu không thích bị người lạ nhìn thấy, hẳn suy nghĩ một chút, thậm chí dù sao việc này không cần phải giải quyết trong hôm nay, để vợ chồng người ta tự bàn bạc với nhau, nhúng tay can thiệp thật chẳng ra làm sao.

Hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ hôm nay, Triệu Tân Đức còn không quên nhờ vả Lâm Cận Ngôn chiếu cố Chữ Tiểu Du, giọng nói ấy như thể hiện rằng hắn mới là người thân của Chữ Tiểu Du. Lâm Cận Ngôn nghe mà đen mặt, chờ mãi đến lúc hắn rời đi, để lại Chữ Tiểu Du cùng Lâm Cận Ngôn ở phía sau mặt mày ảm đạm.

Trong phòng vẫn náo nhiệt như trước, dường như hai người họ biến thành không khí, những người còn lại thì đang bận rộn. Lâm Cận Ngôn chờ một lúc cũng muốn ra về, Chữ Tiểu Du vội vàng đưa ông xuống sảnh.

Mùa đông gió thổi vẫn lạnh như mọi khi.

Dọc theo đường đi, Lâm Cận Ngôn như đang suy tư, Chữ Tiểu Du cũng có tâm sự chông chênh, hai người đều không nói một câu, như biến không khí mùa đông thêm phần lạnh lẽo.

Mãi khi đến trạm xe bus, Lâm Cận Ngôn mới nói khẽ với Chữ Tiểu Du: “Cháu còn bao nhiêu tiền?”

Chữ Tiểu Du sững sốt, trừ ra phí bao dưỡng ra thì kim chủ thường xuyên tặng đồ cho cậu, hầu hết cậu đều bán lấy tiền để chuẩn bị tùy cơ chạy trốn: “Cũng được khoảng 300 vạn...”

“Nhiều như vậy?” Lâm Cận Ngôn kinh ngạc.

Chữ Tiểu Du để lộ hàm răng trắng mà đắc ý cười, tuy bị bao dưỡng rất mất mặt, nhưng năm cậu 18 tuổi tiền tiết kiệm chỉ có 57 khối, bây giờ lại có một khoản tiền lớn như vậy, mỗi ngày Chữ Tiểu Du đều lúi súi tiết kiệm ra ngấm nhìn mới chịu thôi.

()

“Mau đi làm tài khoản ngân hàng mới rồi chuyển hết tiền vào đấy.” Lâm Cận Ngôn bàn giao: “Dù sao chúng ta cũng sẽ đi luôn, chú cảm thấy Trịnh Tranh... Hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta.”

Chữ Tiểu Du gật đầu, cậu luôn nghe lời Lâm Cận Ngôn nói, kim chủ thật sẽ không dễ trêu đùa, bình thường không để ý chuyện cậu láo nháo, nhưng một khi tức giận thật thì cậu không đỡ nổi.

Chữ Tiểu Du bắt chước bộ mặt nhăn mày của Lâm Cận Ngôn, nghiêm túc nói: “Hắn thật sự không dễ động chạm, chúng ta cần cẩn thận.”

Tiến Lâm Cận Ngôn xong, về nhà cũng không muốn, Chữ Tiểu Du liền đến ngân hàng mở một tài khoản mới, nghĩ nghĩ chuyển trước 20 vạn.

Chuyện đầu vào đấy (Xong xuôi chính sự), cậu đi từ ngân hàng ra, nghĩ vẫn nên lấy điện thoại ra, do dự bấm số điện thoại chưa bao giờ gọi.

Cuộc gọi rất nhanh được kết nối.

“Trịnh, Trịnh tiên sinh,...” Chữ Tiểu Du có chút khấn trương, cậu biết Trịnh Tranh rất cưng chiều mình, trong lòng bỗng dưng ảm áp, nhưng cậu chưa bao giờ nói một câu “Cảm ơn”, ghen đến mức trán bắt rịn mồ hôi lạnh mới nói ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Bên kia điện thoại phát ra tiếng cười khê: “Ngoan, kêu một tiếng cho tôi nghe.”

Chữ Tiểu Du mặt ửng hồng, cẩn thận nhìn xung quanh, thấy trống không, thật cẩn thận phiêu chung quanh, thấy không có ai mới kêu một tiếng.

“Meow~”

Trịnh Tranh thở mạnh một tiếng, Chữ Tiểu Du xấu hổ càng xiết chặt điện thoại. May mắn là có vẻ Trịnh Tranh đang bận rộn chỉ nhỏ giọng nói “Bảo bối, ngoan” thì cúp điện thoại.

Chữ Tiểu Du đứng giữa trời lạnh mà mặt mũi nóng rực, viền mắt ươn ướt, giống như mưa xuân, nghĩ tới đêm qua còn thề là không gọi điện cho kim chủ liền lập tức cúi đầu xuống, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra bước tiếp về phía trước. Bỗng nhận ra cậu không còn nơi nào để đi, đành chạy tới quán net gần chung ở đấy cả một buổi chiều, thấy thời gian đã muộn mới trở về nhà.

Vừa vào cửa, phát hiện ra cả nhà bật đèn sáng rực, tất cả đồ dùng đều sạch bóng giống như vừa mới mua, bình thường Chữ Tiểu Du cũng rất sạch sẽ, nhưng chưa bao giờ dọn dẹp sạch sẽ như vậy, cậu ngạc nhiên trước sự siêng năng của chị Lâm, không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ người phụ nữ này.

Trong phòng bếp có tiếng động, Chữ Tiểu Du vội vàng đi qua thăm nghĩ phải giúp chị Lâm một tay.

Nhiều năm như vậy rồi, có vẻ chị Lâm đã quen nhìn thấy chủ nhân đứng ngoài mà ra lệnh bắt mình phải làm gì, có chút ngạc nhiên: “Không cần đâu, Chữ tiên sinh cậu đi tắm rửa đi, xong thì có thể dùng cơm.”

Chữ Tiểu Du do dự “A” một tiếng, thật ra cậu không quen trong nhà có nhiều người, cảm giác như lúc nào cậu cũng bị giám sát vậy: “Chị Lâm, chị làm nhiều thức ăn một chút, em ăn nhiều lắm.”

Chị Lâm đánh mắt như đang đánh giá cậu, như đang hỏi hình dáng cơ thể bé nhỏ này thì có thể ăn được bao nhiêu?

Chữ Tiểu Du véo cái má đầy thịt, then thùng mỉm cười: “Em muốn béo lên.”

Chị Lâm ngạc nhiên mà nhìn Chữ Tiểu Du: “... Muốn tăng cân?”

7. Chương 7: Kế Hoạch Chia Tay (7)

Chữ Tiểu Du nói muốn tăng cân là thật, kim chủ nuôi sủng vật đều đáng yêu dễ thương hết, cho nên cậu muốn làm kim chủ chán ghét cậu nhanh hơn mà cũng vì cung cấp dinh dưỡng cho đứa bé.

Vì mục tiêu này Chữ Tiểu Du quyết định ăn nhiều hơn trước bất kể thứ gì, không thể kén ăn giống hai hôm trước được. Kết quả chị Lâm mang thức ăn lên, Chữ Tiểu Du bốc miếng thịt ăn vụng, nháy mắt chỉ muốn khóc.

Thật sự quá ngon!

Chữ Tiểu Du ngưỡng mộ nhìn chị Lâm: “Chị Lâm, ngồi xuống cùng ăn đi.”

Chị Lâm cũng không khách khí, sống chung một thời gian cô cũng hiểu, bảo bối này được Trịnh tiên sinh bao dưỡng thật sự ngây ngô, không biết nói dối, nói gì cũng dễ nghe.

Lúc ăn cơm có tiết mục “tra khảo” chị Lâm hỏi Chữ Tiểu Du trả lời, cái gì cũng hỏi như muốn đào cả cuộc đời cậu lên. Khi biết Chữ Tiểu Du là trẻ mồ côi, chị Lâm khó mà tin được: “Nhìn qua Chữ tiên sinh không giống như vậy đâu, cậu rất tốt.”

Chữ Tiểu Du được khen có chút ngượng ngùng: “Là có viện trưởng chiếu cố, mọi người đều rất yêu quý ông ấy.”

Chị Lâm “Ừ” một tiếng, nhìn mắt Chữ Tiểu Du không còn tia lãnh đạm nào nữa. Cậu cũng thích đồ ăn cô làm, nếu không dừng chắc bội thực mất.

Ăn cơm xong sau, chị Lâm để Chữ Tiểu Du đi vận động tiêu cơm. Chữ Tiểu Du sờ cái bụng tròn vo vì ăn no căng của mình, cười như mèo mới đi ăn trộm về: “Em muốn tăng cân mà chị quên à?”

Chị Lâm không đành lòng liếc một cái, muốn bảo Chữ Tiểu Du người Trịnh Tranh cưng chiều nhất là cậu, nghĩ lại có vẻ hai người không quá thân thiết, rồi rầm nói: “Em ăn nhiều như thế không sợ chút nữa Trịnh tiên sinh tới à?”

Chữ Tiểu Du lắc đầu: “Trịnh tiên sinh sẽ không tới.”

Tính kim chủ là như vậy, toàn mười ngày nửa tháng mới nhớ đến cậu. Đã hai ngày liên tiếp đến thăm thì chắc chắn hôm nay hẳn sẽ không đến, hơn nữa mai là thứ hai, cậu muốn đi thi, kim chủ cũng không đến thăm cậu trong tuần đâu.

Ngoài cậu ra còn chuột lông vàng và chim hoàng yến nữa.

Chữ Tiểu Du để chị Lâm đi nghỉ.

Ở quán net hơn nửa ngày, về nhà chỉ muốn tắm một trận nhưng bây giờ trong nhà có thêm người khiến cậu không được tự nhiên. Chữ Tiểu Du biết chị Lâm sẽ không soi mói nhưng cậu không dám để người của kim chủ nhìn thấy những điều không nên thấy.

Chữ Tiểu Du không cảm thấy an toàn, vừa vào phòng ngủ lập tức khóa trái cửa, khóa cả cửa phòng tắm, nhìn cửa phòng tắm đóng chặt nhưng vẫn thấp thỏm nhìn trong phòng không có gì khác thường mới bắt đầu cởi quần áo.

Áo vừa cởi, trước ngực Chữ Tiểu Du quấn một vòng băng trắng như áo ngực vậy, do quấn chặt nên da bị lằn đỏ hồng hết. Chữ Tiểu Du nhẹ nhàng cởi áo, cúi đầu nhìn xem có bị thương không.

Ngực cậu cũng không lớn, so với phụ nữ bình thường còn bé hơn nhưng cậu cảm thấy thật thừa thãi, lại rất xấu hổ vì kim chủ rất thích trêu đùa chỗ này của cậu, rất thích liếm nơi đó. Chữ Tiểu Du không biết xấu hổ học theo Trịnh Tranh dùng tay ép ngực một chút, mặt chợt đỏ bừng lên.

Chữ Tiểu Du thật sự không thích bộ phận này, nhưng cậu cũng không cố chấp. Dù sao thì về sau cũng sẽ phẫu thuật, bây giờ cậu chỉ muốn nơi này có sữa, bảo bối mà uống sữa mẹ sẽ phát triển tốt hơn.

Muốn có sữa a... Thì phải bổ sung dinh dưỡng cần thiết.

Tiếp là cởi quần, Chữ Tiểu Du tự ti nhất chỗ này, quyết tâm không cúi đầu nhìn, chỉ là rửa ráy thôi mà, nhất định phải làm, Chữ Tiểu Du thò tay xuống dưới, cẩn thận chịu đựng, thân thể buột chặt.

Dường như hôm nay có chút khác lạ, nơi đó hơi mẫn cảm, chắc hơn một tháng không làm với kim chủ... Làm cậu tắm rửa cũng có cảm giác như đang bị thao, cả người như nhũn ra, sắp không mặc nổi quần áo.

Chữ Tiểu Du biết mình không chịu nổi, tắm rửa thật nhanh, cố gắng tỉnh táo mặc áo ngủ vào, sợ không tốt cho bảo bối, cậu quyết định không mặc áo ngực.

Đi chơi cả buổi chiều, Chữ Tiểu Du lại thấy buồn chán, đành chui vào trong chăn chơi điện thoại, trong cơ thể vẫn còn cảm giác rạo rực, bỗng nghĩ đến kim chủ phải ghen tị hai ngày, nghĩ đến kim chủ lại khó tránh khỏi nghĩ đến chuyện ngày thường hằn phát tiết trên người cậu, Chữ Tiểu Du buồn rầu phát ra mấy tiếng than thở.

Hai mắt trống rỗng lướt mạng, đột nhiên ngón tay bắt động.

Một lúc lâu, Chữ Tiểu Du không nhìn được mà ấn xem Weibo của một đại minh tinh.

Đại minh tinh này bắt đầu nổi từ năm ngoái, diễn xuất không tốt nhưng lại được cái mã. Năm nay cực kì

nổi tiếng, giống như nước chảy theo dòng vậy (*).

[() Có thể hiểu sự nghiệp của đại minh tinh này không có scandal nào cả.]*

Chữ Tiểu Du xem bài post mới nhất là ảnh ăn uống hội họp, nhìn không gian nhà hàng cao cấp nhưng lại thiếu không khí náo nhiệt, rõ ràng là giống chỗ cho mấy cặp tình nhân thì đúng hơn.

Chữ Tiểu Du nhận ra đại minh tinh này ở cùng với kim chủ.

Người này chính là chuột lông vàng, sau khi cậu theo kim chủ nửa năm thì hẳn mới có thêm, bề ngoài là một minh tinh nhưng thực chất lại bị bao dưỡng, sinh hoạt cá nhân thật thú vị.

Kim chủ vẫn thích mấy người dễ thích nghi với hoàn cảnh hơn, không giống như cậu quanh năm suốt tháng chỉ ở trong căn phòng này với hẳn, ngay cả ăn cơm cùng nhau còn chưa có một lần nào, nói gì đến việc cùng nhau ra ngoài ăn ở một nơi như vậy.

Mọi người đều khinh bỉ người song tính, như thế thì ai dám đi ra ngoài cùng?

Chữ Tiểu Du trong lòng ần ần đau đớn, vứt điện thoại sang một bên, co người ôm lấy mình, nhắm mắt muốn đi ngủ.

Thật khó chịu.

Bỗng nhiên, có tiếng chuông điện thoại.

Chuông vang hai ba lần, Chữ Tiểu Du khó chịu mò mẫm với điện thoại, người gọi đến là Triệu Tân Đức.

Muộn như này rồi Triệu Tân Đức gọi cho cậu làm gì?

Chữ Tiểu Du do dự, cuộc gọi được kết nối, đối phương trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Chữ tiên sinh, chị Lâm không ở đây đúng không? Cậu mặc quần áo nghiêm chỉnh một chút, tôi ở dưới sảnh chờ cậu.”

Chữ Tiểu Du: “A?”

Chữ Tiểu Du biết mình chuẩn bị phải hoàn thành bốn phần, lại mờ mịt vừa vội vừa không muốn đi, do dự nhăn mày. Chữ Tiểu Du sợ Triệu Tân Đức phải đợi lâu, vẫn ngoan ngoãn đi xuống.

Triệu Tân Đức nhìn thấy cậu liền nhượng mày: “Chữ tiên sinh, cậu mặc nhiều như vậy?”

Chữ Tiểu Du gật đầu, cậu không mặc áo ngực nên không cảm thấy an toàn cho lắm, đành phải mặc thêm hai lớp áo.

Triệu Tân Đức bắt đầu xuất phát.

“Chúng ta đi đâu vậy.” Đi ra ngoài gặp kim chủ, trước đây chưa từng có chuyện này, Chữ Tiểu Du cực kì khó hiểu.

Triệu Tân Đức biết cậu căng thẳng, cố tình dọa: “Đi thì cậu biết.”

Chữ Tiểu Du co rụt người lại, càng sợ sệt hơn.

Kim chủ sẽ không... Không phải ghen lâu nên muốn chơi 3P đấy chứ?

Vậy có chết cậu cũng không làm, cả đời cậu trừ khi còn bé là thân bất do kỷ(*), sau khi trưởng thành ngoại trừ kim chủ, cậu chưa bao giờ để ai nhìn thấy thân thể mình hết, nhất là ngực và nơi đó.

[() Thân bất do kỷ: Thân thể không theo ý mình muốn.]*

Chữ Tiểu Du cắn răng.

Dọc theo đường đi, cậu đều nghĩ cách từ chối kim chủ, lần này phải dùng cách gì mới được.

Quả nhiên Triệu Tân Đức đưa cậu đến khách sạn, dẫn cậu lên tầng cao nhất, ở đây có hai phòng, Chữ Tiểu Du trực tiếp được đưa vào một trong hai phòng.

Triệu Tân Đức còn nói thêm: “Trong phòng có người, cậu hiểu rồi đấy.”

Chữ Tiểu Du ngừng thở, ánh mắt căm tức, siết chặt tay.

Triệu Tân Đức nhìn Chữ Tiểu Du gõ cửa xong liền đi. Chữ Tiểu Du cũng không thêm chào tạm biệt, cậu không để ý kim chủ có người khác, chuyện hắn có ai ở bên ngoài cũng không liên quan đến cậu, nhưng không thể làm như vậy với cậu!

Còn phải đến tận nơi hầu hạ?

Con mẹ nó hắn cũng thật tràn đầy tinh lực, tại sao phải đúng hôm nay?

Nghe thấy bên trong có tiếng mời vào, Chữ Tiểu Du nổi giận ùng ùng mở cửa đi vào, nhưng phát hiện kim chủ không làm chuyện gì mờ ám, hắn đang đang hoàng ngồi trước bàn, tây trang phẳng phiu cầm Ipad video call nói chuyện làm ăn.

Trên người Trịnh Tranh luôn tỏa ra khí thế lạnh lùng và kiêu ngạo, Chữ Tiểu Du lập tức lúng túng, chân chữ nửa ngày không dám lên tiếng.

Tầm khoảng mười phút sau, Trịnh Tranh mới kết thúc cuộc trò chuyện, mặt lạnh quay sang nhìn cậu, nhận ra là Chữ Tiểu Du, nhướn mày mỉm cười: “Chữ Tiểu Du? Đến sao không nói câu nào?”

Chữ Tiểu Du ngại chuột lông vàng ở phòng bên cạnh, không muốn nói chuyện.

Trịnh Tranh nhìn cậu vầy tay: “Lại đây.”

Chữ Tiểu Du không thể từ chối, cậu cảm giác đêm nay Trịnh Tranh có điểm khác thường so với hai ngày trước, có chút chiếm dục, và cả nguy hiểm. Cậu chậm rãi đi đến, Trịnh Tranh để cậu ngồi lên đùi hắn. Chữ Tiểu Du nháy mắt do dự, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi lên.

Có thể do động tác của cậu khá nhẹ nhàng, ngồi nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, nhưng kim chủ đại nhân không thèm chừa mặt mũi cho cậu, cười nói: “Ngồi xoay người lại, đối mặt nhìn tôi.”

Chữ Tiểu Du cúi đầu “Vâng” một tiếng, nhẹ nhàng quay người lại nhưng lập tức bị dọa sợ hết hồn, cậu cảm nhận được vật nào đó đang nóng bừng của hắn.

Trong mắt Trịnh Tranh đầy ý cười: “Nó nhìn thấy em liền cứng.” Nói xong tay thò vào trong quần áo Chữ Tiểu Du, do cậu bọc mình như cái bánh chưng làm động tác của hắn có chút khó khăn, cười cười: “Mặc nhiều như này làm gì? A, sao bụng của bảo bối lại lớn như vậy?”

Chữ Tiểu Du khó chịu trong lòng, giọng điệu giận dữ như muốn lên án chuyện ác hắn đem tới cho mình: “Em đang mang thai!” Nói xong cậu liền hối hận, sợ kim chủ phát hiện ra điều không nên biết.

Trịnh Tranh biết con mèo nhỏ này lại nhịn ăn không được, cúi đầu cắn môi Chữ Tiểu Du, cười như không cười Chữ Tiểu Du nói: “Mang thai mà ăn nhiều như này, không sợ đè nặng lên đứa nhỏ à?”

Chữ Tiểu Du bỗng chợt dạ một cái, cậu không hiểu hàm ý của hắn, nếu kim chủ thật sự biết... Không có khả năng đâu, đến người mất trí nhớ còn biết cách phá thai, sẽ không “làm” rơi đứa nhỏ.

Chữ Tiểu Du yên tâm, nhưng tay Trịnh Tranh không an phận, di chuyển lên ngực cậu, tiếng cười trầm ấm phát ra từ lồng ngực: “Xem ra mèo Tiểu Du muốn bị tôi làm không dậy được, hả?”

Chữ Tiểu Du khản trương cúi đầu, chỉ vì một câu của kim chủ mà nơi đó bắt đầu chảy nước, tiểu phân

thân cũng có phản ứng.

Trịnh Tranh nhìn thấy Chữ Tiểu Du xấu hổ, tay từ trong quần áo cậu rút ra, mắt đầy ý cười nhìn Chữ Tiểu Du: “Mèo Tiểu Du, kêu vài tiếng xem nào.”

Chữ Tiểu Du cúi đầu, môi hồng then thừng kêu “Meow~” một tiếng. Kim chủ không nói dừng, cậu chỉ có thể tiếp tục kêu tiếp. Đều do Chữ Tiểu Du quá hấp tấp, hoa huy*t xấu hổ liền chảy nước càn khiến cậu òe thấp giọng, chớp mũi đỏ đầy mồ hôi.

Kim chủ thật xấu xa.

Chữ Tiểu Du ngược mắt, bên trong tràn đầy bất an.

Kêu một tiếng cuối cùng: “Meow~”

Mắt Trịnh Tranh tối sầm lại, đột nhiên đứng dậy, trực tiếp dùng tư thế này bế Chữ Tiểu Du lên, Chữ Tiểu Du đáng thương sợ tới mức tim đập còn nửa nhịp, chân vội vàng kẹp chặt thắt lưng Trịnh Tranh, lập tức tiếp xúc với hạ bộ nóng rực của người nọ.

Thật háo sắc.

Chữ Tiểu Du sợ hãi nhìn giường, cắn môi muốn cự tuyệt.

Cậu là người lớn rồi, là một người ba, cho dù cậu có muốn hay không, quan trọng là phải bảo vệ đứa nhỏ.

Trịnh Tranh cười trấn an: “Đừng sợ, tôi thử tư thế mới, hứa sẽ không chạm vào em.”

Chữ Tiểu Du trong lòng càng phát hoảng, bị kim chủ đặt trên giường, hấn không cởi quần áo cậu mà trực tiếp cởi thắt lưng da.

Chữ Tiểu Du gấp đến mức khóc nức lên: “Trịnh tiên sinh, mai em muốn đến trường.”

Lần thứ ba bị cự tuyệt.

Nháy mắt ôn nhu trên mặt Trịnh Tranh biến mất, trong mắt chỉ còn lãnh khốc đến muốn đóng băng: “Chữ Tiểu Du, em quên thân phận của mình rồi?”

Trịnh Tranh thật sự nổi giận, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu.

Chữ Tiểu Du run rẩy nắm chặt tay. Sao cậu có thể quên được? Lúc mới bị bao dưỡng, cậu không muốn phơi bày cơ thể, chính kim chủ đã cầm phân thân dạy cậu, cái cảm giác nguy hiểm gần ngay trên da thịt, thật đáng sợ.

Khoảng thời gian đây cũng là thời gian điên cuồng nhất, bắt đầu nghỉ hè kim chủ nhốt cậu trong phòng, không cho mặc quần áo, đi làm về thì hung hăng làm cậu.

Cho đến nửa năm sau, kim chủ có chuột lông vàng tình hình mới chuyển biến.

Tuy rằng kim chủ không có làm cậu tổn thương lần nào cả, còn quan tâm che chở cậu, nhưng cảm giác bị bắt ép phải cho người khác nhìn thấy nơi đáng xấu hổ, kinh tởm nhất, vẫn còn ám ảnh cậu đến tận bây giờ.

Chữ Tiểu Du từng nghĩ cả đời sẽ không làm chuyện này, cậu cũng biết mình khác người bình thường, đến tuổi dậy thì không chỉ tiểu phân thân muốn phóng thích mà hoa huy*t còn thêm khát bị tiến vào, dự vọng làm lu mờ ý chí khiến cậu phát sợ. Giai đoạn trưởng thành đã gây ấn tượng sâu sắc cho Chữ Tiểu Du, cậu cảm thấy bản thân quá dơ bẩn.

Là kim chủ dạy cậu biết vui vẻ là gì, cũng dạy cậu biết thứ đáng sợ nhất là gì.

Cậu sợ kim chủ, như ngày và đêm, giống như phản xạ có điều kiện.

Nhưng nhất định cậu phải làm đồ chơi của kim chủ sao? Nhớ tới đứa nhỏ ở trong bụng, cách một bức tường là chuột lông vàng, trong lòng Chữ Tiểu Du bỗng có một cảm giác không thể giải thích được.

8. Chương 8: Kế Hoạch Chia Tay (8)

Từ từ, từ từ đã, kim chủ như này là muốn giữ đến Tết ăn một thể sao?

Thỏ nóng nảy sẽ cắn người, thêm nữa cậu còn là con mèo đang mang thai.

Chữ Tiểu Du tức sôi cả máu, mặt đầy sát khí, rất muốn cào chết người.

Vì tên cầm thú nào đó không đạt được mục đích, Chữ Tiểu Du khua tay múa chân, không quan tâm gì hết mà đá Trịnh Tranh, trông giống hệt như tên côn đồ lưu manh đi đánh nhau. Trịnh Tranh mất một lúc trấn áp tiểu bảo bối, đôi mắt âm u bắt đầu bốc hỏa.

“Muốn tạo phản?” Xem ra không trị không được, Trịnh Tranh cười lạnh một tiếng, bỗng dưng thả Chữ Tiểu Du ra, đứng dậy từ trên cao nhìn cậu.

Chữ Tiểu Du nhanh chóng lui người về phía sau, sợ hãi bất an ngược mắt nhìn kim chủ.

Trịnh Tranh hí mắt, lửa cháy rực trong mắt.

“Vì sao không muốn?” Trịnh Tranh hỏi.

Chữ Tiểu Du cắn môi hồng, kiêu ngạo nói: “Lão tử đang mang thai, lão tử không hầu hạ anh!”

Quá can đảm.

Trịnh Tranh không nói gì, ánh mắt rực lửa nhìn về phía ổ điện cắm dây sạc Ipad. Hắn đi qua, rút củ, dây điện màu đen dài loằng ngoằng, đưa đến trước mặt Chữ Tiểu Du.

Chữ Tiểu Du lập tức có dự cảm không ổn, cậu muốn chạy trốn nhưng không thể với tới cái quần bị vút ở cuối giường: “Anh... Anh muốn làm gì?”

Trịnh Tranh ngoài cười trong không cười, một tay tóm gọn Chữ Tiểu Du, giữ hai tay cậu cùng một chỗ, mèo con Chữ Tiểu Du bị choáng váng bắt đầu nhảy dựng lên phản kháng nhưng lại bị Trịnh Tranh dùng bàn tay thô to đè đầu xuống.

Chữ Tiểu Du tức đến nỗi không làm được gì, ngoe nguẩy cái đầu muốn tránh khỏi sự kiểm soát nhưng không thành công.

Trịnh Tranh trong lòng buồn cười, ngoài mặt vẫn cười lạnh dọa cậu: “Lần cuối, vì sao lại chống cự?”

Chữ Tiểu Du hít sâu không chịu chịu thua: “Trịnh tiên sinh, em biết anh không xem em là người nhưng em cũng có chính kiến riêng của mình, anh để người kia...” Nhất thời cậu không nhớ ra chuột lông vàng tên là gì, ấp úng nói: “Anh để người ta ở cạnh chỉ cách một bức tường, chẳng lẽ còn muốn đè thêm một người nữa?”

Thật biến thái, chết cũng không làm.

“Chỉ như vậy?” Trịnh Tranh nhướn mày, phì cười một tiếng: “Tôi để người ta ở ngay bên cạnh rồi tìm em, người ta chưa tức giận mà em đã gắt gỏng?”

Chữ Tiểu Du quay mặt không thèm để ý tới hắn.

Dù sao, có làm loạn theo cách này thì Chữ Tiểu Du cũng không thoát kiếp được, cậu không thèm cãi nhau với hắn nữa. Bị Trịnh Tranh thả trên giường, Chữ Tiểu Du giả làm cá chết nằm ở trên giường, chờ lúc hắn làm thì vẫn giả làm một con cá chết, làm thì làm, đến lúc thấy một người hai mạng thì cho kim chủ nhớ cả

đời.

Ngược lại Trịnh Tranh không nóng vội, còn rất cao hứng.

Chỉ Tiểu Du có thể nhận ra được sự phản kích của kim chủ, cậu có chút hoảng, không biết mình lại chọc phải chỗ nào của hắn rồi.

Hưng phấn cái của khí, đồ khôn nạn!

“Em ghen, hả?” Trịnh Tranh cười khoái chí.

“Không phải...”

Cuối cùng Trịnh Tranh vẫn lên giường, Chỉ Tiểu Du không biết nên làm như nào, chuyện vừa rồi còn làm cậu thấy khó xử, cuối cùng vẫn ồm ờ, quyết định đem mặt sau hiến thân đi cứu vớt con cậu.

(;3)

Thất bại là mẹ thành công(*).

[()Nguyên văn là: “ .” – Và QT: “Thất bại hảo có sách lược.” Thì mình nghĩ để “Thất bại là mẹ thành công.” có vẻ hợp vì sau nhiều lần nghĩ cách từ chối anh Trịnh Tranh thất bại, em Chỉ Tiểu Du càng cố gắng nghĩ ra thêm nhiều cách khác và cuối cùng cũng thành công =))]*

Sáng hôm sau, Chỉ Tiểu Du bị tỉnh giấc vì ánh mắt mặt trời chiếu vào mặt. Đưa mắt nhìn cửa kính liền nhìn thấy từng ngôi nhà cao tầng, Chỉ Tiểu Du giật mình kéo chăn lên, khung cảnh ngoài cửa sổ làm cậu bối rối thiếu chút nữa tim nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cậu bị nhìn thấy rồi? Cơ thể này bị nhìn thấy rồi?

Đột nhiên, phía sau có tiếng cười khẽ, Chỉ Tiểu Du sợ hãi quay người lại, thấy Trịnh Tranh đang ung dung ngồi trên ghế, tuy không nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắn nhưng Chỉ Tiểu Du vẫn nhận ra hắn đang rất vui vẻ.

Trịnh Tranh dường như chưa thấy thỏa mãn, nói: “Thật muốn làm em ngay cạnh cửa sổ một ngày, cho tất cả mọi người thấy tôi nuôi một tiểu quái vật xinh đẹp nhường nào.”

Không được nhìn, Chỉ Tiểu Du toàn thân run rẩy.

Trịnh Tranh hoàn toàn dọa Chữ Tiểu Du phát sợ, thở dài một tiếng đi đến giường, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, loại này thủy tinh này bên ngoài không nhìn thấy bên trong.”

“A.” Mặc dù vậy, nhưng các dây thần kinh như căng ra, lúc Trịnh Tranh đi đến chỗ cậu, Chữ Tiểu Du lập tức bắt lấy tay hắn.

“Muốn đóng cửa sổ?” Trịnh Tranh hỏi.

Chữ Tiểu Du lúc này mới thở hắt ra. Trịnh Tranh bấm điều khiển từ xa, nhìn cậu cười: “Làm sao? Cho tôi nhìn thì được?”

Chữ Tiểu Du không muốn nói chuyện vô nghĩa với hắn, bây giờ có bảo cậu vén chăn lên cũng không chịu.

Nơi mình không muốn chạm vào, kim chủ lại có thể chơi nơi đây.

Ngay cả cậu không muốn nhìn thấy nó, kim chủ lại có thể nhìn thỏa thích.

Chữ Tiểu Du không biết vì sao, dù sao cũng chính là như vậy.

Trịnh Tranh nhìn cậu thất thần, tâm tình thoải mái câu môi cười: “Muốn ăn gì?”

“Không muốn ăn.” Chữ Tiểu Du nhăn mũi làm nũng, vươn tay hướng Trịnh Tranh muốn ôm một cái: “Em muốn đi tắm.”

Trịnh Tranh hôn cậu một cái: “Được rồi, bảo bối.”

Chữ Tiểu Du cảm thấy mặt cậu càng ngày càng sát mặt kim chủ, mấy lần muốn nhích ra nhưng không được, ngược lại càng khiến động tác của hai người thân mật hơn.

Cậu có cảm giác... Cảm giác kim chủ thật sự quan tâm cậu, nhưng chuyện mang thai có thể nói hay không nói Chữ Tiểu Du cũng không biết nữa.

Chữ Tiểu Du không thể tự động, chỉ có thể dựa vào kim chủ để hắn tắm cho cậu, xong xuôi thì ôm cậu trở về giường. Toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, Chữ Tiểu Du bị cảm giác dễ chịu cảm thấy thích thú vô cùng, nhanh chóng chìm đắm hít thở muốn đi ngủ.

“Ngoan, đi ăn chút gì rồi ngủ tiếp.” Trịnh Tranh ra lệnh, không chờ Chữ Tiểu Du phản đối, trực tiếp đem cậu bế đứng lên, còn tự tay giúp cậu mặc quần áo tử tế. Hôm qua Chữ tiểu Du bị khi dễ nên hôm nay quyết tâm trả thù kim chủ, mặc áo lông còn không chịu duỗi tay ra thò vào.

Trịnh Tranh nhìn cậu giận dữ, ngọn lửa trong mắt lại nóng lên: “Tuần tới tôi phải đi công tác một tuần, em theo tôi không, hả?”

Chử Tiểu Du do dự một chút, không muốn đi đâu.

Ngay lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

Cậu lại muốn đi theo rồi (^)

9. Chương 9: Kế Hoạch Chia Tay (9)

Trịnh Tranh không để ý có người gõ cửa, nhướn mày hỏi Chử Tiểu Du: “Không đồng ý?”

Chử Tiểu Du trải qua sự tình tới qua đâu dám nói không đồng ý, do do dự dự.

Bên ngoài, giọng người gõ cửa đột nhiên vang lên: “Trịnh tiên sinh, điểm tâm được đưa tới rồi.”

Hình như là chuột lông vàng, Chử Tiểu Du nghĩ.

Cái gì gọi là tình địch gặp nhau thì tranh chấp, tất cả cùng được bao dưỡng bởi một kim chủ, mới sáng sớm đã đến gõ cửa phòng làm phiền cậu với kim chủ là thế nào? Đây không phải là muốn cướp phần thưởng cuối năm của cậu sao?

Chử Tiểu Du nổi giận.

Trịnh Tranh nhìn Chử Tiểu Du, trong mắt đầy ý cười, hắn lưu manh bóp mũi cậu một cái: “Tôi chưa muốn dậy.” Sau đó lạnh giọng nói với bên ngoài: “Chờ.”

Trịnh Tranh lên tiếng, bên ngoài lập tức lặng ngắt như tờ.

Chử Tiểu Du trong lòng lại do dự.

Nói thật thì tới qua cậu đã có ý định gặp chuột lông vàng nhưng vẫn còn sợ hãi.

Đi ra ngoài nhất định phải mặt đối mặt nhìn chuột lông vàng, tính cậu lại dễ mềm như bánh bao thì kết quả chỉ có thua. Nhưng nếu không đi ra ngoài, người ta đến tận cửa khiêu khích mà cậu lại không có chút phản ứng nào thì chỉ làm trai cậu cũng không có.

Ngày hôm qua phải có kim chủ đỡ chim mới đi vệ sinh được, đã trở thành sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời cậu. Chữ Tiểu Du càng nổi ham muốn trở thành một người đàn ông thực sự.

Một ngày nào đó, sớm hay muộn thì cậu cũng muốn so tài với kim chủ xem ai đi tiểu xa hơn (_)#

Hai người mặc quần áo xong xuôi, Chữ Tiểu Du đưa mắt mèo bình tĩnh nhìn kim chủ, nói: “Hay là chúng ta đi gặp cậu ấy đi.” Khiêu khích cậu á, thích thì chiều(*).

[()Nguyên văn: “ .” – Và QT: “Xé liền xé.” Thì mình nghĩ là bạn chuột lông vàng khiêu khích đến vậy rồi mà bạn Chữ Tiểu Du không phản dame thì công nhận bạn chuột lông vàng hơi mặt dày thật nên bạn Chữ Tiểu Du quyết định xé bộ mặt dày đấy =)))]*

Trịnh Tranh nhướn mày: “Được chứ?”

Chữ Tiểu Du dứt khoát gật đầu: “Vâng, gặp cậu ấy có khi còn xin được chữ kí có thể bán lấy tiền nha.”

Trịnh Tranh bật cười, hôn môi đá lười Chữ Tiểu Du một lúc lâu mới ghé vào lỗ tai cậu nói: “Được, mèo Tiểu Du thích gì tôi đều cho, muốn gì cũng được.”

Chữ Tiểu Du ít khi có dũng khí muốn nói điều gì đó, cậu muốn nói cho kim chủ biết cậu muốn sinh con cho hắn, nghĩ một lúc lại sợ con cậu sẽ không được thừa nhận, cậu lại không dám nói. Nhưng mà... Cậu thật sự bị kim chủ nuôi hư rồi, chỉ bị hôn một lúc mà đã nghĩ đủ thứ linh tinh.

Hai người chuẩn bị đi ra ngoài.

Chữ Tiểu Du trộm nhìn kim chủ. Sau ngày hôm qua bị trừng phạt, còn cả tình huống ba lần từ chối trước nữa, cậu nhận ra kim chủ cũng có lúc ra vẻ đáng sợ, thích đe dọa, trêu đùa cậu nhưng lại không làm gì cậu cả. Dù sao thì người ta cũng có đạo đức nghề nghiệp, sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu.

Vì thế, cậu lại duỗi tay hướng Trịnh Tranh tội nghiệp làm nũng: “Em đau, anh ôm em được không?”

Trịnh Tranh ghen cười, trực tiếp bế cậu lên.

Chữ Tiểu Du được bế đã thành thói quen, đặc ý rúc đầu vào cánh tay hắn, mèo con nhìn đường cong trên cằm kim chủ, bỗng dưng thấy thật ghen tị.

Kim chủ thật đẹp trai, lại có khẩu khí nam nhân, nếu như cậu có thể là một người đàn ông ưu tú như kim chủ thì tốt.

Phẫu thuật...

Chữ Tiểu Du trong lòng vừa chua xót vừa ngọt, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của kim chủ, ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người hắn, giật mình nghi ngờ hình như cậu có thích kim chủ một chút.

Mãi cho đến trước bàn ăn, Chữ Tiểu Du được thả xuống ghế đệm song tay vẫn quấn chặt lấy Trịnh Tranh, lôi kéo nam nhân làm nũng, nói: “Em muốn hôn.”

Ánh mắt Trịnh Tranh nhìn Chữ Tiểu Du đầy nguy hiểm, nhưng sợ đặc thù cơ thể của cậu không chịu nổi mới áp chế suy nghĩ trong lòng, hạ giọng nói: “Đừng nghịch.”

Chữ Tiểu Du “Hừ” một tiếng trong lòng. Cứ nghĩ rằng sắp có một màn đụng độ nảy lửa mà cậu được ra oai phủ đầu chuột lông vàng, ai ngờ vì kim chủ mà thất bại.

Mới cái đầu tiên thôi.

Chuột lông vàng cũng là người trong giới giải trí, nhìn hai người tình chàng ý thiếp chẳng những không cau kỉnh mà còn mỉm cười bắt chuyện với cậu: “Chữ Tiểu Du phải không? Lần đầu gặp mặt.”

Chữ Tiểu Du ăn nói vụng về, không biết nên đối đáp với tình địch như nào thì Trịnh tranh lạnh lùng liếc mắt nhìn chuột lông vàng: “Chưa thêm đi công tác?”

Trong lòng chuột lông vàng âm thầm chửi bới người nào đó, trên mặt vẫn nở nụ cười vui vẻ: “Vâng, em chờ Trịnh tiên sinh ăn xong đã. À, em nghe nói tuần này Trịnh tiên sinh cũng đi công tác ở Tân Hải(*). Tình cờ thay em cũng quay phim ở đấy.”

[Tân Hải(), Thiên Tân: Tân Hải, là một khu phát triển kinh tế và một đơn vị hành chính của thành phố Thiên Tân, Trung Quốc. Khu mới Tân Hải nằm ở ven biển, phía đông khu vực đô thị lõi của thành phố, và là trung tâm của Vành đai Bột Hải.]*

Đây là muốn chọc cậu nổi điên mà(*).

[()Nguyên văn: “ .” – Và QT: “Đây là muốn xé.” Thì mình nghĩ là lần này bạn chuột lông vàng đã phản dame bạn Chữ Tiểu Du một cách đau đớn =)]*

Vừa nghe xong câu này, Chữ Tiểu Du lập tức đứng thẳng dậy, thầm nghĩ cậu và chuột lông vàng không cùng một đẳng cấp. Mọi người đều biết rõ lịch trình của kim chủ, còn cậu thì mờ mịt chả biết một cái gì... Ở hay, cậu đang muốn chia tay cơ mà, việc gì phải bận tâm mấy cái này?

Chữ Tiểu Du trong lòng “A” một nghìn tiếng, tự nhủ mình không được làm điều gì ngu ngốc, phải đặt con cậu lên hàng đầu.

Cậu ngậy người nháy mắt, đột nhiên nghe được chuột lông vàng cười nói: “Chữ Tiểu Du, cậu cũng phải

đi?”

Chữ Tiểu Du sực tỉnh, giọng chuột lông vàng làm cậu sồn hết cả da gà. Đúng lúc này lại nhận ra kim chủ đang nhìn mình, liền nhớ tới cậu còn chưa trả lời cho hắn biết có đi hay không, lập tức bối rối.

Chắc chắn vừa nãy chuột lông vàng nghe thấy kim chủ nói muốn cậu đi cùng thì mới hỏi cậu thế, rõ ràng là kim chủ thiên vị cậu.

Nếu cậu đi thì không thể chia tay theo kế hoạch được. Nếu không đi thì một trăm phần trăm kim chủ sẽ bị chuột lông vàng cướp mất.

Nội tâm giãy dụa, cậu không cam lòng! Chữ Tiểu Du sắc mặt thiên biến vạn hóa, cuối cùng cầm thìa gục đầu nói: “Em không đi, cuối tuần phải thi học kì, em muốn ở nhà học bài.”

Ánh mắt Trịnh Tranh đột nhiên nguy hiểm, chuột lông vàng biết điều không lên tiếng, nhưng mắt vẫn khiêu khích nhìn Chữ Tiểu Du.

Một lúc sau, Trịnh Tranh mới lên tiếng: “Được, tuần sau gặp mặt.”

Đây là kim chủ chấp nhận yêu cầu của chuột lông vàng, trong lòng Chữ Tiểu Du không khỏi lạnh lẽo, cậu còn có chút muốn khóc, chả còn tâm trí làm gì hết.

Là do cậu từ chối kim chủ.

Chữ Tiểu Du cảm thấy thật khó hiểu, cậu có thể nhìn ra kim chủ không thích chuột lông vàng, một chút cũng không thích. Nếu có thì hôm qua cũng không cần đến cậu, thế thì tại sao lại còn bao dưỡng cậu ta?

Vì hắn quá ngọt ngào sao?

Sau đó Trịnh Tranh nói gì với chuột lông vàng Chữ Tiểu Du cũng không biết. Cậu cảm thấy như mình đang quay trở lại những ngày tháng ở viện mồ côi, rõ ràng xung quanh thật náo nhiệt, mọi người nói chuyện thật rôm rả, nhưng sự tồn tại của cậu như không được biết đến vậy, ai cũng đều không chú ý tới cậu, tất cả mọi người đều cô lập cậu, cái cảm giác bị xem như người vô hình thật khó chịu.

Cuối cùng Trịnh Tranh cũng lạnh lùng nhìn cậu: “Chữ Tiểu Du, về phòng trước đi, tôi sẽ gọi trợ lý Triệu đến.”

Nói xong, hắn cùng chuột lông vàng đều đứng dậy. Chữ Tiểu Du ngồi ở tại chỗ ngẩng đầu nhìn bọn họ, nhìn thấy chuột lông vàng đang cười cậu.

“Hẹn gặp lại.” Chuột lông vàng vẫy tay chào cậu.

Chữ Tiểu Du khó chịu nắm chặt cái thìa, một chữ cũng không nói nên lời.

Hai người kia đi rồi, trong phòng liền yên lặng, Chữ Tiểu Du thấy thời gian dài đằng đẳng như một thế kỷ thì Triệu Tân Đức mới đến, nhưng rõ ràng mới trôi qua nửa tiếng.

Triệu Tân Đức đi vào nhìn cậu có vẻ không vui, khó hiểu ngồi đối diện cậu, trên bàn vẫn chưa thu dọn đồ ăn, toàn là các món ngon phong phú, nhưng trước mặt Chữ Tiểu Du chỉ có một bát cháo, trên ghế còn có cả đệm.

Triệu Tân Đức thở dài trong lòng, xem ra hôm qua làm mất sau rất nhiệt tình, nhưng chắc không bị thương.

Chuẩn bị kĩ càng thu dọn đồng tàn tích mà sắp bày ra, Triệu Tân Đức cười như nhân viên phục vụ chuyên nghiệp: “Chữ tiên sinh, cậu muốn ngủ tiếp hay về nhà?”

Chữ Tiểu Du cúi đầu không nói câu nào.

Triệu Tân Đức từ cặp lấy ra hai thứ, đặt lên bàn đẩy đến trước mặt Chữ Tiểu Du: “Đây là thẻ ngân hàng, không giới hạn, còn có chữ kí của Trần Nhân Hải tiên sinh.”

“Chữ kí?” Chữ Tiểu Du lúc này mới do dự nhìn Triệu Tân Đức, hóa ra chuột lông vàng tên là Trần Nhân Hải, nhưng trong phòng cậu chỉ thuận miệng nói như vậy, thế quái nào kim chủ lại cho là thật còn bắt cậu ta kí tên cho cậu?

Muốn mạng của cậu đây mà.

Cậu biết đi đâu bán lấy tiền bây giờ?

Kim chủ thật sự tính định cho cậu mọi thứ? Vậy cậu sinh cho hắn một đứa con được không?

Triệu Tân Đức tiếp tục làm phục vụ chuyên nghiệp, mỉm cười: “Nếu cậu không muốn nghỉ ngơi thì tôi đưa cậu về nhà?”

Chữ Tiểu Du “Ừ” một tiếng, cúi đầu ăn nốt bát cháo đã nguội.

Ánh mắt Triệu Tân Đức đầy đau xót nhìn bát cháo, dường như thấy được tương lai bi thảm của mình.

Chắc chắn hôm qua Trịnh tiên sinh phải cực kỳ sáng khoái, buổi sáng gọi điện cho anh còn nghe rõ tinh

thần phần chấn, chỉ trong chốc lát mà đôi chồng chồng này đã cãi nhau rồi sao?

Anh thật sự không hiểu được sinh hoạt của đôi chồng chồng trẻ này.

Tí nữa nhất định sẽ thêm mắm thêm muối nói cho Trịnh tiên sinh biết Chữ Tiểu Du đang khóc, nếu sinh hoạt của sếp không êm xuôi thì mấy ngày tiếp theo anh sống không nổi như hai ngày trước mắt.

Chữ Tiểu Du ăn một thìa mới phát hiện cháo đã nguội, cậu đặt thìa xuống bàn, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Làm phiền trợ lý Triệu rồi, anh đưa tôi về đi.”

Triệu Tân Đức thở dài trong lòng: “Được.”

Thật ra Chữ Tiểu Du không bị thương. Hôm qua Trịnh Tranh cũng không dùng dây điện với cậu, phía sau không cần phải nói. Chẳng qua cậu theo thói quen giả vờ yếu đuối trước mặt kim chủ thôi, khiến hắn thương cậu mà không chơi quá đà.

Về nhà, Chữ Tiểu Du chờ Triệu Tân Đức đi rồi mới quyết định đi ra ngoài. Hôm qua cậu rất lo cho đứa nhỏ nên giờ định đến bệnh viện gặp Lâm Cận Ngôn.

Chỗ bệnh viện Lâm Cận Ngôn làm cách nhà cậu khá xa nhưng đi đường cao tốc thì sẽ gần hơn, Chữ Tiểu Du thấy thuận tiện liền chọn tuyến đường mới khánh thành cách đây không lâu.

Vì mới cho phép xe lưu thông nên xe cộ di chuyển tương đối ít, nhưng Chữ Tiểu Du vẫn không dám lái quá nhanh, cậu cẩn thận đã quen, nhưng dù sao đây cũng là cao tốc, cậu không thể đi với tốc độ quá chậm được.

Chữ Tiểu Du lái xe hết sức chăm chú, chuông điện thoại vang lên, cậu cẩn thận liếc một cái, nhận điện thoại.

Giọng Trịnh Tranh truyền tới: “Thật sự không đi?”

“A?” Đây là núm kéo sao? Chữ Tiểu Du mắt sáng ngời lên, tươi cười như hoa nở, cậu nghĩ nghĩ, ngoan ngoan nói: “Em muốn đi thi.”

Trịnh Tranh dừng một chút: “Không phải là đang chơi trò trốn tìm với tôi đấy chứ?”

“...” Kim chủ có thù với mấy trò chơi à? Chữ Tiểu Du buồn bực: “Đâu có, em muốn lấy học bổng nữa.”

Trịnh Tranh mãi không lên tiếng.

Chữ Tiểu Du rất muốn đồng ý, tuy không đúng với kế hoạch nhưng chỉ cần nghĩ đến có thể cùng kim chủ đi chơi, trong lòng cậu vẫn vô cùng háo hức.

Đi ra đảo đó, nghe cũng biết là rất lãng mạn.

Coi như đến cuối không thể ở bên kim chủ, mà cậu với hắn cũng duy trì mối quan hệ này lâu dài rồi, cậu nên lưu giữ lại một đoạn kí ức đẹp để này.

Chữ Tiểu Du cũng xác định, cậu không có khả năng tiến đến với người nào khác nữa, không chỉ do thân thể đặc biệt, mà còn bởi Trịnh Tranh, người đàn ông này như được khảm sâu vào trong người cậu, dấu ấn hắn để lại cũng không thể nào phai mờ trong tâm trí và linh hồn cậu được. Cậu cũng sẽ không thể nào mở lòng với một người nào khác như vậy, lại càng không thể biểu hiện ra con người thật của mình.

Chỉ có trước mặt kim chủ cậu mới như vậy.

Trong lòng bỗng chốc ngọt ngào.

“Em đi.” Chữ Tiểu Du đồng ý.

Bên kia, Trịnh Tranh trầm mặc thật lâu, bỗng bật cười: “Bảo bối, đến lúc ấy, tôi liền “yêu” em ngay trên bờ biển.”

Chữ Tiểu Du mặt liền ửng hồng.

Giọng Trịnh Tranh đánh thép, lại ma mị mê hoặc như màn đêm huyền ảo: “Ban đêm, ngay tại bờ biển, cả người em run rẩy cầu tôi làm, cầu tôi tiến vào hoa huy*t của em, thao cửa tử cung,...”

Chữ Tiểu Du hoàn toàn choáng váng trước những lời này của Trịnh Tranh, không chỉ vì hàm ý của câu này mà Trịnh Tranh sao có thể nói trắng ra như vậy được. A a a một nghìn lần.

Đúng là đồ khốn nạn.

Chữ Tiểu Du mặt đỏ bừng.

“Anh nói cái gì đấy!”

“Khẩn trương như vậy, ướt rồi chứ gì? Đang nằm trên giường à? Tôi dạy em như thế nào?” Trịnh Tranh cười một cách tà mị.

Chữ Tiểu Du cúp điện thoại luôn, cả mặt bốc khói, hai chân không tự giác mà kẹp chặt, ướt thật rồi, ngày hôm qua không làm nơi đây. Một tháng rồi cậu chưa có lúng túng như này. Thẹn quá hóa giận, không có kim chủ ở đây cả người cậu đều khó chịu. Chữ Tiểu Du nôn nóng “A” một tiếng, cậu còn đang phải lái xe.

Kim chủ thật đáng ghét, thật ra cậu có đi thì cũng không nhịn nổi, ngay cả kim chủ cũng không vội, cậu chỉ sợ bản thân không nhịn được sẽ cầu hấn(*).

[() Ý câu này của bạn Chữ Tiểu Du là anh Trịnh Tranh cùng em đi chơi, anh chưa vội lên giường nhưng em tin mình sẽ không nhịn mà đi cầu anh =)]*

Yêu đương.

Không được, phải chuyên tâm lái xe. Chữ Tiểu Du cái gì cũng không nghĩ, tập trung nhìn đường phía trước.

Mười phút trôi qua, Chữ Tiểu Du quên luôn chuyện vừa nói, thoải mái lái xe.

Nhưng biến cố đến thật bất ngờ!

Đối diện có một chiếc xe SUV lao về phía Chữ Tiểu Du, hình như người lái không khống chế được chân ga, trực tiếp phi về hướng cậu, tốc độ vượt mức cho phép.

Tại sao có thể như vậy?

Chữ Tiểu Du rất ít khi lái xe, hôm nay lái xe lại đi giữa đường, Chữ Tiểu Du hoảng sợ theo bản năng đánh tay lái sang bên phải, làm lốp xe ma sát với đường phát ra tiếng nghe thật chói tai. Lúc này Chữ Tiểu Du mới nhớ ra bên phải là rào chắn, bên ngoài chính là vực! Nhưng cậu đã đánh tay lái rồi nhận ra cũng không còn kịp, chiếc xe SUV khựng lơ màu đen “Rầm” một tiếng và vào rào chắn đường.

Túi khí bật ra.

Cơ thể Chữ Tiểu Du theo quán tính đổ về phía trước, cả người trực tiếp đập vào túi khí. Cậu cố gắng ngẩng đầu nhưng đầu rất nặng, rất chóng mặt. Chữ Tiểu Du không nhìn rõ xung quanh tình hình ra sao, sợ hãi đưa tay lên xoa bụng mình.

Con của cậu... Con của cậu...

Khoảnh khắc bi thảm nhất, đột nhiên “Uỳnh” một tiếng, chiếc xe SUV mất kiểm soát lao vào đuôi xe Chữ Tiểu Du, đẩy chiếc xe có Chữ Tiểu Du bé nhỏ va vào rào chắn đường.

10. Chương 10: Kế Hoạch Chia Tay (10)

Do đang trên đường tới bệnh viện, Chữ Tiểu Du được đưa trực tiếp đến bệnh viện. Trên đường, Chữ Tiểu Du theo bản năng ôm bụng, làm cho y tá cảm thấy rất khó hiểu, hơn nữa còn yêu cầu bằng được muốn Lâm Cận Ngôn khám, làm nhân viên cấp cứu chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng yêu cầu của người bệnh là nhất, mà người này đụng một cái đã kích động xù lông, bệnh viện chỉ có thể gọi Lâm Cận Ngôn tới.

Hiện trường tai nạn cực kỳ hỗn loạn, cáng cứu thương đầu tiên được rất nhiều người khiêng từ trên xe cứu thương xuống, Lâm Cận Ngôn thấy cả người người kia đều là máu, không rõ mặt mũi, lại bị người khác kéo lại: “Không phải là cậu ta.”

Lâm Cận Ngôn nghe thấy có tai nạn xe cộ chỉ định ông đến khám, lập tức cảm thấy kì lạ.

Ngay sau là người thứ hai được nâng xuống, tình hình người này khả quan hơn nhiều, quần áo trên người không dính máu nhưng lại gắt gao ôm bụng.

Từ hình dáng mà Lâm Cận Ngôn nhận ngay ra Chữ Tiểu Du, sợ đến cả mặt trắng bệch, giống hệt trong quá khứ.

Chữ Tiểu Du nhìn thấy Lâm Cận Ngôn, giấy dựa muốn ngồi dậy, Lâm Cận Ngôn nhanh chóng đỡ cậu nằm xuống, cúi người nắm chặt tay Chữ Tiểu Du đặt ở bụng.

Lâm Cận Ngôn nhìn đôi mắt sưng đỏ của Chữ Tiểu Du, càng ngày càng bất an.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn trên cao tốc chứ sao nữa, tên kia say rượu đi ngược chiều, may mà cậu này đi xe to nếu không thì hôm nay liền về...”

Lâm Cận Ngôn giận dữ quát: “Vừa nói cái gì?”

Một đồng người đưa Chữ Tiểu Du vào phòng cấp cứu, bên trong đã có vô số bác sĩ đứng chờ Lâm Cận Ngôn ra lệnh. Lâm Cận Ngôn mọi khi cũng rất ít nói chuyện ở bệnh viện, lúc này lại mắng một câu: “Đứng ở đây làm gì, có việc gì thì đi làm việc đấy đi!”

Ngoài mặt Chữ Tiểu Du không có vết thương nào cả, hơn nữa vẫn còn ý thức, không phải chuyện gì lớn, Lâm Cận Ngôn gọi người tới chuẩn bị đi chụp X-quang, còn mình ở lại nhìn Chữ Tiểu Du.

Lâm Cận Ngôn cắn chặt răng, nhìn cửa đóng kín mới hỏi: “Đau ở đâu?”

Chữ Tiểu Du tâm trí vẫn còn hỗn loạn, không ngừng ôm bụng khóc: “Bụng... Bụng...”

Lâm Cận Ngôn rung mình một cái, muốn cởi quần Chữ Tiểu Du để nhìn nhưng lại bị cậu chặn tay lại, ánh mắt sợ hãi cảnh giác nhìn Lâm Cận Ngôn, tất cả đều là kháng cự.

Lâm Cận Ngôn biết Chữ Tiểu Du sẽ không để cho người khác nhìn thấy nơi đó, tận lực hòa hoãn(*): “Tiểu Du, chú canh cửa, tự nhìn xem có chảy máu hay không?”

[()Hòa hoãn: Làm cho tình thế đang căng thẳng trở thành êm dịu thông thả.]*

Chữ Tiểu Du gật đầu.

Cậu không dám nhìn, tay run rẩy thò vào chặn cởi quần, bên trong không nhớp nháp. Chữ Tiểu Du mới dám cúi đầu, hé mắt nhìn bên trong chỗ tối đen như mực.

Mãi một lúc sau, Lâm Cận Ngôn mới thấy Chữ Tiểu Du nhỏ giọng như muỗi: “Không có.”

Lâm Cận Ngôn cuối cùng cũng bình tĩnh, quay đầu lại hỏi: “Bụng còn đau phải không?”

“Không đau.” Chữ Tiểu Du đáng thương sụt sịt mũi, cả mặt đầy hối hận. Chữ Tiểu Du lo lắng khóc đến nổi cả người co rút, không biết chỗ nào đau hay không đau, cậu chỉ theo bản năng nghĩ bụng mình bị va vào vô lăng, con cậu chắc phải hận cậu lắm.

“Cháu bị va vào túi khí.” Chữ Tiểu Du cố gắng biện hộ rằng mình bị đau thật.

Lâm Cận Ngôn tý nửa thì ngắt: “Túi khí có bảo vệ cháu thật, sẽ giảm áp lực va đập, lại nói...” Mắng được một nửa, Lâm Cận Ngôn nhìn con rùa nhỏ rút đầu lại không đành lòng mắng nữa, thở dài: “Cởi quần áo ra, chú xem cho cháu.”

Chữ Tiểu Du ngoan ngoãn gật đầu, vừa mới cởi áo lông cao cổ ra, Lâm Cận Ngôn lạnh mặt.

“Chú thấy mấy vết này là đau nhất đi?”

“A?” Chữ Tiểu Du một tay xoa cổ, mới nhớ ra tối qua kim chuỗi lưu lại một đồng dấu xanh xanh tím tím, cậu cực kỳ xấu hổ, may mà vừa nãy không cởi quần ra cho Lâm Cận Ngôn nhìn, mấy dấu hôn trên đùi còn kinh khủng nữa.

Lâm Cận Ngôn liếc cậu: “Tối qua có làm?” Đây mới là quan trọng nhất.

Đầu Chữ Tiểu Du bốc khói: “Phía trước... Phía trước không làm.”

Lâm Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm, những chuyện như này phải thật nghiêm khắc, nếu không chỉ sợ Chữ Tiểu Du tính trẻ con, lạnh mặt nói: “Chú đưa cháu đi kiểm tra, từ đầu đến chân đều phải kiểm tra.”

Chữ Tiểu Du bị mắg cả người run bần bật, nước mắt rơi xuống.

“Chú Lâm, cháu rất sợ, lúc đấy cháu sợ gần chết, cháu cũng không biết mình sống sót như nào nữa, cháu còn phải tự báo cảnh sát...”

Lâm Cận Ngôn bực mình quát: “Còn không mau đi kiểm tra, mắg chết bây giờ!”

Chữ Tiểu Du không dám khóc, cậu không dám làm nũng với Lâm Cận Ngôn, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường bị đẩy đi kiểm tra.

Thật ra không kiểm tra nhiều như vậy, ngoại trừ phải chụp X-quang thì quan trọng là siêu âm xem đứa nhỏ có vấn đề gì không. Lâm Cận Ngôn tự mình kiểm tra, rất nhanh đã có kết quả. Từ đầu đến chân ngoài trừ chỗ bị “làm” hơi sưng thì còn lại là bình thường.

Cho dù như thế vẫn phải nhập viện quan sát.

Lâm Cận Ngôn bàn bạc với Chữ Tiểu Du, quyết định ở phòng bệnh đơn để cậu nghỉ ngơi, sau đó đi tìm cảnh sát hỏi tin tức.

Chữ Tiểu Du ở một mình trong phòng bệnh, vừa sợ vừa bất lực, chuyện hôm nay xảy ra làm cậu hoảng sợ. Từ khi sinh ra đến giờ tai nạn lớn nhất cũng chỉ là tập đi xe đạp bị ngã xe thì trầy xước tay thôi, chưa bao giờ nghĩ tới lần này lại lớn đến vậy.

Hiện tại, cậu nằm ở trên giường trần trọc, trong đầu toàn là hình ảnh tai nạn xe cộ kia, thậm trí cả cảnh tượng xe cậu bốc cháy, sau đó nổ tung khói lửa nghi ngút lên tận trời, một người hai mạng, hoặc là cả xe cả người lao xuống vực...

Cứ nghĩ đến làm Chữ Tiểu Du sợ tới cùng, cả người run rẩy ớn lạnh. Tự dưng cậu nhớ đến kim chủ, tự nhủ rằng hẳn đang ôm cậu.

Chữ Tiểu Du lấy điện thoại để trong túi áo ra, do dự không biết có nên gọi cho kim chủ không.

Kim chủ sẽ để ý đến cậu sao?

Đột nhiên, có tiếng ồn lao nhao ngoài cửa phòng bệnh. Chữ Tiểu Du do dự cẩn thận đi ra xem thử, lại phát hiện ra có rất nhiều người bên ngoài, trong đó có giọng của một thanh niên cường tráng rất nổi bật.

Cậu nghe mà không hiểu gì, chỉ biết là Lâm Cận Ngôn đang đứng ngoài cửa ngăn không cho người khác vào, nhưng đa số thắng thiếu số, nhanh chóng đẩy được cả cảnh sát lẫn bảo vệ ra ngoài, hùng hổ phá cửa đi vào.

Vốn dĩ hôm nay Chữ Tiểu Du đã bị dọa sợ xanh mặt, thấy một đồng người rủ nhau đi vào, trong đó có không ít thanh niên vạm vỡ, cậu bất an siết chặt điện thoại.

Lâm Cận Ngôn cùng cảnh sát và bảo vệ vây quanh bảo vệ Chữ Tiểu Du, lạnh lùng nói: “Tôi nói rồi, chuyện này phải giao cho pháp luật giải quyết.”

Người cầm đầu lớn giọng nói: “Pháp luật giải quyết được cái gì? Bây giờ thằng kia không có việc gì mà bố tôi đang nằm trong phòng cấp cứu còn chưa ra. Thế thì pháp luật làm được cái gì? Bố tôi thành ra như vậy, mấy người còn muốn để ông vào tù, đòi bồi thường nữa?!”

Chữ Tiểu Du nhận ngay ra mấy người này là người nhà thủ phạm.

“Bố cậu xảy ra chuyện gì chẳng ai đoán được trước, nhưng việc say rượu lái xe là trách nhiệm của ông ta. Bệnh nhân của tôi không có nghĩa vụ phải thương lượng riêng tư với các cô các cậu. Hơn nữa việc tự ý thương lượng với người khác là bất hợp pháp.” Lâm Cận Ngôn đáp trả một cách mỉa mai, mặt lạnh như băng giọng đầy trào phúng: “Mấy người muốn nói gì thì gọi luật sư đến mà nói với cảnh sát, nói ở đây cũng vô dụng.”

“Phải, nói thì nói với chúng tôi.” Cảnh sát vội vàng dàn xếp ổn thỏa, chỉ muốn đưa người ra ngoài.

Thấy tình huống đến mức này, một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi đột nhiên quỳ trên mặt đất, nhìn Chữ Tiểu Du cúi đầu van xin: “Xin cậu đừng điều tra, xin cậu, xin cậu, cậu muốn tôi chết cũng được.”

Chữ Tiểu Du không đành lòng, rụt rè kéo áo Lâm Cận Ngôn: “Người kia... Người đàn ông kia sao rồi?”

“Không biết.” Lâm Cận Ngôn khinh thường đáp, mấy chuyện như này ông đã thấy nhiều, cũng đã thấy nhiều người không chịu trách nhiệm rồi. Giữa ban ngày ban mặt mà uống nhiều như vậy, không có trách nhiệm với chính mình thì còn có trách nhiệm với gia đình được không? Xảy ra chuyện một cái thì quỳ dưới chân người khác? Cứ cho rằng người đáng thương giết người thì không phải là phạm pháp?

Hơn nữa, trông nhà có vẻ có điều kiện, có nhà có xe, có chỗ nào gọi là đáng thương?

Nếu nói đáng thương, so với Chữ Tiểu Du là trẻ mồ côi thì có bao nhiêu đáng thương?

Bây giờ bọn họ đang cầu xin Chữ Tiểu Du, nhưng xe của cậu thật sự quá đắt tiền, chắc chắn gia đình kia nghe được xe của Chữ Tiểu Du là xe chống đạn thì mới lật mặt như vậy, Lâm Cận Ngôn càng khinh thường.

Có phải là đâm vào trẻ mồ côi thì không thèm quan tâm?

“Cháu đừng quan tâm mấy người này làm gì, trước mặt thì van xin thăm thiết ai biết sau lưng lại chửi bới thậm tệ.” Lâm Cận Ngôn cười lạnh.

Chữ Tiểu Du thật sự không biết nên làm gì, sầu nào nhìn bọn họ.

Người nhà bên kia, người con trai thấy khổ nhục kể vô dụng, lập tức kéo mẹ đang quỳ dưới đất đứng dậy, cũng chẳng quan tâm mẹ mình có đứng vững hay không, quay người về phía Chữ Tiểu Du đe dọa: “Mấy người tưởng mình có tiền là giỏi lắm à? Tôi nói cho cậu biết, có ngồi tù thì cũng không bồi thường cho mấy người một phân tiền nào, đừng có mơ.”

Lâm Cận Ngôn càng cười lạnh, dù sao thì bố mày cũng phải ngồi tù.

Ngồi tù là chắc chắn như đinh đóng cột, phụ thuộc vào quyền của công tố viên. Đòi bồi thường hay không là quyền dân sự của Chữ Tiểu Du. Còn dám lấy ra uy hiếp cậu?

Đúng là mu muội.

Điều đấy Chữ Tiểu Du cũng biết, nhưng trong lòng không thể không coi thường người con này, lớn lên cao to như này mà không có trách nhiệm bằng cậu.

Người con trai nói đến như vậy mà Chữ Tiểu Du vẫn không phản ứng, hấn ý vào dáng người cao to định đi đến kéo Chữ Tiểu Du ra.

Vốn đang trốn ở góc giường, Chữ Tiểu Du lập tức trùng to mắt. Cậu đang mang thai không thể vận động mạnh được, hơn nữa chỉ mới bị động chạm một cái, xô đẩy một chút cậu không thể chịu được hậu quả. Mắt thấy người con trai kia chuẩn bị ra tay, cậu nhảy từ trên giường xuống.

“Đừng tới đây!” Chữ Tiểu Du hét lên, nhanh chóng chui xuống gầm giường.

Lâm Cận Ngôn: ... Này bảo bối.

Trong phòng, tất cả mọi người như bị đứng hình.

Người con trai bên kia càng đắc chí, thầm nghĩ nếu đánh Chữ Tiểu Du một trận chắc chắn cậu sẽ không

dám nói tiếp nữa. Hẳn là xã hội đen, lẫn lộn trong xã hội cũng có ba bảy phần bản lĩnh, nhìn Lâm Cận Ngôn trông gầy yếu, sẽ đánh ông trước.

Tuy Chữ Tiểu Du khá nhát gan nhưng cũng biết bảo vệ người khác.

Cậu ở dưới gầm giường nhìn thấy tên kia đi đến chuẩn bị đánh Lâm Cận Ngôn trước, hai mắt đỏ ngầu, không biết từ dưới gầm giường cầm được cái gì, bò ra nhắm vào đỉnh đầu tên kia đánh một cái.

Cảnh sát đứng bên cạnh Lâm Cận Ngôn thấy có một bóng đen phủ trên đỉnh đầu, lập tức nhận ra thứ đang được giơ trên đỉnh đầu.

Là một cái bô →__→

Trong chớp mắt, con trai của người gây tai nạn nhằm vào Chữ Tiểu Du, định đánh cậu tới khi cầu xin gã dừng lại thì thôi. Ai ngờ tay còn chưa chạm vào Chữ Tiểu Du, đầu gối đã bị đá một cái.

Hung hăng mà nhận một cái đá.

Một đòn này thực sự quá mạnh, trực tiếp khiến người ta quỳ rạp xuống đất, nghe thấy cả xương cốt kêu răng rắc một tiếng.

Tất cả mọi người bàng hoàng nhìn người đàn ông vừa ra tay kia.

Người mới đến khí thế u ám, đôi mắt lạnh lùng, sắc bén, tuyệt đối đáng sợ.

Là Trịnh Tranh.

Thấy rõ người đến, cái bô trên tay Chữ Tiểu Du lập tức rơi xuống đất, cơ thể bé nhỏ linh hoạt chạy qua đám cảnh sát và Lâm Cận Ngôn, trốn phía sau Trịnh Tranh, tay còn ôm thắt lưng hắn, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Trịnh Tranh lạnh lùng liếc đám người ồn ào láo nháo kia, xoay người ôm Chữ Tiểu Du vào ngực, nhìn Triệu Tân Đức nói: “Cậu đi giải quyết đi.”

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lâm Cận Ngôn không định đi ra ngoài nhưng nhìn thấy tình hình Chữ Tiểu Du lại nghĩ cậu cũng cần được an ủi. Chỉ là nhìn thấy Trịnh Tranh, so với những gì tưởng tượng thì hắn trẻ tuổi hơn, mạnh mẽ hơn và cũng rất nguy hiểm. Lâm Cận Ngôn lo lắng quay đầu nhìn lại một lần nữa, bắt gặp Trịnh Tranh đang hôn trán Chữ Tiểu Du, không biết hắn nói cái gì mà Chữ Tiểu Du làm nũng lợi hại.

Lâm Cận Ngôn giật giật khoe miệng, tầm mắt rơi trúng cái bô dưới đất, lúng túng đi theo Triệu Tân Đức ra ngoài.

Triệu Tân Đức không phải là ăn hại, không quan tâm người nhà người ta làm loạn mọi chuyện lên, kéo cảnh sát sang một bên giải quyết. Lâm Cận Ngôn cũng đi theo, Triệu Tân Đức lại không cần mà còn mỉm cười nhìn ông, nhưng lại mặt lạnh nhìn đám cảnh sát, lập tức vào trạng thái làm việc.

Hai đồng chí cảnh sát cũng biết vụ này khá lớn nên đã báo cho cấp trên thông qua. Triệu Tân Đức hỏi câu nào liền đáp câu đấy.

“Ban này người bị hại không có người nhà, chúng tôi không thể nói rõ chi tiết, hơn nữa đúng mà nói thì sẽ không có chuyện như này, nhưng hiện tại lại liên quan đến Trịnh tiên sinh thì mọi chuyện đã được làm rõ.”

Lâm Cận Ngôn nhận ra anh ta nói đây là một vụ án chứ không phải là sự cố, hơi bất ngờ.

“Căn cứ theo những gì chúng tôi điều tra tại hiện trường, đúng là Chử tiên sinh có va vào rào chắn, theo nguyên lý bình thường chiếc xe gây tai nạn sẽ không thể đụng vào xe Chử tiên sinh nhưng lại cố tình thay đổi hướng di chuyển.”

“A?”

“Hắn quay đầu xe, cố tình đi về phía Chử tiên sinh, nhưng không biết vì sao hắn lại đánh tay lái vào phút cuối cùng, nhanh chóng tránh được đầu xe đâm vào đuôi xe.”

“Cho nên chúng ta có thể cho rằng đây là một vụ án cố ý mưu sát.”

Lâm Cận Ngôn mất bình tĩnh: “Việc này mấy người chưa nói cho tôi biết.”

Cảnh sát nhìn Lâm Cận Ngôn, nói: “Chúng tôi điều tra cần phải giữ bí mật, hơn nữa người nhà bên kia khá xúc động, hình như không biết chuyện gì hết.”

“Thuê người giết người, người nhà không biết là chuyện bình thường.” Triệu Tân Đức thản nhiên nói.

Lâm Cận Ngôn dứt tay vào túi áo. Theo những gì Triệu Tân Đức vừa nói, người duy nhất biết chân tướng sự việc còn nằm trong phòng mổ.

Người thuê hung thủ là ai? Vì sao lại muốn giết Chử Tiểu Du?

11. Chương 11: Kế Hoạch Chia Tay (11)

Chỉ cần nghĩ đến có người muốn hại Chữ Tiểu Du, Lâm Cận Ngôn xoay người muốn vào phòng, nhưng lại bị Triệu Tân Đức kéo lại.

“Làm cái gì vậy?” Lâm Cận Ngôn trừng mắt.

Triệu Tân Đức không biết làm gì ngoài giờ hai tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Là ông muốn làm gì?”

“Tất nhiên là đi nói cho Chữ Tiểu Du biết...” Chợt nhận ra bây giờ nói cho Chữ Tiểu Du cũng bằng thừa, Lâm Cận Ngôn im bặt, rũ mắt nhìn chăm chăm Triệu Tân Đức: “Nó không thù không oán với ai, bị người hại chần chừ liên quan đến Trịnh Tranh.”

Chuyện này quá rõ ràng, Triệu Tân Đức cười cười: “Vậy ông đi vào làm gì nữa? Chỉ vì Trịnh tiên sinh nguy hiểm nên muốn chia rẽ đôi uyên ương?”

Lâm Cận Ngôn ghen một chút, cũng không biết đi vào xong làm gì nhưng cũng không thể đứng ngoài đợi.

Triệu Tân Đức thở dài một tiếng: “Không phải chúng ta muốn vào là vào được...”

“Cậu có ý gì?” Lâm Cận Ngôn nhún mày.

Theo Triệu Tân Đức mà nói, Trịnh Tranh không nhốt Chữ Tiểu Du lại đã là may lắm rồi. Chắc hôm nay không còn cơ hội gặp Chữ Tiểu Du nữa.

Nhưng lời này không thể nói, Triệu Tân Đức cười tao nhã: “Quan trọng là bây giờ phải giữ bình tĩnh cho Chữ tiên sinh. Chuyện như này chắc sẽ để lại ảnh hưởng đúng không? Không ít người trải qua tai nạn giao thông đều có chứng ngại tâm lý, thậm chí cả đời không dám ngồi lên xe, việc này chắc ông hiểu rõ hơn tôi?”

Lâm Cận Ngôn rơi vào trầm mặc.

Triệu Tân Đức khoác vai Lâm Cận Ngôn, cười: “Ông yên tâm, Trịnh tiên sinh sẽ xử lý, chúng ta qua xem người gây tai nạn đi, ông cũng nên nói một tiếng với bệnh viện bất cứ giá nào cũng phải cứu hắn bằng được, tôi nghĩ người đứng sau sẽ không dừng tay đâu.”

Lâm Cận Ngôn bất an nhìn phòng Chữ Tiểu Du, vẫn bị Triệu Tân Đức khóa đi.

Trịnh Tranh có cùng suy nghĩ với Triệu Tân Đức. Chuyện quan trọng nhất vẫn là trấn an Chữ Tiểu Du, không để cho cậu có chứng ngại tâm lý. Cho nên hắn cực kì tức giận, hận không thể đem Chữ Tiểu Du đặt dưới thân dạy dỗ để cậu không dám ra khỏi cửa nữa, nhưng lại không thể lộ trước mặt Chữ Tiểu Du,

giả vờ làm một người chồng đảm đang.

Trong phòng bệnh rộng rãi, Chữ Tiểu Du ngồi trên đùi Trịnh Tranh khóc đến hôn thiên ám địa, nước mắt trong suốt rơi từng hạt một. Trịnh Tranh bình tĩnh ôm cậu, nhẹ nhàng nói: “Mèo ngoan, để tôi xem em có bị thương hay không?”

Chữ Tiểu Du không phản kháng.

Cậu có cảm giác hôm nay kim chủ thật ôn nhu, một cách khác thường.

Trịnh Tranh còn thay cậu cởi quần áo, Chữ Tiểu Du cả người nép ở trong lồng ngực hắn. Cổ lộ ra đầu tiên, toàn dấu vết hôn ngân của người nào đó. Chờ đến khi Trịnh Tranh cởi cái áo cuối cùng ra, Chữ Tiểu Du cảm giác không khí lạnh lẽo đang tiếp xúc với da thịt, không tránh khỏi run rẩy muốn co người từ chối nhưng lại bị Trịnh Tranh trêu đùa, hôn môi thân mật.

Chữ Tiểu Du xấu hổ giống như chú mèo nhỏ ngoan ngoãn, cảm thấy hôm nay Trịnh Tranh thật ngọt ngào.

Tiếp theo phải cởi quần, Chữ Tiểu Du lại rất phối hợp. Lúc tay hắn chạm đến hông Chữ Tiểu Du, cậu liền hơi hơi nhồm người lên để hắn tuột quần. Nhưng Trịnh Tranh không nghiêm túc, cố tình đưa tay vào trong quần, nhéo mông cậu mấy cái làm Chữ Tiểu Du mặt đỏ tai hồng. Thật vất vả mới cởi xong cái quần, Trịnh Tranh quan sát tỉ mỉ, thậm trí còn dùng tay tách đùi trắng nõn ra xem, xác nhận Chữ Tiểu Du không bị thương mới thôi. Nhưng ngón tay hắn lại thô ráp, thỉnh thoảng mu bàn tay lại chạm vào chim nhỏ của cậu, còn có cả hoa huy*t, làm Chữ Tiểu Du hít thở không thông.

Bé ngoan Chữ Tiểu Du ngồi im mặc cho Trịnh Tranh cẩn thận kiểm tra mọi bộ phận trên người mình.

Kiểm tra vết thương mà làm như này sao?!

Chữ Tiểu Du sợ xảy ra chuyện, đỏ mặt phá hư không khí nói: “Hình như vừa nãy em cầm bó chưa rửa tay.”

Trịnh Tranh buồn cười, con người đen nhánh nhìn Chữ Tiểu Du, không chê mà còn cưng chiều dỗ dành cậu: “Vậy tôi bế mèo Tiểu Du đi rửa tay nhé?”

Chữ Tiểu Du không ngừng gật đầu. Trịnh Tranh trực tiếp bế cậu đứng lên, Chữ Tiểu Du nhanh chóng hét: “Giày của em!”

Trịnh Tranh không để ý đến cậu.

Phòng bệnh đơn chỉ có một phòng tắm, Trịnh Tranh nhìn bàn chân trắng muốt của cậu, không đành lòng để cậu chân trần giẫm trên sàn nhà lạnh lẽo: “Giẫm lên chân tôi rồi mới rửa tay được không?”

Bị cưỡng chiều như vậy, Chữ Tiểu Du cũng biết xấu hổ là gì.

Kim chủ thật quá phận ()

Động tác này rất khó, yêu cầu hai người phải đứng sát nhau, hơn nữa tư thế cũng rất xấu hổ. Chữ Tiểu Du lặng lẽ đỏ mặt, nhưng lại không cự tuyệt. Cậu bị Trịnh Tranh thả xuống, lưng dán vào ngực hắn, cái cổ trắng nõn lộ ra ngoài cổ áo còn cảm nhận được tiếng ma sát áo của nam nhân. Tim Chữ Tiểu Du đập thình thịch, ngưỡng chừng nâng mắt nhìn gương lại bị dọa sợ.

Trong gương, dáng vẻ xinh đẹp của Chữ Tiểu Du được Trịnh Tranh bao bọc, giống như một bông hoa trắng chớm nở, thậm chí như ẩn như hiện mà lộ ra một chút yêu khí. Trong lòng Chữ Tiểu Du rung động, mặt mày thoát ẩn thoát hiện tình ái, tưởng tượng muốn xem bông hoa này khi nở có gì bên trong. Nhưng cậu lại sợ nơi đó không chịu nổi, mà hình như kim chủ cũng không nghĩ đến việc này.

Dường như kim chủ đang lo lắng cho cậu.

“Còn sợ sao?” Trịnh Tranh bế cậu nằm lên giường, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Chữ Tiểu Du nháy mắt mấy cái: “Sợ.”

Không nói tới việc này thì tốt hơn, nhắc đến một cái Chữ Tiểu Du liền thấy sợ, cậu vừa mới nhận ra mình thích kim chủ, trong bụng cậu còn có một thứ trọng yếu nữa, một chút cũng không muốn xuống gặp Diêm Vương.

Nhưng cậu lại bình yên vô sự.

Chữ Tiểu Du có một cảm giác không chân thật, phẳng phất như vụ tai nạn kia và bệnh viện là hai thế giới song song, trên thực tế cậu đã chết, nhưng tất cả chỉ là ảo giác.

Sao lại không đau nữa rồi?

Nhưng kim chủ đến rồi, hắn mang lại cảm giác an toàn cho cậu. Mặc dù nói như vậy không đúng, nhưng dáng vẻ kim chủ đáng sợ như vậy, thật sự lại có thể trấn an cậu!

—(:3)—

Chữ Tiểu Du không muốn kim chủ rời đi, bất an lôi kéo tay kim chủ đặt ở trên bụng mình, muốn cho hắn cảm nhận được bên trong đang có một sinh mệnh sắp chào đời.

Trịnh Tranh lấy làm thú vị: “Làm sao, ngứa à?”

Chữ Tiểu Du lập tức nhăn mặt, cậu muốn nói cho kim chủ biết, biết là cậu mang thai, là con của hắn, nhưng Chữ Tiểu Du không dám nói, dừng cảm tích góp hai mươi năm đem ra nói ra một thỉnh cầu: “Trịnh tiên sinh, hôm nay anh ngủ cùng em được không?”

Trịnh Tranh cười.

Chữ Tiểu Du biết hắn đồng ý, hơn nữa cũng không nghiêm túc mà ngủ với cậu đâu.

Trong lòng thở dài một hơi, thật nhẽ nhỡ, cậu không cần phải sợ.

Lần đầu tiên, cậu không mặc gì mà an an ổn ổn nằm trong lòng ngực cùng vòng tay vững chãi của kim chủ. Mặc dù nam nhân còn mặc quần áo chỉnh tề, nhưng con mèo nhỏ Chữ Tiểu Du cảm thấy mình hạnh phúc không tả được.

Cậu nằm trong lòng ngực Trịnh Tranh mà ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc chạng vạng trời tối Chữ Tiểu Du mơ hồ tỉnh lại, Trịnh Tranh dứt cậu ăn cháo. Chữ Tiểu Du bị giày vò cả một đêm không ngủ, ban ngày lại kiệt sức, ăn xong lại lăn ra ngủ.

Bức màn đêm đang kéo đến.

Thế giới đang lâm vào nguy hiểm.

Chữ Tiểu Du đang ngủ say đột nhiên cảm giác thấy bất an, trong đêm tối mở to mắt, trong không gian yên tĩnh không một bóng người, Chữ Tiểu Du sờ chỗ bên cạnh giường lạnh lẽo, trái tim có chút đau nhói.

Kim chủ đi rồi, làm sao đây?

Người ta nói sau khi bị thương đều xuất hiện chương ngại tâm lý. Lần đầu tiên Chữ Tiểu Du ném thử tư vị này. Trong đêm tối mất cậu trở nên quý giá, hình như tử thần đang đến theo dõi cậu.

Chữ Tiểu Du cắn cắn môi, muốn mặc quần áo tử tế đi ra ngoài nói chuyện với người kia.

Nhưng khi cậu chạm vào cái quần ngay lập tức phát hiện cửa bên phải được mở ra, ánh sáng lấp ló chiếu vào.

Chữ Tiểu Du hoảng sợ: “Ai!”

“Dậy rồi?” Là kim chủ, hơn nữa là mở cửa phòng tắm.

Chữ Tiểu Du ngẩn người một lúc mới hiểu được kim chủ không phải là bạc tình bạc nghĩa rồi đi, cậu lập tức yếu đuối đứng dậy, muốn câu dẫn kim chủ: “Em sợ...”

Ánh mắt Trịnh Tranh trong đêm tối trở nên lạnh lẽo, bước nhanh đi đến gần giường ôm lấy Chữ Tiểu Du, tận lực ôn nhu nói: “Không có việc gì, có tôi ở đây với em.”

Chữ Tiểu Du thấp giọng nức nở hai tiếng, không giống như khóc bình thường mà là tiếng kêu tuyệt vọng của mấy con thú nhỏ bị ủy khuất.

Nhất thời Trịnh Tranh lòng đau như cắt, nhẹ nhàng nói: “Hay để tôi làm em? Ông xã yêu yêu em, em sẽ quên luôn.”

Chữ Tiểu Du vốn dĩ đã muốn Trịnh Tranh, thế nhưng lại không thể đồng ý, chỉ có thể quẩn lầy Trịnh Tranh nũng nịu lại không cho hắn chạm vào cậu. Một đêm không sống yên ổn, hai người đều nhẩn nhai không thoải mái chút nào.

Một đêm mất ngủ. Hôm sau mắt Trịnh Tranh đầy tơ máu. Cúi đầu ngắm Chữ Tiểu Du, cau mày, ngứa răng thật, trong đầu toàn suy nghĩ muốn vùi mình thật sâu trong người cậu. Trịnh Tranh nhìn cậu một lúc, ham muốn cuối cùng cũng rút lui. Nhích người nằm gần Chữ Tiểu Du, chân mày Chữ Tiểu Du lập tức nhăn lại, bất an bắt lấy tay hắn đang sờ mó cậu. Trịnh Tranh vẫn đang cương, sắc mặt tái mét, chờ Chữ Tiểu Du say giấc mới rút tay mình lại.

Coi như lần đầu tiên hắn ném được mùi thất bại là gì đi. Trịnh Tranh cười khổ một tiếng.

Cứ như vậy, Trịnh Tranh từ trong ổ chăn của tiểu yêu tinh mà cương.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn Chữ Tiểu Du, Trịnh Tranh không ngừng hôn khoe miệng cậu, trong tay tuốt tuốt, còn bắt mân đặt trên đùi Chữ Tiểu Du, ác ý mong Chữ Tiểu Du tỉnh dậy lại bị dọa đến ngất.

Bảo bối của hắn. Thân mật như vậy, Trịnh Tranh cảm thấy không đủ, chỉ muốn đem Chữ Tiểu Du nuốt vào toàn bộ, thế cũng không đủ kích thích hay thoải mái.

Sáng sớm mùa đông sương dày đặc, Trịnh Tranh đắp chăn cho Chữ Tiểu Du, cả người chật vật xuống giường.

Trịnh Tranh vừa đi ra ngoài, Chữ Tiểu Du mở to hai mắt, vụng trộm cười. Ngón tay run rẩy thò vào chăn sờ đùi, chạm vào hoa huy*et, vừa chạm vào, đôi mắt cậu trong trẻo dọa người.

Chữ Tiểu Du sờ bụng mình, hình như con cậu đói bụng. Bỗng dưng cậu có ý định, cậu nên nói cho kim chủ biết cậu đang mang thai không?

Kim chủ thích cậu, có nói hay không không quan trọng. Chữ Tiểu Du khích lệ bản thân.

Nhưng cậu hoàn toàn không biết chuyện gì diễn ra ở bên ngoài.

12. Chương 12: Kế Hoạch Chia Tay (12)

“Người gây tai nạn đã chết.”

Trịnh Tranh vừa đến văn phòng, Triệu Tân Đức lập tức báo cáo. Hắn nhìn Triệu Tân Đức, từ trên tay anh tiếp nhận tư liệu: “Nguyên nhân tử vong?”

“Tai nạn chỉ là một phần, cộng thêm tuổi tác lớn, hơn nữa...” Triệu Tân Đức tạm dừng một chút: “Mắc bệnh ung thư gan.”

“Vì muốn chết mà một đổi một, mua bán làm ăn cũng không tồi.” Trịnh Tranh cười lạnh, ánh mắt dừng lại trên một trang tư liệu.

Triệu Tân Đức vừa đứng một bên chờ sếp đặt câu hỏi vừa đánh giá Trịnh Tranh.

Xét ở một trình độ nào đó mà nói, sếp của anh trông như một người mẫu vậy, coi như lớn lên cao to điển trai, lại có khí chất của quân nhân. Bất luận đi đâu cũng tỏa ra hào quang hấp dẫn vô số cái nhìn, như thần tiên giáng trần. Đương nhiên, có những lúc trong mắt sếp cũng có chút gian tà, rất không nghiêm túc. Nói chung là Trịnh Tranh xứng đáng làm người đứng đầu, là người lãnh đạo, một người theo tiêu chuẩn của chính mình: áo khoác măng tô đồ vest giống đồng phục quân ngũ, rất đẹp trai và có khí chất.

Nhưng hôm nay áo măng tô của sếp lại nhăn nhúm, mắt thì toàn tơ máu.

Triệu Tân Đức bỗng nhiên đồng tình với Trịnh Tranh, không phải là ghen muốn chết đấy chứ?

Trịnh Tranh liếc anh một cái: “Còn gì nữa không?”

“Hiện tại không có manh mối.” Triệu Tân Đức vẻ mặt nghiêm túc chững chạc: “Nhưng người con trai kia vẫn còn bức xúc, luôn miệng nói bố mình chết, lại còn bị đánh, muốn đòi tiền bồi thường.”

Ánh mắt Trịnh Tranh dừng lại trên đầu hồ sơ, nhìn vào ảnh chụp và ấn tượng hôm qua đánh người, rút tập tư liệu về người con ra, còn lại ném cho Triệu Tân Đức, chuyên chú nhìn lai lịch của người ta.

Lý lịch của người này thật phong phú.

Không chỉ đánh nhau gây sự, còn có ăn trộm ăn cắp, người như này ở công ty hẳn không thiếu. Mấy việc như này hẳn cũng thấy nhiều rồi, càng nhìn càng thấy nhàm chán.

Nhưng người con trai này còn cả thủ đoạn khá mới mẻ, trên hồ sơ có ghi, ba năm trước ở quê đã từng dìm đầu mẹ mình vào thùng phân, còn ồn ào gọi thêm người muốn giết chết mẹ mình.

Là thùng phân, đem người mang nặng đẻ đau sinh ra mình làm trò như vậy.

So với súc sinh không lệch một li, Triệu Tân Đức nghĩ vậy.

Trịnh Tranh đảo nhanh lại hồ sơ, hai năm trước có thầu một dự án, mấy năm nay kiếm được không ít tiền, nhưng gần đây trắng tay vì cờ bạc. Không có tiền thì có cách khác, ba tháng trước trên danh nghĩa là một người con có hiếu chăm sóc bố mẹ nhưng thực tế lại mong bố mẹ chết để lấy tiền bảo hiểm.

“Cậu ta đòi tôi bồi thường?” Trịnh Tranh thấy Triệu Tân Đức gật đầu, nhếch môi cười lạnh.

Người gây tai nạn chưa lên thành phố bao lâu, hơn 50 tuổi, khả năng tiếp xúc giữa hắn và người thuê hung thủ rất nhỏ, có lẽ người tiếp nhận yêu cầu này cũng là thằng con bất hiếu kia, sau đó để người cha sắp chết vào thế chỗ mình chết thay thôi.

Cho nên người gây tai nạn cũng không thực hiện đến cùng, hai lần thay đổi kế hoạch, cuối cùng phải chọn đâm vào đuôi xe.

Trịnh Tranh nói: “Tôi sẽ thay hắn an táng cha hắn. Cậu đi nói cho hắn biết tôi tìm được người đứng sau vụ việc này rồi.”

Triệu Tân Đức xác nhận: “Có cần theo dõi hắn không?”

“Đi theo làm gì? Cứu?” Trịnh Tranh đến một câu cũng không muốn bố thí cho người như này, nhàn nhạt nói: “Thông minh thì không dùng người của mình đi diệt khẩu. Cũng chả có gan để làm đến mức đấy đâu, cùng lắm thì bịt miệng hoặc mất một cái chân.”

Lần đầu Triệu Tân Đức xử lý việc như này, không khỏi rùng mình.

Xã hội lúc nào cũng có những đám du côn như người con này, tự ngộ nhận mình là ghê gớm lợi hại, không chỉ khi dễ đàn ông mà phụ nữ cũng không tha nhưng không biết rằng thế lực mình đang đối đầu có bao nhiêu hắc ám.

Trịnh Tranh giao việc xong, lại bắt Triệu Tân Đức đến bệnh viện: “Chờ khi nào Chử Tiểu Du tỉnh, đưa cậu ấy về nhà tôi.”

Triệu Tân Đức ngạc nhiên, do dự nói: “Có một việc... Trình tiên sinh, sự việc hôm qua hơi lớn tiếng, hình như lão thái thái ở nhà có nghe được một vài câu đàm tiếu(*), hôm nay gọi anh về ăn cơm tối.”

[()Đàm tiếu: bàn tán chê cười.]*

Trình Tranh cười lạnh: “Ăn cơm?” Hắn vút hồ sơ trên tay, con ngươi dò xét nhìn Triệu Tân Đức: “Trợ lý Triệu, hôm qua cậu đi điều tra nhiều như vậy mà không cảm thấy có thể là người trong nhà tôi đứng phía sau à?”

“Sao?” Trình gia làm? Triệu Tân Đức hơi sửng sốt, giống như bị sét đánh: “Không, làm gì có chuyện đấy?”

Trình Tranh cười lạnh, nhìn anh không nói gì cả.

Tuy lão thái thái là được gả vào Trình gia nhưng ở trong Trình gia to lớn như vậy lại có quyền uy lớn nhất, cao cao thượng thượng như Từ Hi thái hậu, đứng ở phía sau nắm giữ toàn bộ gia tộc. So với Từ Hi thái hậu có khi bà còn có uy thế hơn. Vị lão thái thái này cũng chẳng nể mặt người ngoài. Nói trắng ra là cả đời này lão thái thái không thua một ai, thủ đoạn sắc bén tàn nhẫn, ra tay tuyệt đối không nương bước, trúng phải ai cũng không nương bộ.

Hai năm trước, Trình Tranh mới vừa bao dưỡng Chữ Tiểu Du, tâm chí đều đặt trên người cậu. Không biết lão thái thái nghe được từ đâu, cho con cháu nhà mình đi xem mắt Trình Tranh, buộc hắn phải đi tìm hai lá chắn đàn hộ.

Lão thái thái nghĩ rất đơn giản, Trình Tranh là cháu đích tôn, bên ngoài vui đùa như nào cũng được, chơi đùa bao nhiêu đều được, nhưng không được nghiêm túc.

Trình Tranh giả vờ giả vịt lừa lão thái thái, lão thái thái cũng mắt nhắm mắt mở cho hắn.

Nhưng hôm trước Chữ Tiểu Du đột nhiên rút 20 vạn từ ngân hàng, rút ra không tiêu mà là chuyển đến ngân hàng khác, còn có thái độ phản kháng tận hai ngày, Trình Tranh có ngu cũng biết Chữ Tiểu Du muốn tạo phản. Hắn rất tức, không quan tâm đêm muộn gọi Triệu Tân Đức đưa người đến.

Đây là phạm phải kiêng kị của lão thái thái.

“Hôm qua tôi điều tra rất kỹ càng.” Triệu Tân Đức hơi bối rối, nếu anh sơ sót trong chuyện này thì Trình Tranh nhất định sẽ không bỏ qua cho anh: “Tuyệt đối không có người nhìn thấy tôi đưa Chữ tiên sinh đến vào hôm đấy.”

Trình Tranh không có kết luận, thản nhiên nói: “Gọi cả chú nhỏ về ăn cơm tối cùng tôi đi. Cậu đưa Chữ Tiểu Du về nhà tôi, bảo cậu ấy là tôi ăn cơm xong sẽ về.”

Triệu Tân Đức thận trọng tiếp nhận, về phòng làm việc cũng không uống một ngụm nước, một đường phi đến bệnh viện. Nếu tai nạn này thật sự là do người của Trịnh gia làm thì không thể giải quyết nhanh được, Trịnh tiên sinh về nhà có thể còn làm loạn cả nhà lên.

Do tắc đường nên mười giờ Triệu Tân Đức mới tới bệnh viện. Chữ Tiểu Du nhìn thấy anh, vui vẻ chào hỏi: “Chào anh.”

Chữ Tiểu Du vẫn luôn lễ phép, nhưng tiểu gia hỏa này lại sợ người lạ, mỗi lần tiếp xúc với anh vẫn còn sợ hãi, hôm nay tinh thần lại phấn chấn giọng nói cao hơn bình thường. Triệu Tân Đức âm thầm khâm phục Trịnh Tranh, thật biết dỗ người.

Nhìn qua cũng không giống vừa gặp tai nạn xe hơi?

“Trịnh tiên sinh bảo tôi đưa cậu về nhà.” Triệu Tân Đức nói.

Chữ Tiểu Du mở to mắt vô tội nhìn anh: “Không cần phải ở lại theo dõi sao?”

“Tôi hỏi bác sĩ Lâm rồi. Cậu ở đây cũng không tiện, cho nên không cần.”

Chữ Tiểu Du lộ vẻ mặt khó xử, cậu còn tưởng được ở lại bệnh viện, còn nghĩ hôm nay kim chủ sẽ đến thăm cậu, bây giờ về nhà thì không có khả năng kim chủ tìm đến cậu đâu.

Như trước kia, phải mười ngày nửa tháng cậu mới được gặp kim chủ một lần. Đến lúc đấy mà làm thì... Không đúng, lúc đấy bụng cậu cũng to rồi, vậy là cậu có thể nói cho kim chủ biết cậu đang mang thai?

Chữ Tiểu Du phiền muộn sờ bụng. Nhưng cậu cũng ngại nói với trợ lý Triệu, chỉ có thể im lặng đứng dậy chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Triệu Tân Đức không hiểu sao Chữ Tiểu Du lại uể oải rồi, kì lạ hỏi: “Còn nữa, Trịnh tiên sinh nói mấy ngày tới cậu đến ở nhà anh ấy.”

“Sao?” Chữ Tiểu Du vui mừng mở to hai mắt: “Kim, không phải, đến nhà Trịnh tiên sinh?”

Triệu Tân Đức nhìn Chữ Tiểu Du sướng không tả được, không khỏi cười: “Chỗ Trịnh tiên sinh ở hiện tại rất gần công ty, tôi có thể đưa cậu đến đấy.”

Chữ Tiểu Du hơi đỏ mặt, muốn nói cậu cũng muốn đi với anh đến đấy gặp kim chủ, nhưng cậu vẫn rất hiểu chuyện, đỏ mặt ngoan ngoãn nói: “Vâng, tôi đi với anh.”

Triệu Tân Đức mặt nghiêm túc nhìn cậu, tâm vừa mới bị đóng băng cũng cảm thấy ấm áp lên.

Nhưng nếu lão thái thật sự chú ý Chữ Tiểu Du thì chuyện này không dễ giải quyết. Đáy lòng thở dài, Triệu Tân Đức nhẹ nhàng nói: “Sau cơn tối Trịnh tiên sinh sẽ về, cậu không cần phải chờ anh ấy.”

Nếu muốn giải quyết thì phải cố hết sức mình.

Triệu Tân Đức gọi người giúp chị Lâm dọn đồ của Chữ Tiểu Du mang đến, cho nên khi anh về đến nơi đã thấy chị Lâm đứng chờ cùng một vali hành lý. Trước một loạt tác phong của Triệu Tân Đức Chữ Tiểu Du chỉ biết lú lờ, bỗng nghĩ mai sau mình cũng ưu tú như anh, thật tài năng để có thể nuôi gia đình.

Chữ Tiểu Du ngẩng đầu đi, mắt mèo nghiêm túc, lần đầu tiên đối mặt với cuộc sống của bản thân.

Cậu phải cố gắng hơn, cố gắng để sống tốt.

Nhưng vừa vào nhà Trịnh Tranh, Chữ Tiểu Du nhất thời choáng váng.

Nhà kim chủ hoàn toàn khác xa so với những gì cậu tưởng tượng!

Theo như Chữ Tiểu Du đoán, người như kim chủ chắc chắn phải sống trong giới cao thượng, mọi thứ đều phải tốt nhất, nhưng nhà kim chủ có vẻ đơn giản hơn cậu nghĩ. Chữ Tiểu Du lật tung từng góc ngách trong phòng khách, vội vã đi đến phòng ngủ, cười không ngậm được miệng.

Chăn kim chủ gấp như khối đậu hũ!

Giống hệt chăn gấp theo quy định trong bộ đội!

Chết thật rồi! Cậu rũ nát cái chăn đậu hũ đấy rồi! Kim chủ về liệu có lôi cậu ra đánh không? Chữ Tiểu Du hét loạn một nghìn tiếng trong lòng, chờ Triệu Tân Đức và chị Lâm đi ra ngoài, như tên trộm vặt đi đến phòng kim chủ. Nhìn căn phòng dọn dẹp sạch sẽ, Chữ Tiểu Du rơi vào u sầu.

Có phải kim chủ mắc chứng cưỡng chế ép buộc không? (~ ~)

Đến gần giường, Chữ Tiểu Du cẩn thận nhìn ga giường màu đen không nếp nhăn, còn có cả cái chăn như đậu hũ kia nữa.

Có lẽ tính cách kim chủ cũng giống phòng của hắn đi. Ngăn nắp, sạch sẽ... Trông có vẻ cấm dục?

Nhưng Chữ Tiểu Du hoàn toàn không tưởng tượng được dáng vẻ cấm dục của kim chủ.

Vì tìm được cảm giác an toàn, Chữ Tiểu Du thẹn thùng cởi áo khoác, tung chăn chui tọt vào bên trong,

đảo mắt ngấm ngấm mọi thứ, mũi hít hà ngửi chần giống như con mèo nhỏ đánh hơi, chắc chắn trên chần toàn mùi của kim chủ.

Kế tiếp, cậu lặn lộn ở trên giường, lặn qua lặn lại lộn đi lộn lại, như mèo con chơi đùa với cái đuôi của mình, lặn đến quên cả trời đất.

Thật hạnh phúc n(* *)n

Chử Tiểu Du huyết sắc, mắt sáng rực lên, mở điện thoại, tay di chuyển mọi góc độ, chụp cho chính mình một tấm ảnh trên chiếc giường hỗn độn của kim chủ.

Tách.

Đáng yêu ghê~

Chử Tiểu Du ôm điện thoại, nhìn ảnh mình chụp ngu ngốc cười hề hề. Đáng tiếc là cậu không có bạn bè, không có người thân, Lâm Cận Ngôn lại không thích Trịnh Tranh, chụp ảnh cũng không chia sẻ được với ai, cũng không có ai chúc mừng cậu.

Ánh mắt Chử Tiểu Du tối sầm lại, trong lòng khó chịu, ngay tức khắc giữ vững tinh thần. Sớm hay muộn cậu cũng sẽ có một gia đình, nhất định sẽ bảo vệ thật tốt.

Cơm trưa, cơm tối, cậu ăn như muốn nuôi mình thành một con lợn.

Có vẻ chị Lâm chưa thích ứng với việc chuyển đến nơi này, nấu cơm ở nhà kim chủ không tự nhiên bằng ở chỗ Chử Tiểu Du, thậm chí không dám ngồi xuống cùng ăn cơm với Chử Tiểu Du.

Chử Tiểu Du vẫn còn đang cao hứng, phản ứng với mọi thứ hơi chậm một chút, cũng không quan tâm đến tâm tư của chị Lâm.

Sau cơm tối, cậu vuốt ve bụng ngồi trước máy tính, mở ra bài viết đã từng đăng.

Do mấy ngày cậu không lên mạng, bài viết đã bị đưa xuống. Mỗi ngày trên mạng đều có rất nhiều vụ việc mới, không ai hơi đâu mà quan tâm bài viết nho nhỏ này mỗi ngày làm gì.

Chử Tiểu Du mỉm cười đánh vài chữ.

Chủ Nhà: “Cảm ơn mọi người, tôi đã thử cách này rồi. Cuối cùng chúng tôi không chia tay mà còn ở cùng một chỗ. Chân thành cảm ơn mọi người, hy vọng mọi người đều hạnh phúc o(* *)o”

Bình luận xong, Chữ Tiểu Du tắt web, đi chơi game làm nhiệm vụ hằng ngày.

Sáu giờ, bảy giờ, tám giờ, chín giờ, mười giờ, mười một giờ.

Mãi cho đến mười hai giờ, kim chủ vẫn chưa về, bàn tay Chữ Tiểu Du đặt trên con chuột run rẩy. Cậu đặt tay trái lên bụng nhẹ nhàng sờ, mắt ngơ ngác nhìn màn hình máy tính.

Đột nhiên, nhân vật trong game “A” một tiếng, chết.

13. Chương 13: Kế Hoạch Chia Tay (13)

Nhân vật bị yêu quái đánh chết, chơi lại thì rất nhàm chán. Chữ Tiểu Du tắt máy tính, cất dọn mấy quyển sổ trên bàn, thấp thỏm nhìn điện thoại không thôi.

Cậu có nên gọi hỏi kim chủ một câu không? Nghiêm túc như kim chủ không đến nỗi để cậu ở nhà còn hần chạy ra ngoài tìm chim hoàng yến hay chuột lông vàng đâu. Chắc hẳn là có công việc giữ chân rồi.

Nhưng kim chủ bảo cậu chờ hần về.

Chữ Tiểu Du rầu rĩ ngồi một lúc, bắt đầu ngủ gà ngủ gật, mắt thấy đồng hồ điểm 12 giờ, mắt mèo không thể nào trụ thêm được nữa, nằm gục trên bàn trong thư phòng, một bàn tay tìm điện thoại, khép hờ mắt nhìn.

Cậu rất muốn kim chủ về a.

Vẫn nên gọi điện thì hơn.

Trước khi gọi điện cho kim chủ cậu hay nghĩ thật kĩ để lấy cớ. Nếu kim chủ quên cậu thì cậu chỉ việc hỏi hần hôm nay cậu phải ngủ ở phòng nào.

Quá hay✓

Chữ Tiểu Du bấm số, điện thoại phát ra hai tiếng “tút tut”, cuộc gọi được kết nối.

Chữ Tiểu Du tận lực làm như không có chuyện gì xảy ra: “Trịnh tiên sinh.”

“Cậu là ai?” Bên kia truyền đến toàn âm thanh hét hò hỗn loạn.

Chữ Tiểu Du kinh ngạc như gặp thần, cái gì gọi là buồn ngủ quăng ngay ra sau đầu, đừng nói với cậu là kim chủ mới bao dưỡng thêm người khác đi? Lại còn đưa điện thoại cho người ta cầm? Kim chủ cũng không quá đáng đến mức như vậy chứ?!

Trong lòng có chút không vui, Chữ Tiểu Du ngang bướng nói: “Tôi tìm Trịnh tiên sinh.”

“Khuya rồi còn tìm Trịnh Tranh?” Rõ ràng bên kia cảm thấy thật hứng thú.

“...” Trong những người cậu đã gặp, gọi tên kim chủ một cách đầy đủ chỉ có một người, bỗng nhớ đến hôm nay kim chủ phải về nhà chính, Chữ Tiểu Du nhắm lại từng người cậu biết ở trong Trịnh gia một lần, còn cả giọng nói này nữa, lập tức biết đối phương là ai.

Trịnh Quốc Lương, chú nhỏ của kim chủ.

Tuy tên Trịnh Quốc Lương giống tên của các bậc trưởng bối, lại còn là chú của kim chủ, nhưng lại nhỏ hơn kim chủ 3 tuổi, nổi tiếng là thiếu gia ăn chơi xa đọa, khách quen của giới giải trí, thường xuyên gặp gỡ các đại minh tinh.

Vì Trịnh Quốc Lương thay bạn gái như cơm bữa cho nên Chữ Tiểu Du thường xuyên thấy hắn trên các tin tức giải trí, cũng có chút ấn tượng với vẻ mặt đề tiện của hắn.

Biết được thân phận đối phương, Chữ Tiểu Du liền căng thẳng, nhưng trong giọng không có địch ý: “Tôi tìm Trịnh tiên sinh có chút việc, anh ấy có nghe máy được không?”

Đối phương rất thẳng thắn: “Bây giờ không được.”

“... Tôi có thể hỏi là anh ấy đang làm gì không?”

Đối phương càng dứt khoát hơn: “Đại sự triều đình, không nói được.”

Chữ Tiểu Du bái phục tên này. Cậu biết Trịnh Quốc Lương không đáng tin cậy. Chữ Tiểu Du cắn môi, nói: “Vậy làm phiền anh nói với Trịnh tiên sinh một câu? Tôi không chờ anh ấy nữa, đi ngủ trước.”

Bên kia Trịnh Quốc Lương còn chưa tải nổi dữ liệu “Không chờ anh ấy, đi ngủ trước” của đối phương thì Chữ Tiểu Du đã tắt máy.

Cậu buồn bã ra khỏi thư phòng, như mèo con đông nhảy một cái, tây sờ một cái, cái gì cũng tò mò nhìn một lần, thấy kim chủ thật sự không gọi điện trả lời mới quay về phòng ngủ.

Thật sự rất mệt, Chữ Tiểu Du làm gì cũng thấy lười, chậm lờ đờ đi tắm rửa một cái, sau đó mới mò lên

giường kim chủ.

Dù sao cũng lạ giường, Chữ Tiểu Du còn nghĩ là sẽ không ngủ được, không biết có phải do mang thai thêm ngủ hay không, cậu nằm trên giường không tới 10 phút đã ngủ say.

Không biết lúc nào, Chữ Tiểu Du nghe thấy có người mở cửa phòng.

Cậu đi ngủ không bao giờ tắt đèn, mà còn ngủ nông, Chữ Tiểu Du cố gắng mở to mắt nhìn thấy kim chủ đi vào. Cậu theo bản năng ngồi dậy, bị kim chủ ôm thất lưng.

“Xin lỗi.” Trịnh Tranh nói.

Chữ Tiểu Du mơ mơ màng màng, than thở: “Trên người anh lạnh quá, đi tắm đi.”

Trịnh Tranh cười cười, chớp mũi chạm kề sát cậu. Chữ Tiểu Du cảm nhận được hơi thở của kim chủ càng ngày càng gần, sau đó hôn môi cậu, vừa nghiền vừa cắn vừa tiến công.

Chữ Tiểu Du ngồi không vững, thân thể như nhũn ra, hai tay bám trên người Trịnh Tranh hưởng thụ, âm thanh rên rỉ hừ hừ phát ra từ cổ họng.

Thật thoải mái a.

Chủ nhân trấn an thật sự rất thoải mái.

Trong lòng thật ấm áp ngọt ngào đầy mật đường.

Trịnh Tranh hôn xong, Chữ Tiểu Du hé mắt, hoảng hốt nhìn hắn, làm nũng.

“Sao lại về muộn như vậy?”

Trịnh Tranh cười: “Lão thái trong nhà bắt đi xem mắt.”

Chữ Tiểu Du giật mình mở to hai mắt, đầu óc tỉnh táo, khẩn trương dựng thẳng đuôi: “Xem mắt?”

“Không xinh đẹp bằng em thì sao uy hiếp em được.” Trịnh Tranh đùa.

Cậu chỉ có xinh đẹp là ưu điểm thôi sao, Chữ Tiểu Du bất mãn: “Bị bắt buộc ạ?”

“Một giờ một người, gọi tận 5 người, tích thu điện thoại.” Trịnh Tranh nhớ lại cuộc chiến đấu trường kì vừa kết thúc, thật khó chịu. Tuy nhiên chỉ cần lão thái thái không đụng đến Chữ Tiểu Du, hẳn có thể thỏa hiệp cùng bà.

Chữ Tiểu Du cũng không rõ tư vị trong lòng, sao chọn vợ cho kim chủ giống như tuyển hoàng hậu vậy? Hơn nữa Từ Hi thái hậu thật bức người, phỏng vấn con gái nhà người ta tận một giờ, sắp xếp xem mắt đến đêm khuya. Như này thật làm xấu mặt con gái nhà người ta lại còn cổ hủ. Đúng chỉ có lão thái thái là làm được.

Nhưng Chữ Tiểu Du cũng biết được căn bản cậu không cần phải để ý đến chuột lông vàng hay chim hoàng yến. Người vừa có thể uy hiếp được cậu vừa môn đăng hộ đối với kim chủ chỉ có thể là người ngoài. Chuột lông vàng hay chim hoàng yến cũng chỉ là sủng vật như cậu – không thể tiến tới với kim chủ.

Nhưng trong tình huống này làm sao có thể nói cho kim chủ biết cậu đang mang thai!

Trong lòng từng đợt chua xót, Chữ Tiểu Du cười không nổi, khóc cũng không xong, cảm giác này khác hẳn với sợ hãi trước kia, trong tim vừa chua xót vừa nghẹn ngào, giống như là sắp mất đi cái gì đó, rất rất sợ hãi.

“Có manh mối về người đứng sau vụ tai nạn rồi.” Bỗng nhiên Trịnh Tranh lên tiếng.

Chữ Tiểu Du “A” một tiếng, không hiểu gì hết: “Người đứng phía sau cái gì ạ?”

Trịnh Tranh nhìn bộ dáng đáng yêu của cậu lại không nhịn được hôn môi cậu: “Không có gì, nửa tháng tới em phải ngoan ngoãn ở trong nhà, không có sự cho phép của tôi không được ra ngoài, nghỉ đông cũng không cho phép về nhà, tôi phải đi Tân Hải một chuyến.”

Chữ Tiểu Du nhú mày, bỗng dưng nhớ ra, chuột lông vàng đang quay phim ở đây!

Còn nửa tháng nữa, nửa tháng nữa bụng cậu sẽ nhìn rõ.

Chữ Tiểu Du buồn sâu, nắm tay Trịnh Tranh làm nũng: “Không đi có được không?”

Trịnh Tranh cắn môi cậu: “Không cho phép làm nũng, cũng không cho phép phản kháng.”

Chữ Tiểu Du càng buồn bức, nhưng cậu không dám cãi lời Trịnh Tranh: “Không được về thì em đón năm mới kiểu gì?”

“Thì đón cùng tôi.”

“Hiện tại anh còn không ở cùng em.” Chữ Tiểu Du càng bực mình, trong lòng như bị đá chèn ép, chỉ mới phải chờ kim chủ đến nửa đêm mà cậu đã phải nếm trải qua thống khổ, giờ còn là nửa tháng, chẳng khác gì bảo cậu đi chết đi.

Cậu luôn cảm thấy một khi kim chủ đi có lẽ bọn cậu sẽ xa cách mãi mãi. Chữ Tiểu Du lôi kéo tay Trịnh Tranh đặt ở trên bụng mình, cầu xin nói: “Anh xem nó có ổn không?”

Trịnh Tranh thấy Chữ Tiểu Du đang nói “Nó”, cười Chữ Tiểu Du. Ngón tay thô ráp đặt trên bụng cậu nhẹ nhàng sờ, đè nhẹ lên cậu.

Chữ Tiểu Du thầm nhủ: “Con trai, đây là cha con!”

Nửa tháng nữa cha con không về, ba sẽ mang con đi chạy trốn!

Sau đó cậu không nghĩ được nhiều đã bị Trịnh Tranh làm cho thở hổn hển liên tục. Khi Chữ Tiểu Du nhích người nằm trong lòng Trịnh Tranh, cậu mới phát hiện ra nửa tháng tới gặp mặt kim chủ mới là đúng, nếu không sớm hay muộn cậu cũng vì thiếu tao ><

Sáng hôm sau Trịnh Tranh cũng lưu luyến không muốn đi, trước khi ra sân bay còn đè Chữ Tiểu Du ở trên giường hôn một trận mới đi. Chữ Tiểu Du mắt nhìn hắn đi đi lại lại, mãi đến lúc kim chủ xuống lầu, quần áo chưa mặc xong đã chạy đến cửa sổ, vén rèm nhìn xe Trịnh Tranh chạy khuất mắt mới thôi.

Không biết vì sao cậu có cảm giác chia cách mãnh liệt, giống như lần này kim chủ đi cậu sẽ không được gặp hắn nữa.

Cậu không muốn từ bỏ.

Chữ Tiểu Du rất muốn đi thi, toàn bộ thời gian dành cho game bây giờ phải dành cho học hành, cậu cũng không thể đến chỗ đông người như thư viện được nên mỗi ngày đều ở nhà đọc sách.

Kỳ thi kéo dài mấy ngày thật vất vả, nhà kim chủ lại xa trường như trời với đất. Tuy có lái xe đưa đón nhưng đang trong thời gian thai nghén nên mỗi ngày về nhà Chữ Tiểu Du đều mệt lả chỉ muốn nôn.

Vì quá mệt, Chữ Tiểu Du thậm chí còn ngủ trong phòng thi.

Không chỉ như vậy, số lần Chữ Tiểu Du chạy vào phòng tắm tăng dần, mỗi ngày đều phiền không chịu được, lại còn bị đầy sữa, vừa trưởng vừa đau. Con trong bụng quấy nhiễu không thôi, Chữ Tiểu Du lăn lộn trên giường không thể ngủ được từ sáng tới tối. Đừng nói là cậu béo lên, chỉ mười ngày ngắn ngủi cậu đã gầy đi bao nhiêu, cảm giác mặt mình còn hóp cả vào.

Cuối cùng Chữ Tiểu Du vẫn phải đi khám thai định kỳ.

14. Chương 14: Kế Hoạch Chia Tay (14)

Vì cơ thể đặc thù, Chữ Tiểu Du phải kiểm tra toàn diện nên cảm thấy cực kỳ khẩn trương.

Lâm Cận Ngôn làm siêu âm B cho cậu, mặt để sát màn hình, Chữ Tiểu Du chăm chú nhìn y. Lâm Cận Ngôn chỉ nhú mày mà cậu đã căng thẳng run rẩy sợ hãi, sợ đứa nhỏ có vấn đề.

Sau khi hoàn tất kiểm tra, Chữ Tiểu Du ngã ngồi trên ghế ngoài hành lang, cảm giác như vừa thoát khỏi một kiếp nạn.

Nhưng cậu cũng không thoải mái được bao lâu, ở bệnh viện làm siêu âm B đa số là phụ nữ, nhất là phụ nữ mang thai. Chữ Tiểu Du vừa mới ngồi xuống đã cảm giác được vô số ánh mắt nhìn cậu, như có gai đâm ở sau lưng.

Chữ Tiểu Du ngồi không yên, cúi đầu đứng dậy, đi qua cửa phòng siêu âm thấy có một thiếu phụ bụng lớn đang ngồi khóc, người chồng ngồi xổm trước mặt nắm tay ôn nhu an ủi cô.

Chữ Tiểu Du ngưỡng mộ nhìn bọn họ một lúc, càng cúi đầu thấp hơn, cậu cũng muốn kim chủ ở bên chăm sóc cậu.

Buồn rầu đi tìm một góc vắng, bỗng chuông điện thoại vang lên. Chữ Tiểu Du lấy điện thoại ra, nhìn thấy người gọi đến lập tức cao hứng: “Trịnh tiên sinh.”

“Mèo Tiểu Du kiểm tra xong rồi?”

Hai ngày gần đây Chữ Tiểu Du nôn rất nhiều, chỉ có thể lừa mọi người là cậu ăn phải đồ hỏng nên mới vậy, không biết là ai nói cho kim chủ nghe nên cứ cách một ngày hắt lại gọi điện hỏi han cậu.

Chữ Tiểu Du trong lòng ngọt ngào không thôi, thấp giọng nói: “Vâng, kiểm tra xong rồi ạ. Kết quả vẫn chưa có.”

Trịnh Tranh cười một tiếng: “Mèo Tiểu Du chờ một chút, ngày mai tôi về sẽ thương em, hử?”

Chữ Tiểu Du bị hắt nói cho đỏ cả mặt, tắt máy mà người như nhũn ra.

Lâm Cận Ngôn đi ra, gọi Chữ Tiểu Du đến phòng làm việc của y.

“Kết quả cho thấy thai nhi nhỏ hơn 5 ngày dự kiến.”

“Vậy là sao?” Chữ Tiểu Du vội vàng hỏi.

“Là cái thai trong bụng cháu không được cung cấp dinh dưỡng đầy đủ.”

Chữ Tiểu Du lo lắng tự trách mình, vuốt bụng hỏi: “Chú Lâm, có phải do cháu không chăm sóc mình tốt không?”

Lâm Cận Ngôn lắc đầu: “Cơ thể của cháu vốn đặc biệt, chắc chắn phải chịu khổ hơn nhiều thai phụ khác. Đừng lo, ăn nhiều hơn là được. Nhưng vẫn phải chú ý, vì là người song tính nên có thể chịu được ham muốn thấp hơn người thường, vậy nên càng phải quan tâm chăm sóc bản thân. Nếu thấy chảy máu, nước tiểu khác màu ngay lập tức tìm chú.”

“Vâng.” Chữ Tiểu Du nhìn Lâm Cận Ngôn, nghiêm túc gật đầu.

Lâm Cận Ngôn mỉm cười, đưa cho cậu xem ảnh siêu âm vừa có.

Chữ Tiểu Du mắt sáng lên, vui vẻ ngó đầu nhìn ảnh chụp.

Lâm Cận Ngôn chỉ thai nhi trong hình nói: “Cháu xem, thai nhi bây giờ đã được hai tháng. Đây là đầu, đây là chân, nhưng bây giờ vẫn không nhìn rõ từng bộ phận, chân tay giống như chồi non nảy mầm khi xuân về. Có nhìn thấy gậy nhỏ nhỏ dài dài này không? Là đuôi đấy, từ từ sẽ ngắn lại rồi biến mất.”

Tiểu Du tò mò hỏi: “Còn có cả đuôi nữa ạ?”

Lâm Cận Ngôn buồn cười: “Không chỉ có đuôi mà còn sẽ động đấy nữa, bây giờ cháu không cảm thấy gì đâu.”

“Còn cả động đấy?” Chữ Tiểu Du ngơ ngác sờ bụng, cảm thấy thật thần kỳ, tự nhiên lại có một đứa bé nhúc nhích ở trong bụng cậu.

Đáng yêu quá!

“Bụng cháu cũng không giấu được bao lâu nữa, định bao giờ thì đi?” Lâm Cận Ngôn nghiêm mặt hỏi cậu.

Chữ Tiểu Du còn không dám nói cho Lâm Cận Ngôn biết cậu muốn nói cho kim chủ biết sự thật, nghe vậy lập tức mất tự nhiên, chạy trốn chết đi về.

Về đến nhà, chị Lâm đã nấu cháo xong, còn làm thêm mấy thứ thanh đạm.

Chữ Tiểu Du hôm nay kiểm tra đứa nhỏ không có vấn đề lớn, tâm tình được thả lỏng, hơn nữa Lâm Cận Ngôn cũng bảo cậu ăn nhiều thêm. Chữ Tiểu Du dồn sức ăn, nhanh chóng giải quyết hai bát cháo và một nửa thức ăn. Sau khi ăn xong, Chữ Tiểu Du thăm nói với đứa nhỏ phải ngoan không được quấy nhiễu.

Tất nhiên mọi thứ không như ý muốn.

Chị Lâm còn chưa dọn xong bát đĩa, Chữ Tiểu Du đã chạy đến chỗ thùng rác nôn sạch.

Chị Lâm vội vàng đưa cho cậu cốc nước nóng, cô thấy Chữ Tiểu Du nôn ra còn nhiều hơn với ăn vào, lúc sau lại nôn khan ra toàn nước, cuộn tròn nằm trên sofa, nhìn mà đau lòng.

Mặc dù bị bao dưỡng là bị xem không phải người, nhưng đứa trẻ này thật đáng thương, tích cách lại nhu thuận, sao cô lại không thích được chứ?

Chờ Chữ Tiểu Du nôn xong, chị Lâm đưa nước súc miệng cho cậu, không ngừng nói: “Nhìn em đi, đừng ăn đồ ở bên ngoài nữa, có muốn chị đi mua thuốc cho em không?”

Chữ Tiểu Du lắc đầu, con ngươi đầy nước mắt: “Hôm nay em đi khám rồi.”

Chị Lâm không biết nói gì, hôm nay phải nói với Trịnh Tranh như nào.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Bình thường không có người đến chơi, chị Lâm nghe thấy tiếng chuông liền vui vẻ, còn tưởng là Trịnh Tranh về, vội vàng bảo Chữ Tiểu Du đi rửa mặt còn mình đi mở cửa.

Chờ chị Lâm đi rồi, Chữ Tiểu Du nhú mào ôm bụng, trong dạ dày chẳng còn gì nữa nhưng rất muốn nôn tiếp. Mang thai thật sự quá vất vả mà, quá cực khổ, hơn nữa vào thời gian này lại không có một ai có thể chia sẻ cùng cậu.

Chữ Tiểu Du khó chịu nhắm mắt lại, tay vỗ về bụng mình. Vì con của cậu, cậu nhất định phải kiên cường.

Cậu là người vĩ đại như vậy đó.

“Chữ tiên sinh.” Chị Lâm đi mở cửa quay về, lộ vẻ mặt khó khăn: “Hình như là Trịnh Quốc Lương đến, còn dẫn theo một người phụ nữ, có mở cửa không ạ?”

Chữ Tiểu Du nghĩ đơn giản, chỉ nghĩ đó là người thân của kim chủ, nghĩ là bọn họ đến đây có việc, lập tức đồng ý.

Để thể hiện sự tôn trọng đối phương, cậu còn bê bụng đứng dậy từ sofa tới cửa đón người, ai ngờ cửa vừa mở người phụ nữ không kiên nhẫn chờ thêm đã bước vào.

Trông cô ta cũng tầm 23 tuổi, ăn mặc gọn gàng, trông có vẻ nghiêm túc nên trông già hơn tuổi.

“Chữ Tiểu Du?” Người phụ nữ kia lên tiếng trước, ánh mắt soi moi đánh giá cậu.

Ánh mắt Chữ Tiểu Du bối rối, nhìn người phụ nữ này đang cố tỏ vẻ, không khỏi căng thẳng: “Chào, chào cô.”

“A.” Người phụ nữ kia cười khẽ một tiếng, trực tiếp bước qua cậu đi vào trong, giọng nói bất bẻ đánh giá căn hộ: “Trịnh tiên sinh cũng thật nhàm chán.”

“Nó lúc nào chả vậy.” Trịnh Quốc Lương cười hì hì tiếp lời, vụng trộm nháy mắt ra hiệu với Chữ Tiểu Du, vẻ mặt đặc ý nhìn người phụ nữ kia nói: “Cô xem mấy cái đồ ở kia để làm gì, tôi nói nó nuôi sủng vật trong nhà mà cô không tin, giờ thì cô nhìn thấy gì chưa?”

Trong mắt người phụ nữ kia hiện lên một tia ảo não, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Trịnh tiên sinh chỉ nuôi chó mèo mà thôi, anh cũng nuôi mấy thứ như vậy, thế mà cũng không hiểu?”

Chữ Tiểu Du tính tình hiền lành, nhưng bị người khác đánh giá cậu chỉ bằng “mấy thứ” không nhận được mà trầm mặt xuống.

“Cô là ai?” Mèo Tiểu Du nổi giận.

Người phụ nữ kia nhướn mày: “À, hóa ra cũng biết nói tiếng người. Tôi là người yêu Trịnh Tranh.”

Người yêu... Trịnh tiên sinh?

Chữ Tiểu Du lập tức ngẩn người, trong đầu đều là câu nói người yêu của người nọ. Chữ Tiểu Du cảnh giác nhìn đối phương, gần từng tiếng một: “Cô đi ra ngoài!”

Người phụ nữ kia lẩn Trịnh Quốc Lương đều sưng sốt.

Hốc mắt Chữ Tiểu Du đỏ lên lấy điện thoại từ trong túi ra, tìm bức ảnh cậu nằm cùng kim chủ ở trên giường kéo tay hấn chụp ảnh, hung dữ đưa cho người nọ nhìn: “Cô nhìn đi, tôi không quan tâm cô là người yêu Trịnh tiên sinh hay không! Nhưng người bên gối chung giường với anh ấy là tôi!”

Trịnh Quốc Lương, người nọ: Trịnh Tranh thế mà còn ngủ cùng...

Một lời khó nói lên tất cả.

Chữ Tiểu Du đuổi khách về, quay đầu nhìn thấy chị Lâm vừa đồng tình vừa kinh ngạc nhìn cậu, chỉ hỏi cậu có ổn không.

Chữ Tiểu Du dùng sức lắc đầu, bảo chị Lâm đi nghỉ ngơi. Cậu vốn muốn ăn một chút gì đó nhưng bây giờ tinh thần cũng không có, tỉnh tỉnh mơ mơ đi tắm sau đó lại đi ngủ.

Cậu vừa chui vào chăn đã bắt đầu khóc. Kim chủ có người yêu sao không nói cho cậu biết, cậu còn ngây thơ cho rằng hẳn thích cậu. Nhưng sao kim chủ lại có thể thích cậu được, cơ thể chả ra nam ra nữ. Cha mẹ cũng không thích cậu, ai sẽ muốn ở bên một quái vật cả đời chứ?

Nghĩ đến cơ thể này, tim Chữ Tiểu Du đau âm ỉ, cả người co tròn lại. Cậu cảm thấy thật mất mặt, cắn chặt môi dưới không thể khóc thành tiếng, cố gắng làm cho xung quanh thật yên tĩnh. Càng khó chịu khi không biết có phải do ảnh hưởng cảm xúc hay không, tử cung của cậu đau đến lạ thường. Chữ Tiểu Du khó chịu mà bất lực, xoa xoa bụng, lại muốn đi vệ sinh.

Bây giờ mang thai, cậu chỉ khóc thôi cũng không thể sống yên ổn.

Mèo Tiểu Du buồn bực xuống giường. Chữ Tiểu Du đi vào phòng tắm, lúc nhìn thấy mình trong gương, như thế nào mà cậu đã biến thành một con mèo hoang rồi. Càng nhìn cậu càng thương tâm, cảm thấy cậu khóc hết một ngày một đêm cũng không đáng. Nhưng Chữ Tiểu Du vốn thích ngủ nên nằm trên giường một lúc đã say giấc nồng.

Cậu còn chưa được ăn tối.

Cả đêm cậu bị tỉnh giấc nhiều lần nhưng vẫn không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, cọ đi cọ lại ga giường.

Mấy ngày này Chữ Tiểu Du đều dựa vào ý chí để cầm cự, hôm nay khóc làm tâm trí cậu như được giải tỏa, cả người mệt mỏi lả đi ngược lại ngủ càng sâu.

Năm giờ sáng hôm sau Chữ Tiểu Du mót đi vệ sinh nên bị tỉnh giấc, khó chịu chạy vào phòng tắm.

Do không có kinh nghiệm, Chữ Tiểu Du nhìn thấy nước tiểu có màu nâu cũng không có phát hiện. Quay về giường ngủ một lúc, mơ mơ màng màng giặt mình, hoài nghi mình tiểu ra máu.

15. Chương 15: Kế Hoạch Chia Tay (15)

Đúng là có máu, trên quần cũng có.

Chữ Tiểu Du hoảng loạn, vô cùng lo lắng để tài xế đưa cậu đến bệnh viện. Bây giờ chưa phải là giờ làm việc nhưng đã có nhiều người đi lại trong sảnh. Chữ Tiểu Du vốn sợ người lạ nhưng chỉ cần nghĩ đến đứa con trong bụng cậu sẽ biến mất, liền có dũng khí chen lấn đi vào.

Đứng giữa đám đông thật đáng sợ, nhưng cũng thật ấm áp.

Chữ Tiểu Du cúi thấp đầu.

Rất nhanh, Lâm Cận Ngôn phi từ nhà đến bệnh viện, thấy Chữ Tiểu Du bất an bứt rứt đứng giữa đám người, vội vàng chạy đến hạ giọng hỏi: “Thật sự thấy máu?”

Chữ Tiểu Du nhìn thấy Lâm Cận Ngôn càng khẩn trương, hai mắt như cầu xin giúp đỡ nhìn y: “Buổi sáng cháu mới phát hiện, chú Lâm, cái gì cháu cũng nghe theo chú. Chú phải giúp cháu, cháu có chết cũng được...”

“Nói bậy nói bạ cái gì đấy!” Lâm Cận Ngôn tức giận trừng cậu một cái, đưa Chữ Tiểu Du đến phòng nghỉ, để cậu lên giường nằm, hạn chế đi lại.

Bây giờ là 7 giờ 40 phút, quây thủ tục hay bán thuốc bận đầy mình. Lâm Cận Ngôn lựa lời nói hay, chạy đi chạy lại mấy vòng kê thuốc, trả tiền, lấy thuốc cho Chữ Tiểu Du.

Chữ Tiểu Du nằm ở trên giường thấp thỏm, như mất hồn.

Cậu không biết cảm giác của người thất tình như nào, nhưng bây giờ cậu có cảm giác như trong tim đang bị khoét mất một chỗ.

Mãi một lúc sau Lâm Cận Ngôn quay về cùng bữa sáng và túi thuốc. Chữ Tiểu Du thấy y vì cậu mà hai bước cũng thành một bước, chớp mũi đau xót.

“Cám ơn chú.” Cậu cảm thấy thật hạnh phúc, hạnh phúc vì có Lâm Cận Ngôn, cả đời cậu cũng không trả hết ân tình cho y.

Lâm Cận Ngôn đưa nước nóng và thuốc cho cậu, nhìn cậu ăn xong mới hỏi: “Ảnh siêu âm hôm qua không cho thấy mang thai ngoài tử cung, cho nên đây là dấu hiệu sinh non.”

Chữ Tiểu Du sững sờ: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Chỉ cần chăm sóc tốt là được, không có việc gì.” Lâm Cận Ngôn tạm dừng một chút, nói: “Cháu dọn đến chỗ của chú đi.”

Chỉ Tiểu Du chắc chắn sẽ không ở lại bệnh viện, một khi nằm viện toàn bộ bác sĩ cùng hộ lý sẽ biết cậu là người song tính đang mang thai. Tin này ở một thành phố phát triển mà nói, không chừng cậu sẽ trở thành “tin nóng” hay “đề tài nóng” cho mọi người và mọi câu chuyện trên mạng.

Nhìn đi, ở đây có một con quái vật, con mẹ nó còn đang mang thai đấy. Đây là tình cảnh của bọn họ.

Chỉ Tiểu Du cũng biết điều này, Lâm Cận Ngôn muốn chăm sóc cậu, cách tốt nhất là cậu đến ở cùng Lâm Cận Ngôn.

Nhưng chiều nay kim chủ sẽ trở về.

Chỉ Tiểu Du nghĩ đến kim chủ, trong lòng lại khó chịu, kim chủ đã có bạn gái, còn lừa cậu. Chẳng lẽ kim chủ lại thích cậu, nhưng chán ghét cậu là người song tính cho nên mới muốn ngoài mặt kết hôn, sau màn nuôi cậu đến khi chán thì thôi?

Cậu không muốn làm tình nhân của hắn.

Nhưng cậu không cam tâm, cậu có thể đoạt lại kim chủ.

Chỉ Tiểu Du thấp đầu, nói: “Chú Lâm, cháu có một việc muốn hỏi ý chú.”

Lâm Cận Ngôn gật đầu: “Cháu nói đi.”

“Thật ra lý do cháu không muốn rời đi là muốn cùng Trịnh tiên sinh ba mặt một lời.”

Lâm Cận Ngôn cũng đã đoán được việc này, nhàn nhạt đáp: “Cháu nghĩ nói cho hắn biết là được? Cháu vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng.”

Chỉ Tiểu Du do dự nhìn Lâm Cận Ngôn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Cậu sợ Lâm Cận Ngôn quở trách, không dám cùng y nói rõ ràng, lần trước theo bản năng né tránh y. Cậu chính là sợ hãi không dám đối mặt.

Nhưng bây giờ...

“Cháu cảm thấy hắn có thể tin sao? Cháu không biết hắn sẽ cưới một người song tính hay không, cũng không biết hắn có thể chấp nhận một người song tính sinh cho hắn một đứa con? Hắn ưu tú như vậy chắc hẳn gia đình sẽ không chấp nhận.” Lời Lâm Cận Ngôn nói thật thâm thúy: “Tiểu Du, cháu không phải muốn phẫu thuật sao? Cháu đã nghĩ như này bao giờ chưa? Trịnh Tranh có thể chấp nhận cháu sau khi phẫu thuật?”

Chấp nhận cậu sau khi phẫu thuật?!

Chữ Tiểu Du mặt bỗng trắng bệch, trái tim co rút nhanh.

Kim chủ mê luyện thân thể quái dị này của cậu bao nhiêu cậu đều biết. Mỗi lần làm mãnh liệt thể nào cũng không đủ, trên sofa, trên giường, trong phòng bếp, trong phòng tắm, thậm chí là ở ngoài huyền quan. Chữ Tiểu Du còn cho rằng hẳn quá chiếm hữu, nhưng Lâm Cận Ngôn chỉ nói một câu đã cảnh tỉnh cậu.

Một lời này quá đau.

Kim chủ sẽ đồng ý cho cậu đi phẫu thuật sao?

Kim chủ sẽ thích thân thể cậu sau khi phẫu thuật sao?

Chờ sau khi cậu phẫu thuật, da dẻ cũng không thể trắng nõn mịn màng như bây giờ, cậu sẽ có các đặc điểm của phái nam, sẽ mọc râu ria. Chữ Tiểu Du từng nghĩ qua, đôi vú này sẽ phải cắt bỏ, cả tử cung nữa. Như vậy, cậu có thể làm một người đàn ông chân chính.

Còn có vợ tương lai của kim chủ có thể chấp nhận được con của cậu? Nhỡ đâu kim chủ bắt cậu phá thai thì sao?

Cậu không thể mất đi đứa con này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Chữ Tiểu Du lập tức trở nên kiên định.

“Chú Lâm, bây giờ chúng ta đi đi, đi trốn đi!”

Lâm Cận Ngôn sững sốt.

Chữ Tiểu Du xốc chần lên, thân thể bé nhỏ từ trên giường đứng dậy, cố gắng làm cho bản thân thanh tỉnh. Cậu là ba đứa nhỏ, vì bảo vệ nó, rời bỏ kim chủ có đáng gì?

Bỏ!

“Cháu trở về thu dọn đồ, sau đó chú cùng cháu đi trốn!” Giống thời điểm cầm tiền của kim chủ, Chữ Tiểu Du một khi quyết định sẽ quyết tâm, nói liền làm, hết như một con mèo quật cường.

Cũng may là Lâm Cận Ngôn cũng nung nấu ý định cao chạy xa bay cùng cậu.

Tính mạng này của Chữ Tiểu Du →__→

Cùng lắm thì y đã sẵn sàng, đã liên hệ đến trường học và bệnh viện: “Được, chúng ta hẹn gặp ở nhà ga.”

Chữ Tiểu Du lắc đầu: “Chúng ta tới bến xe đi, ở đây không cần dùng chứng minh thư.”

Lâm Cận Ngôn nhú mày: “Thân thể của cháu...”

“Trước hết chúng ta tìm một nơi gần đây đã, sau đó đợi cháu hồi phục sẽ về quê.” Chữ Tiểu Du nói: “Nếu dùng chứng minh thư mua vé, Trịnh Tranh phát hiện ra sẽ tìm ra cháu rất nhanh.”

Lâm Cận Ngôn cũng gặp qua Trịnh Tranh một lần, lần đó ấn tượng rất sắc sảo, người đàn ông này cả người tràn ngập nguy hiểm, y hay Chữ Tiểu Du hợp lực cũng không thể đối phó.

Lâm Cận Ngôn gật đầu đồng ý, nhìn đồng hồ: “Chúng ta phân công nhau như vậy, gặp mặt đúng giờ.”

Chữ Tiểu Du kiên định gật đầu, cảm giác như mình đang gánh vác sứ mệnh trọng đại của Đảng.

Chữ Tiểu Du không nói một lời về nhà, tài xế đưa đón cậu mỗi ngày hôm nay phát hiện ra cậu khác thường. Bình thường Chữ Tiểu Du mềm yếu nói chuyện cực nhiều, nhìn người nhiều lúc còn xấu hổ, nhưng hôm nay lại chăm chú nhìn cảnh vật qua cửa sổ, giả vờ lạnh lùng xa cách.

Tài xế đối với việc Chữ Tiểu Du nổi giận cũng lấy làm kinh ngạc.

Đồ của Chữ Tiểu Du ở nhà kim chủ không nhiều, hơn nữa cậu cũng không cần mang theo nhiều đồ, Chữ Tiểu Du quay về chủ yếu là lấy thẻ ngân hàng kim chủ cho cậu.

Chữ Tiểu Du không bao giờ tiêu tiền quá đà. Từ cuộc sống của một đứa trẻ mồ côi cậu đã rút ra được suy nghĩ tiền là thứ quan trọng nhất để tồn tại, thế nên mỗi lần kim chủ ban thưởng cậu đều không từ chối. Chữ Tiểu Du nghĩ đến thẻ ngân hàng, trực tiếp muốn đi rút tiền.

Cậu xông vào cửa, chị Lâm nghe thấy tiếng động, vội vàng cầm bát cháo nóng hổi từ trong phòng bếp đi ra, vừa đi vừa nói: “Cậu về rồi à? Lại đây ăn chút gì đi.”

Chữ Tiểu Du thân thể cứng ngắc.

Chị Lâm ngẩng đầu nhìn sắc mặt cậu không ổn, có chút lo lắng: “Làm sao vậy, Chữ tiên sinh?”

Chữ Tiểu Du cực kỳ khẩn trương, tận lực làm như bình thường, nói: “Chị Lâm, bây giờ em không muốn

ăn, em về phòng đã.”

Cậu nói xong liền chạy vào phòng, chị Lâm ở phía sau “Ồ” một tiếng, nhưng không thấy Chữ Tiểu Du quay đầu lại.

Chữ Tiểu Du động tác không dám quá nhanh, nhưng so với bình thường lại linh hoạt nhiều hơn. Cậu từ trong ngăn bàn lấy ra thẻ ngân hàng của mình, sau đó tìm một cái túi, tùy tiện lấy một vài bộ quần áo nhét vào bên trong.

Toàn bộ quá trình không quá 4 phút, Chữ Tiểu Du cúi đầu kéo khóa túi, ngồi thẳng lưng lạnh mặt, ánh mắt bình tĩnh đảo qua toàn bộ căn phòng.

Đột nhiên, trong phòng vắng lặng có chuông điện thoại vang lên.

Chữ Tiểu Du thân thể không nhịn được run lên, theo tiếng chuông không ngừng vang, ánh mắt tan rã đầy thống khổ.

Là kim chủ.

Chữ Tiểu Du nghĩ kim chủ gọi đến là muốn nói cho cậu biết hắn đang ở trên máy bay sao? Nếu như ngày hôm qua không biết tin kim chủ có người yêu, cậu nhất định sẽ thật vui vẻ, nhưng là bây giờ, Chữ Tiểu Du cảm thấy lòng đau như cắt ra thành từng mảnh vỡ.

Kim chủ lừa cậu!

Đồ xấu xa! Đồ cặn bã! Đồ khốn nạn!

Nhưng bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau, nếu không nhận cuộc điện thoại này, một câu tạm biệt cậu cũng không thể nói.

Chữ Tiểu Du cắn môi, không chỉ ánh mắt hiện rõ sự luyến tiếc kim chủ mà cả thân thể cậu cũng vậy. Chữ Tiểu Du dùng tay ấn chặt trái tim đau đớn, ngồi xổm bên giường nhận điện thoại.

Chỉ cần là kim chủ, cậu không tự giác được mà làm nũng: “Trịnh, Trịnh tiên sinh.”

Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc của kim chủ: “Đã lâu rồi không nghe em gọi Trịnh tiên sinh, mèo Tiểu Du lại sao vậy?”

“Em... Em nhớ anh.” Ngay tại thời điểm này cậu cái gì cũng không để ý, lời nói ra hoàn toàn chân thực không một chút diễn xuất giả tạo, ai nhìn vào cũng có thể thấy được cậu đang xấu hổ.

Hình như kim chủ đang rất vui, thậm chí có chút hạnh phúc: “Hình như lần đầu bảo bối nói nhớ tôi đúng không?”

Không có, em vẫn luôn muốn nói, Chữ Tiểu Du trong lòng tề rần.

“Bảo bối, em sắp được thực hiện nguyện vọng rồi. Hiện tại tôi đang ở dưới lầu.”

“À?” Chữ Tiểu Du đột nhiên đứng lên, chân tay luống cuống chạy đến cửa sổ nhìn xung quanh: “Anh về đến rồi?”

Bên ngoài không có chiếc xe nào ra vào, nói cách khác kim chủ để xe dưới tầng hầm, chuẩn bị đi thang máy lên đây! Có lẽ bây giờ đang ở trong thang máy rồi!

Sao kim chủ lại về sớm như vậy?

Chữ Tiểu Du hoang mang lo sợ, chỉ nghĩ phải chạy phải chạy. Điện thoại trong tay nóng như khoai lang nướng, giống như Trịnh Tranh có thể chui ra từ nó. Chữ Tiểu Du sợ đến nỗi ném điện thoại vào tường.

Điện thoại đập xuống đất, “Cạch” một tiếng.

Chữ Tiểu Du cầm túi không nghĩ được gì nữa, nhanh chóng xông ra ngoài.

Lúc vừa bước nhanh qua phòng bếp, chị Lâm bỗng dừng đi ra, ở phía sau cậu hỏi: “Chữ tiên sinh? Cậu làm sao vậy? Muốn ra ngoài sao?”

Chữ Tiểu Du dừng lại, móng tay ghim chặt trong lòng bàn tay, quay đầu lại khó chịu nhìn chị Lâm, tận lực cúi đầu: “Chị Lâm, em xin lỗi.”

Nói xong, cậu nhanh chân chạy ra ngoài. Nhà ở đây không phải là cửa thang máy kề huyền quan, Chữ Tiểu Du phải đi thang máy ở ngoài đại sảnh, nhìn thấy số tầng hiện thị: tầng 27.

Chỉ có thể đi xuống bằng cầu thang.

Thật đáng sợ, cậu chạy thi cùng tử thần.

Dây điện, chỗ nào đó của kim chủ, một ngày một đêm bị thao, bị làm.

Không thể bị kim chủ bắt được.

Chắc chắn sẽ bị giam vào lồng!

Nhanh lên, nhanh lên, nhanh chút nữa.

Chử Tiểu Du liều mạng nói với mình không thể quá nóng vội, không được quá sợ hãi. Nhưng tim cậu vừa đau vừa đập nhanh, bước chân cũng vô cùng hỗn loạn. Chử Tiểu Du nghĩ tới Trịnh Tranh đang ở trong thang máy đi lên, thậm chí còn đã biết cậu muốn chạy trốn, Chử Tiểu Du cảm thấy thật mù mịt, tăm tối.

Bỗng dưng cậu cảm thấy bụng truyền đến một trận đau đớn.

Chử Tiểu Du động tác cứng đờ, đổ mồ hôi lạnh, cố gắng dựa vào tường đi xuống nhưng mỗi bước bước đi cậu đều cảm thấy bụng đau như cắt.

Cuối cùng, cậu nhắm mắt lại, ngồi sụp xuống trên bậc thang lạnh lẽo.

16. Chương 16: Kế Hoạch Truy Thê (1)

Chử Tiểu Du ôm bụng, đột nhiên nghe thấy tiếng chân đang đi ở cầu thang.

Chỉ cần nghĩ đến cái chắn gấp như khối đậu hũ kia của kim chủ, Chử Tiểu Du rùng mình sợ hãi. Chắc kim chủ không đi bằng cầu thang đâu, nhờ đâu hắn có chứng ép buộc thật, ai biết được hắn đi cầu thang để rèn luyện cơ thể.

Trời xui đất khiến như vậy thì cậu liền chết tại đây.

Chử Tiểu Du khấn trương vịn cầu thang đứng lên, muốn đi sát phía tường. Cậu không dám chạy, chỉ có thể chậm rãi đi từng bước một, tiếng chân dưới cầu thang lại nhanh hơn cậu nhiều, Chử Tiểu Du rất nhanh nghe thấy tiếng mở cửa thoát hiểm gần chỗ cậu, khiếp sợ quay đầu nhìn lại.

Là Lâm Cận Ngôn.

Chử Tiểu Du thả lỏng tâm trí, suýt chút nữa không đứng vững. Lâm Cận Ngôn vội vàng hai bước cũng thành một bước chạy đến, lo lắng đỡ lấy Chử Tiểu Du: “Không làm sao chứ?”

Chử Tiểu Du bị dọa thiếu chút nữa thì khóc: “Chúng ta đi nhanh đi.”

Lần này đi xuống không dễ dàng chút nào cả, Chử Tiểu Du lại muốn tự mình đi, cậu có thể cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Lâm Cận Ngôn đang nhìn mình, vấn đề là Lâm Cận Ngôn cũng không công nổi cậu...

Thật vất vả mới xuống đến nơi, Chữ Tiểu Du cảm giác cả người đầy năng lượng, chỉ thiếu một chút nữa là cậu có thể trốn thoát, hơn nữa Lâm Cận Ngôn cũng bảo taxi đợi ở bên ngoài.

Chỉ thiếu chút nữa thôi.

Chữ Tiểu Du trực tiếp muốn chạy ra ngoài, Lâm Cận Ngôn vội vàng ngăn cậu lại: “Chú ra ngoài xem động tĩnh trước.”

Trong chốc lát, Lâm Cận Ngôn trở về, Chữ Tiểu Du nóng lòng nhìn y, thấy Lâm Cận Ngôn gật đầu cậu mới mau chóng chạy vào trong xe.

Xe được khởi động, Chữ Tiểu Du nhìn về phía trước, kiểm chế bản thân không quay đầu lại, an ổn ngồi ở ghế sau.

Rất nhanh, taxi an toàn rời khỏi tiểu khu.

Nhưng trong tiểu khu có rất nhiều CCTV, cảnh cậu cùng Lâm Cận Ngôn lên xe chắc chắn sẽ bị ghi lại, theo chiếc taxi lên đường lớn, cũng có vô số CCTV trên đường chăm chú đem hành tung của bọn cậu ghi lại chặt chẽ.

Lâm Cận Ngôn phát hiện ra điều này, đột nhiên nói: “Chúng ta tìm chỗ nhiều người rồi xuống xe đi.”

Chữ Tiểu Du khó hiểu nhìn y, Lâm Cận Ngôn nghiêm túc nói: “Nghe chú.”

Hầu như CCTV vẫn có điểm mù, cho dù có nhiều người cũng không tìm ra bọn họ, Chữ Tiểu Du cùng Lâm Cận Ngôn tay không chen chúc trong đám người ra ra vào vào, cũng không dễ dàng để bị phát hiện.

Bọn họ thuê một chiếc xe thẳng hướng vùng ngoại thành.

Chữ Tiểu Du không dám đến khách sạn vì phải có chứng minh thư mới thuê được phòng, hai người chỉ có thể tìm nhà nghỉ hay nhà dân gần công viên. Người trọ ở đây đủ mọi thành phần, phức tạp và nguy hiểm, hoặc là cả hai. Hai người quần áo chỉnh tề đứng trước quầy, ông chủ nghi hoặc nhìn bọn họ.

Lâm Cận Ngôn không kiên nhẫn nói: “Hai phòng đơn, nhanh lên.”

Ông chủ nhìn quần áo bọn họ mặc, cố ý tăng giá thêm 10 đồng mới đưa chìa khóa.

Lâm Cận Ngôn trong lòng lo lắng tình trạng của Chữ Tiểu Du, cũng không dãi dòng cùng ông ta. Bên cạnh đây giá cả nơi này cũng rẻ nhưng môi trường lại bẩn thỉu và hỗn loạn. Lâm Cận Ngôn vừa mở cửa đã nhăn mũi, cảm thấy bên trong phòng không khác quán net là mấy.

Chỉ Tiểu Du cảm động đến rơi nước mắt, cậu vừa trốn thoát, chỉ cần nhìn thấy giường như nhìn thấy cứu tinh, không quan tâm gì hết leo lên giường nằm, cảm giác như xương cốt cả người đều đau nhức nhưng lại có cảm giác thư thái như vừa được giải thoát.

Thật tốt quá, có giường.

Lâm Cận Ngôn đau lòng nhìn: “Ga giường có mùi hôi à? Có muốn đổi cái khác không?”

Chỉ Tiểu Du trong cơn người đầy ý cười, cậu mỉm cười liền có chút đáng yêu: “Không cần, chú quên rồi à? Như này so với hồi cháu còn nhỏ còn tốt hơn.”

Lâm Cận Ngôn trầm mặc, hai năm nay Chỉ Tiểu Du sống khá ổn, y quên mất trước sinh nhật mười tám tuổi cậu sống thật vất vả, đặc biệt là khoảng thời gian cậu bị bố mẹ bỏ rơi.

Tuy rằng nơi này không an toàn, nhưng Chỉ Tiểu Du cần vài ngày để nghỉ ngơi.

Trong phòng ngoài trừ một cái TV cổ, đến một chai nước cũng không có. Lâm Cận Ngôn xuống cửa hàng tạp hóa ở dưới lầu mua một cái phích giữ ấm, ấm đun nước, còn mua cả chăn gối đệm mới. Lúc lên lầu ông chủ thấy y mang theo nhiều đồ như vậy, lập tức bắt y trả thêm 10 đồng tiền điện.

Lâm Cận Ngôn đề lửa giặt đồng ý.

Lâm Cận Ngôn để đồ xuống dưới chân, từ trong ví da bọc chỉ lấy tiền đưa cho ông chủ, lại cầm đồng hồ thậm chí còn cao hơn y trở về phòng. Chỉ Tiểu Du giương mắt nhìn hai tấm đệm đang di chuyển ở cửa, giật mình muốn xuống giường giúp Lâm Cận Ngôn.

“Ngủ một giấc đi.” Lâm Cận Ngôn trừng cậu một cái, bận rộn quét dọn vệ sinh, lại bảo Chỉ Tiểu Du rời giường ngồi ở trên ghế băng, còn mình đi đổi đệm cho cậu.

Chỉ Tiểu Du không giúp được gì, bất mãn không vui ngồi ở phía sau Lâm Cận Ngôn, hơn nữa Lâm Cận Ngôn chỉ mua một bộ chăn ga, chắc chắn là vì cậu mà tiêu tiền, còn bản thân y thì lại phớt lờ.

Lâm Cận Ngôn gọi Chỉ Tiểu Du lên trên giường nằm nghỉ ngơi, cái gì cũng không được nghĩ đến.

Chỉ Tiểu Du ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng Lâm Cận Ngôn vừa đi, Chỉ Tiểu Du lại bắt đầu suy tư. Đầu tiên làm thế nào rút tiền ra để tiêu mà không bị kim chủ phát hiện ra hành tung, đây là điều quan trọng nhất.

Bằng tốt nghiệp chắc là cậu không lấy được, lại không có kỹ năng sống. Chờ sau khi sinh con mỗi ngày đều

phải tiêu tiền, cách duy nhất bây giờ chỉ có mở một cửa hàng nhỏ để kiếm kế sinh nhai.

Cậu không thể để cho Lâm Cận Ngôn cùng bảo bảo chịu khổ được.

Nghĩ tới tương lai, Chữ Tiểu Du cảm thấy áp lực trên vai thật lớn, cậu còn muốn phụng dưỡng Lâm Cận Ngôn nữa.

Thêm nữa cậu nhớ kim chủ ()

Năm ngày sau, Lâm Cận Ngôn bàn bạc hỏi Chữ Tiểu Du nên đi đâu tiếp.

Trốn một thời gian ngắn có thể tạm thời ở đây, nhưng không thể lâu dài được, bọn họ nhất định phải trốn thật xa.

Chữ Tiểu Du nghĩ không thể trở về viện mồ côi, cậu thật sự không có mặt mũi nào bụng lớn dạ chứa mà đứng trước mặt viện trưởng, nhưng thành phố ở đây lại xa lạ với bọn họ, với tình trạng cơ thể của Chữ tiểu Du hiện tại Lâm Cận Ngôn không thể lo liệu một mình được, bây giờ cậu cần có một người ở bên chăm sóc.

Hai người đều lâm vào suy tư, Chữ Tiểu Du vẫn dứt khoát muốn ở lại đây bàn bạc, dù sao kim chủ cũng không tìm được cậu.

Lâm Cận Ngôn không đồng ý, trên thực tế y có thể khẳng định chỉ cần một ngày một đêm cho người đi theo dõi lật tung mọi ngõ ngách tìm kiếm bọn họ, ngay lập tức y cùng Chữ Tiểu Du bị phát hiện.

Nơi này không an toàn.

Lâm Cận Ngôn nhíu mày một lúc, cuối cùng nói: “Đến nhà anh chú đi.”

Chữ Tiểu Du tò mò nhìn Lâm Cận Ngôn, nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ cậu chưa từng nghe qua Lâm Cận Ngôn nói chuyện trong nhà của y, chỉ là đã lâu rồi y chưa bao giờ về nhà. Lâm Cận Ngôn từng là sinh viên ngành Y, gia đình chắc hẳn đối với y rất tốt, làm sao lại cãi nhau được?

Lâm Cận Ngôn cười khở một tiếng: “Chú với cha quan hệ không tốt, nhưng chú được anh trai nuôi lớn, anh ấy vẫn luôn muốn chú quay về.”

“Năm đó...” Lâm Cận Ngôn nói xong giọng nói có chút lạnh lùng, “Năm đó lúc chú bị phát hiện ra là người song tính, bác sĩ nói 1000 đồng là có thể phẫu thuật.”

Chữ Tiểu Du ánh mắt ngạc nhiên: “Một nghìn đồng?” Tại sao lại không giải phẫu?

“Cha chú không đồng ý.” Lâm Cận Ngôn cười lạnh giải thích nghi hoặc của Chữ Tiểu Du: “Khi đó 1000 đồng vẫn rất đáng giá, nhà chú điều kiện lại như vậy, cha chú nói dù sao chú cũng là một nam nhân, giới tính không phiền hà gì hết.”

Chữ Tiểu Du có ấn tượng không tốt với người cha của Lâm Cận Ngôn, chán ghét hỏi: “Vậy còn mẹ của chú thì sao?”

“Mẹ chú cũng muốn chú được phẫu thuật, nhưng không đến hai năm thì bà qua đời, vậy nên chú theo anh trai cùng lớn lên.”

Chữ Tiểu Du nhú mày suy nghĩ.

Dựa theo những gì vừa nói, Lâm Cận Ngôn rất thân với người anh kia. Nhưng tại sao bỏ nhà nhiều năm như vậy lại không trở về? Lớn tuổi hơn Lâm Cận Ngôn vậy thì bây giờ cũng là một ông chú 40 tuổi rồi?

Cũng không gặp mặt nói chuyện, bây giờ đều đã lớn tuổi, tương lai chắc chắn sẽ hối hận rất nhiều.

“Người anh kia của chú là người như nào vậy ạ?” Dù sao cũng là nơi sẽ đến, hơn nữa lại là anh trai của Lâm Cận Ngôn, Chữ Tiểu Du tò mò hỏi.

Nhắc tới Lâm Cận Chí, Lâm Cận Ngôn nói nhiều hơn một chút: “Anh chú đối với chú rất tốt. Anh ấy không học thêm là để chú tiếp tục học lên nghiên cứu sinh, anh ấy nói làm nghề gì thì anh ấy cũng sống tốt nhưng chú thì không thể như thế. Lúc chú đi học đến nhà vệ sinh cũng không dám vào, phải chờ đến khi không có ai, sau đó gọi anh ấy canh cửa ở ngoài cho chú mới được, vậy nên anh ấy thường xuyên vào muộn giờ với chú.”

“Có một lần có mười mấy người vây quanh muốn lột quần chú, nói là nơi đó của chú quá nhỏ nên mới không dám đi vệ sinh lúc đông người, anh ấy vì bảo vệ chú mà bị bọn nó đánh bầm dập mặt mũi.”

“Có anh trai thật thích.” Chữ Tiểu Du tưởng tượng Lâm Cận Ngôn thời thiếu niên, hâm mộ đứng dậy.

Lâm Cận Ngôn trong mắt cũng hiện lên ý cười mờ nhạt, nhưng rất nhanh biến mất.

“Từ nhỏ chú đã ước mơ trở thành bác sĩ, chú cảm thấy khi mình thực hiện giấc mộng sẽ có thể chữa khỏi cho bản thân. Anh ấy liền bỏ học để chú tiếp tục đi học.” Lâm Cận Ngôn mỉm cười cay đắng, trong mắt có chua xót: “Nhưng là chú quá ngây thơ. Chữ Tiểu Du, bây giờ chú đã 40 rồi, không thể phẫu thuật, chú sợ... Thật ra chú luôn nghĩ rằng, nếu năm đấy có người tình nguyện giúp chú một lần, chỉ 1000 đồng, 1000 đồng thì cả đời chú cũng biết ơn người đó.”

Lâm Cận Ngôn nói xong, ánh mắt thâm trầm nhìn Chữ Tiểu Du: “Nhưng cháu vẫn còn cơ hội.”

Chử Tiểu Du không biết nói gì, nhìn nội tâm Lâm Cận Ngôn thể hiện rõ qua ánh mắt mang trách nhiệm nặng nề, ngoài việc phẫu thuật, cậu có thể nhìn thấy hy vọng mong muốn gặp anh trai của y, mặc dù cậu không biết hai anh em họ cãi nhau to đến như nào.

Cậu phải giúp hai người họ hòa thuận như ban đầu.

Ngay khi bọn họ vừa rời đi, một người đàn ông cao lớn cùng vài người vạm vỡ xông vào nhà nghỉ, trông như muốn phá đồ, ông chủ keo kiệt kia nhìn thấy khí thế của bọn họ, sợ nhưng không dám làm gì.

Nam nhân trực tiếp đến phòng Chử Tiểu Du vừa ở, một cước đá gãy cửa gỗ.

Vào phòng trống vắng không bóng người, chỉ còn lại cái chăn Chử Tiểu Du dùng qua cùng cốc nước cậu từng uống.

Hai năm nay Chử Tiểu Du được cưng chiều nuôi dưỡng đầy đủ, trên người có một mùi thơm ngon ngọt, nam nhân chỉ cần ngửi mùi này liền biết Chử Tiểu Du đã ở đây được một thời gian, không biết thân thể nhỏ bé kia ở trong chăn cọ đi cọ lại bao lần. Hắn lạnh mặt nhìn chiếc giường kia, chỉ cần nghĩ tới hạ bộ đã cứng, hung hăng muốn làm chết Chử Tiểu Du.

Nam nhân nghiêng răng gần lên một câu: “Mang tất cả mọi thứ trong căn phòng này về, không được để lại cái gì!”

Lúc này, bên ngoài một tên thủ hạ vội vàng chạy vào, nhìn thấy Trịnh Tranh tức giận, nơm nớp lo sợ nói: “Trịnh tiên sinh, có tin tức, Chử tiên sinh vừa mới lên xe đi về phía Bắc, là xe đường dài.”

“Xe?”

“Vâng, đúng vậy.”

Trịnh Tranh cười lạnh liếc nhìn người kia một cái: “Chuẩn bị vé máy bay.”

Hắn muốn Chử Tiểu Du vừa xuống xe lập tức nhìn thấy hắn, suy nghĩ lại, khóc lóc cầu xin hắn, một bước cũng không dám rời khỏi hắn.

Nhưng Trịnh Tranh hoàn toàn không ngờ đến việc Chử Tiểu Du đang suy nghĩ về việc muốn ngụy trang và thay đổi thân phận.

17. Chương 17: Kế Hoạch Truy Thê (2)

Trình Tranh dẫn đầu nhóm người lên máy bay, một nhóm 8 người đàn ông sắt đá đầy nhiệt huyết đứng chầu chực ở ngoài cổng bến xe.

Sắp hết năm, nhiều người về nhà ăn Tết, trộm cướp móc túi cũng hoạt động nhiều hơn, nhưng những kẻ ăn cắp chuyên nghiệp này mà thấy một nhóm người sắt đá mặt lạnh đứng canh gác đều bị dọa sợ, nhanh chóng các hành vi phạm tội đều giảm xuống.

Nhưng bọn họ chầu chực cả một ngày, cảnh sát không thể không làm lơ đi tới hỏi, một trong nhóm người vô tội đứng ra nói: “Chúng tôi tới đây để đón người, cũng chẳng làm điều gì sai trái, chúng tôi chỉ là dân lành!”

Tất cả đều là quân nhân xuất ngũ, bây giờ là bảo vệ công ty. Cảnh sát thấy vô cùng khó hiểu, vả lại đứng chờ người không phải là bất hợp pháp.

Ngày thứ ba, Chữ Tiểu Du rốt cuộc cũng đến nơi.

Nhóm người nhìn chiếc xe đang từ từ tiến vào, hai mắt đắm lệ như nhìn thấy cứu tinh.

Trong số bọn họ có 4 người là vệ sĩ âm thầm theo dõi Chữ Tiểu Du sau vụ tai nạn, nhưng Chữ Tiểu Du trốn quá bất ngờ. Chính xác là bọn họ đã nhìn thấy Chữ Tiểu Du vào nhà, Trình Tranh cũng đi vào nhà, kết quả người lại chạy ngay dưới mắt bọn họ.

Tìm người không phải là dễ, nhất là ở Trung Quốc, diện tích chiếm một phần mười năm thế giới(*).

[() Với diện tích là 9,596,961 triệu km², Trung Quốc là quốc gia có diện tích lục địa lớn thứ tư trên thế giới, và là quốc gia có tổng diện tích lớn thứ ba hoặc thứ tư trên thế giới, tùy theo phương pháp đo lường. Tổng diện tích bề mặt Trái Đất là 510.065.284 km² – 70,8% bề mặt (361.126.221 km²) là nước, trong khi chỉ 29,2% bề mặt (148.939.063 km²) là đất liền. – Theo Wikipedia.]*

Đã hai ba ngày bọn họ chưa ngủ, có ngủ cũng chỉ ngủ được một, hai giờ một ngày. Nhưng Trình Tranh còn lợi hại hơn, mỗi một hành tung của Chữ Tiểu Du đều không bỏ qua, công ty lại nhiều vấn đề phải giải quyết, tinh thần cùng thân thể gần như chạm đến giới hạn của hần, sắp không chống đỡ được mất.

Lần này nhất định phải tìm ra Chữ Tiểu Du.

Chuyện chạy trốn như này sẽ không có lần thứ hai!

Tất cả bọn họ đều tràn đầy niềm tin, nhìn chiếc xe khách vừa đỗ bến, theo quan sát của họ, xe khách đỗ ở đây hầu như là xuống nghỉ chân, cho nên bọn họ mới cố thủ tại chỗ này.

Bọn họ từng người một quan sát kĩ từng người đi xuống.

Người đầu tiên xuống dẫn theo một đứa trẻ.

Tiếp theo là một đôi vợ chồng.

...

Tám cặp mắt, gồm cả Trịnh Tranh, đều như điều hầu nhìn chăm chăm từng người xuống xe nhưng lại không có Chữ Tiểu Du, nhóm thủ hạ bắt đầu có cảm giác không ổn. Chờ đến khi trên xe không còn một bóng người, Trịnh Tranh suy sụp đi lên xe.

Ngoài người lái xe, bên trong không còn một ai, dưới đất toàn vỏ hướng dương.

Trịnh Tranh xanh cả mặt.

Nhóm thủ hạ nhìn thấy động tác của Trịnh Tranh, một người trong số họ bước lên nói chuyện cùng lái xe, những người còn lại bắt đầu tìm kiếm, thiếu chút nữa phá cả chiếc xe nhưng không tìm ra được một sợi tóc của Chữ Tiểu Du.

Trịnh Tranh quay ra hỏi người lái xe: “Có người nào đi được nửa đường xuống xe hay không?”

Bị Trịnh Tranh nhìn như vậy, người lái xe không kìm được mà run người: “Có có có! Có hai người đàn ông!”

Trịnh Tranh kìm nén bức bối: Chữ Tiểu Du còn học được cả “Kim thiên thoát xác”(*)? Hắn thật sự đã coi thường con mèo này.

[()Kim thiên thoát xác (): là một trong 36 kế, 36 kế là một bộ sách tập hợp 36 sách lược quân sự của Trung Quốc cổ đại, 36 kế bắt đầu xuất hiện từ thời Nam Bắc Triều và tới thời nhà Minh thì được tập hợp thành sách. Kim thiên thoát xác giải nghĩa là ve sầu lột xác, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp. Hồn chiến kế được sử dụng trong chiến tranh chống Nguyên năm 1286, quân Trần trong khi triệt thoái đã cho thuyền rồng giả chèo ra biển để dụ quân giặc đuổi theo, trong khi đó vua Trần xuôi vào Nam tập hợp binh lực phản công.]*

Tất cả mọi người đều im lặng. Đột nhiên có tiếng điện thoại của một tên bảo tiêu, gã vội vàng lấy ra nghe đầu đuôi chuyện sắp nói, cảm giác mình sắp chết thật.

Tin tức này thật muốn gã đi chết mà.

Nhưng việc này bắt buộc phải báo cáo với Trịnh Tranh, gã vợ vàng chạy đến gần hắn, đôi mắt trông như sắp khóc, nói: “Trịnh tổng, bên kia nói có động thái của Chữ tiên sinh.”

Trịnh Tranh bực mình: “Nói.”

“Chữ tiên sinh tới một thị trấn nhỏ ở thành phố A, rút hết tiền trong thẻ của cậu ấy, và... Còn...” Gã cẩn thận quan sát Trịnh Tranh, vận dụng hết vốn từ mình nói: “Còn lấy một số tiền lớn từ thẻ ngân hàng của anh.”

Trịnh Tranh không quan tâm đến tiền bạc ngoài Chữ Tiểu Du, hỏi: “Cậu ấy ở đâu?”

“Vấn đề là chỗ này.” Gã khóc không ra nước mắt: “Bọn em đã điều tra tài khoản của Chữ tiên sinh, còn cả của Lâm Cận Ngôn, cũng không có số tiền nào được chuyển vào.”

“Không có?” Trịnh Tranh sững sờ.

Thật ra Trịnh Tranh không biết sợ hãi là gì. Hắn được nuôi dạy như một “thiên chi kiêu tử”(*). Trời sinh tính hắn kiêu ngạo, ngang ngược, tự kiêu tự đại. Chữ Tiểu Du có chạy đường nào hắn tin bản thân mình có thể tìm ra cậu. Nhưng giờ phút này, tức giận trong lòng nhanh chóng biến mất, Trịnh Tranh hắn lần đầu nếm được mùi vị sợ hãi.

[()Thiên chi kiêu tử (): Con cưng – Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. – Theo baidu.]*

Mặt Trịnh Tranh hơi trắng bệch.

Chữ Tiểu Du không chuyển tiền tới ngân hàng. Nếu đứa ngốc này sợ bị hắn phát hiện như vậy, lại mang theo số tiền lớn đến như vậy trong người, nhờ đâu gặp trúng một toán cướp hay một người lòng dạ hiểm độc thì sẽ gặp phải chuyện gì?

Nhờ đâu bị giết chết giữa đường?

Trịnh Tranh nghĩ đến khuôn mặt không còn tươi cười của Chữ Tiểu Du, hô hấp cứng lại.

Trịnh Tranh cảm thấy rằng thế giới này không thích hợp cho con mèo của hắn sinh sống, thế giới bên ngoài đáng sợ như vậy, Chữ Tiểu Du chỉ có thể ở nhà để hắn nuôi và bảo vệ. Nếu Chữ Tiểu Du bị thương, lại đang khóc cực kỳ lợi hại...

Hắn nhất định, phải lập tức tìm được con mèo này.

Nhưng Trịnh Tranh không biết một điều. Một khi con mèo Chữ Tiểu Du này đã lấy được tiền, cực kỳ cực kỳ cao hứng đến nhường nào đâu n(* *)n

Chữ Tiểu Du thật sự cũng không có IQ mà nghĩ ra được kế “kim thiên thoát xác”. Lúc lên xe cậu mới bắt đầu nghĩ, nếu đến chỗ anh của Lâm Cận Ngôn mà rút tiền thì nhất định vị trí của cậu nhất định sẽ bị bại lộ. Cậu vẫn nên đi rút tiền sớm thì hơn. Hơn nữa cậu cảm thấy tay không đến nhà người khác không hay ho cho lắm, đến đây phải mua đồ tặng cho anh Lâm Cận Ngôn với con cái người ta nữa.

Nhưng cậu cũng không thể mang được nhiều tiền mặt như vậy trên người được.

Tiền nhất định phải lấy ra, hơn nữa còn phải dùng thân phận mới thì mới sống tốt được. Chữ Tiểu Du ngồi trên xe lấy hai cái thẻ, nhìn vào một trong hai cái, ánh mắt chậm rãi hiện lên sự quyết tâm.

Chữ Tiểu Du có hai chứng minh thư nhân dân, thông tin thân phận ở trên cả hai hoàn toàn trái ngược nhau.

Chứng minh thư kia chưa bao giờ cậu dùng đến, là viện trưởng bắt cậu đi làm.

Chữ Tiểu Du là trẻ mồ côi, nhưng đến năm cậu 5,6 tuổi mới bị bỏ rơi. Thêm vào đó, cậu là người song tính nên càng dễ dàng cho việc tìm kiếm. Vì vậy không đến hai năm sau trại mồ côi cũng tìm được cha mẹ ruột của cậu.

Viện trưởng đưa Chữ Tiểu Du đi theo, vượt qua ngàn dặm xa xôi để nhận cha mẹ, nhưng đôi vợ chồng nông dân kia kiên quyết đến chết đi sống lại cũng không nhận Chữ Tiểu Du là con mình. Nhìn hai người kia ôm chặt một đứa trẻ 2 tuổi, viện trưởng cuối cùng cũng hiểu rõ, cực kỳ tức giận.

Hóa ra trước khi có đứa thứ hai đôi vợ chồng này nuôi Chữ Tiểu Du không khác gì nuôi súc sinh(*). Sau khi sinh ra đứa con thứ hai hoàn toàn bình thường liền quay mặt bỏ rơi Chữ Tiểu Du, có thể nói nhân cách thối nát đến cực hạn.

[()Súc sinh: Theo nghĩa chữ Hán thì từ Súc có nghĩa là súc dưỡng, nuôi lấy và Sinh có nghĩa là chúng sinh và súc sinh chính là loài thú vật mà người ta nuôi lấy để ăn thịt hoặc để sai khiến và bản tính của súc sinh thì ngu, si, sự sống của súc sinh thì dơ dáy, tồi tàn, ăn ở lộn xộn.]*

Vậy nên viện trưởng không muốn Chữ Tiểu Du nhận loại cha mẹ rác rưởi như này, nhưng ông chỉ có thể cho Chữ Tiểu Du một thứ.

Thời điểm ấy trưởng thôn ở làng Chữ Tiểu Du là một người hiền lành, thấy Chữ Tiểu Du đáng thương lập tức cho cậu vào diện được nhận trợ cấp, muốn hai vợ chồng kia đối xử với cậu tốt hơn một chút.

Mặc dù kết quả không như ý muốn nhưng đôi vợ chồng kia vì khoảng 100 đồng mỗi tháng nên mới làm thủ tục chứng minh Chữ Tiểu Du đã chết. Nói cách khác, Chữ Tiểu Du hiện tại là một “người sống có chứng

minh thư nhân dân” rõ ràng.

Thứ viện trưởng muốn chính là hộ khẩu của Chữ Tiểu Du, ông muốn mai sau Chữ Tiểu Du còn có đường để lui.

Sau khi Chữ Tiểu Du rời đi, cha Chữ Tiểu Du chết, chỉ còn lại người mẹ lay lắt sống qua ngày nuôi đứa con trai bảo bối. Tuy bà không chấp nhận Chữ Tiểu Du nhưng vẫn dựa vào cậu để lấy được tiền trợ cấp. Thậm chí lúc không thể đưa được nữa còn lăn lộn ra khóc lóc om sòm cầu xin để được cầm chỗ tiền kia tới tận bây giờ.

Phải vật lộn mệt mỏi với số tiền này mà Chữ Tiểu Du mới có hai cái “chứng minh thư còn sống”, một là Sở Tiểu Du, một cái là Chữ Tiểu Du do ông đã sửa lại giới tính là họ.

Không sai, trên thông tin của cái còn lại, cha mẹ ruột Chữ Tiểu Du khai cậu giới tính nữ.

Mặc dù Trung Quốc đã thực hiện chính sách một con nhiều năm nay, nhưng đôi vợ chồng này hộ khẩu đều là ở nông thôn, con một là con gái vẫn còn khả năng sinh thêm một đứa nữa. Năm đó đôi vợ chồng này sợ bị phạt tiền, không màng điều gì vội vàng khai Chữ Tiểu Du giới tính nữ.

Đó cũng là lí do vì sao Chữ Tiểu Du rất ghét bộ phận nữ giới trên người mình. Chỉ vì mấy nghìn đồng tiền phạt mà đôi vợ chồng kia để giấy khai sinh của cậu là nữ, cậu có chết cũng không làm.

Chữ Tiểu Du cực hận cha mẹ cậu, là cừu hận.

Đối với quá khứ đã qua, thứ Chữ Tiểu Du có duy nhất là cái tên đã đổi, dùng để nhắc nhở cậu bị đôi vợ chồng kia viết ra cái giới tính nữ trên giấy khai sinh, xem cậu như là súc sinh.

Nhưng thời gian sắp tới, Chữ Tiểu Du không thể không sử dụng cái tên Sở Tiểu Du này làm đường lui.

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, Chữ Tiểu Du và Lâm Cận Ngôn xuống xe nửa đường, đi làm một cái thẻ mang tên Sở Tiểu Du ở ngân hàng khác, thông báo cho ngân hàng rút tiền trước, lặng lẽ chuyển tiền từ ngân hàng cũ vào tài khoản mới đứng tên Sở Tiểu Du.

Chữ Tiểu Du quyết định lấy số tiền này làm vốn để bắt đầu cuộc sống mới, hoàn toàn muốn quên đi những tháng ngày bị bao dưỡng.

Thị trấn nhỏ này không thông xe được như trong thành phố, vì thế Chữ Tiểu Du không ngừng đổi chuyển xe, không đi qua những thành phố lớn mà kim chủ có thể đi máy bay tới, mà vừa đi đường vòng vừa nghỉ chân. Dùng cách này để rút ngắn khoảng cách tới chỗ Lâm Cận Chí.

Buổi đêm mấy ngày sau, một thị trấn ở phương Bắc chào đón hai vị khách mới.

Gần đến cuối năm, mọi ngõ nhỏ phố lớn trong thị trấn đều treo đèn lồng đỏ thắm, còn có bày biện tác phẩm khắc hình các loại động vật, trông đường đi trở nên vui vẻ náo nhiệt hẳn hơn.

Chử Tiểu Du xuống xe khách sau, đôi mắt mèo tò mò đánh giá địa phương mới lạ này.

Tại trời lạnh, cậu bọc mình thành người tuyết, mặc quần áo rộng thùng thình, trên đầu đội mũ, trên cổ quàng khăn, mặt đeo khẩu trang, chỉ để lộ ra đôi mắt mèo trộm ngấm đăm đông, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

Ngược lại Lâm Cận Ngôn không có tâm tình như cậu, thận trọng kiêu ngạo lo lắng nhìn xung quanh.

Chử Tiểu Du biết y đang tìm anh trai y, cũng đi theo xung quanh cùng tìm kiếm.

Đột nhiên, Chử Tiểu Du nghe thấy có người gọi tên Lâm Cận Ngôn, vội vàng vỗ vai Lâm Cận Ngôn: “Hình như ở đằng sau chú.”

Phía sau bọn họ có một nam nhân cao 1m8 xuyên qua đám đông chạy tới, Chử Tiểu Du nháy mắt mấy cái, cảm thấy ông chú này lớn lên thật đẹp trai, vừa nhìn cậu đã biết người này tốt bụng thật thà, là người tốt.

Vả lại, ông chú này cũng không nhìn cậu, vọt một cái chạy đến trước mặt bọn họ hùng hổ ôm lấy Lâm Cận Ngôn, cao hứng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên: “Quay về rồi! Quay về rồi là tốt!”

Chử Tiểu Du thấy rõ cậu như là người thừa, ai mà nhìn vào rõ ràng hai anh em này chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hơn nữa, có vẻ trông ông chú quá vui, mắt không ngừng nhìn người Lâm Cận Ngôn ><

Quả nhiên là tình huynh đệ keo sơn.

Lâm Cận Ngôn bị ôm một lúc, nhìn Chử Tiểu Du không chớp mắt nhìn y, xấu hổ đẩy Lâm Cận Chí ra: “Không phải là anh mua xe rồi sao?”

Lâm Cận Chí ngây ngô cười: “Mua, mua rồi. Nhưng năm mới đông người, anh sợ mất thời gian tìm chỗ đỗ xe nên để bên ngoài, ai ngờ đến sớm hơn hai tiếng, lạnh chết người!”

Lâm Cận Ngôn không nói câu nào, Lâm Cận Chí vội vàng đoạt lấy đồ trên tay hai người họ, cánh tay săn chắc cầm hai túi đồ nặng trĩu, vừa cảm thấy trời gió lạnh vừa thúc giục hai người họ nhanh chóng về nhà.

Dọc theo đường đi, Chử Tiểu Du không lên tiếng, chỉ ngồi nghe Lâm Cận Chí lặp đi lặp lại một câu “Quay về rồi là tốt, về sau đừng đi nữa, quay về là tốt.”

Lâm Cận Ngôn để anh trai mình lải nhải, không trả lời.

Chữ Tiểu Du lại cực kỳ hâm mộ, tay đưa xuống sờ bụng đã hiện rõ, thầm nghĩ nếu kim chủ đối xử với cậu chỉ cần một nửa nhiệt tình như vậy, đánh chết cậu cũng không chạy trốn.

Tám giờ, bọn họ rốt cục cũng về đến nơi.

Lâm Cận Chí mở cửa, mắt Chữ Tiểu Du lập tức sáng ngời.

So với chỗ trước kia kim chủ cho cậu ở, ở đây có không khí của gia đình, tất cả các đồ dùng đều thực dụng(*), trên tủ đồ bày đầy đồ trang trí còn có cả đồ chơi của trẻ con.

[()Thực dụng (Từ cũ): Có giá trị thiết thực, mang lại lợi ích thực tế.]*

Vì muốn chào đón khách tới chơi, chắc hẳn Lâm Cận Chí phải quét tước sạch sẽ toàn bộ phòng khách, đồ nội thất sáng bóng như muốn phát sáng.

Hầu hết nhà ở phương Bắc đều có hệ thống lò sưởi, Chữ Tiểu Du vào cửa đã cởi mũ và khăn quàng cổ để lộ khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, còn có chút mỡ phúng phính trông có chút đáng yêu.

Trong khoảng thời gian chạy trốn kim chủ, cậu cũng kết thúc kỳ thai nghén, ăn nhiều ngủ nhiều, cuối cùng thành công vỗ béo bản thân.

“Cha!”

Chữ Tiểu Du ngây người, đột nhiên có giọng nói của một đứa trẻ cất lên, cậu thầm nghĩ chắc đây là con của Lâm Cận Chí – Lâm Tiểu. Chữ Tiểu Du chỉ thấy một ngọn gió thổi vụt qua người, trước mắt xuất hiện một cậu bé tầm 5,6 tuổi.

Chữ Tiểu Du tò mò nhìn nó, nó cũng tò mò nhìn lại cậu.

Lâm Cận Chí gọi cậu và Lâm Cận Ngôn vào nhà ngồi, vừa rót trà vừa giới thiệu đứa trẻ không sợ người này, Lâm Cận Ngôn im lặng ngồi nghe, ngược lại Chữ Tiểu Du có vẻ hơi khẩn trương.

Cậu cảm giác như tiểu tử này đang không ngừng nhìn cậu a (T T)

Bên kia, Lâm Cận Chí xoa đầu cậu bé, nói: “Còn ngây ra làm cái gì nữa? Chào hỏi.”

“Chào chú! Cha cháu rất nhớ chú!” Giọng nói của cậu bé thật giòn, cũng thật vang. Lúc chào hỏi Chữ Tiểu

Du cực kỳ khoa trương, nói: “Anh! Anh thật xinh đẹp a! Em có thể hôn anh một cái không?”

Chử Tiểu Du không nghĩ tới Lâm Tiểu có chiêu này, trong chớp mắt mặt đỏ tai hồng.

“Thôi ngay!” Lâm Cận Chí dở khóc dở cười, nhìn Chử Tiểu Du nói: “Nó thích những người như cậu, vừa nhìn thấy con nhà người ta xinh xắn đã muốn chiếm tiện nghi. Cậu đừng để ý đến nó.”

Lâm Tiểu vẫn không biết ngại là gì, mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Chử Tiểu Du mà ngây ngô cười.

Chử Tiểu Du bị cười xấu hổ muốn chết, người theo bản năng hướng Lâm Cận Ngôn né tránh. Thật ra hôn một cái cũng không sao nhưng Chử Tiểu Du không có thói quen bị người khác nhìn, cũng không tiếp xúc thân mật với ai khác ngoài kim chủ.

Thêm nữa Lâm Tiểu dùng ánh mắt chăm chú nhìn cậu như này trông giống một tiểu sắc lang ><

Lâm Cận Ngôn biết cậu nghĩ gì, nói với Lâm Cận Chí: “Đừng để nó chạy quanh Chử Tiểu Du, nhỡ đâu va phải nhau, cháu nó đang mang thai.”

Lâm Cận Chí thẳng tính, nghe vậy giật mình: “A, cậu ấy không phải là con trai sao?”

Lâm Cận Ngôn ngay tức khắc trừng anh trai mình, nhanh chóng kéo Lâm Cận Chí vào phòng. Chử Tiểu Du biết họ không muốn nói trước mặt cậu, trong lòng có chút không được tự nhiên.

Trong phòng khách chỉ còn lại cậu và Lâm Tiểu, ngược lại Lâm Tiểu có vẻ hiếu khách, kéo cậu ngồi xuống bên cạnh nó, lấy quả táo mời cậu: “Anh trai xinh đẹp có muốn ăn không?”

Anh trai xinh đẹp vội vàng lắc đầu.

Lâm Tiểu lại sấn tới ngồi gần cậu: “Thế anh muốn ăn gì để em bảo cha đi mua cho anh?”

Chử Tiểu Du: Trẻ con ngày nay toàn tiêu tiền của bố mẹ à →__→

“Sao cái gì anh cũng không ăn thế? Vậy anh hôn em một cái không được à?” Lâm Tiểu nói xong, chu miệng đầy dầu mỡ lên, nhắm mắt lại chờ được sủng hạnh.

Chử Tiểu Du: “...”

Lâm Cận Ngôn đi từ trong phòng ra vừa vặn nhìn thấy Lâm Tiểu không có tiền đồ, trực tiếp ôm nó ném cho Lâm Cận Chí: “Đi mà hôn cha mày!”

Lâm Cận Chí vội vàng nói: “Đúng, hôn cha này, đêm nay con ngủ với cha.”

Lâm Tiểu mờ mịt nhìn Chữ Tiểu Du, “Oa” một tiếng khóc: “Con muốn ngủ với anh trai xinh đẹp cơ, anh trai xinh đẹp. Hức... Hức... Hức... Ngủ với anh ý...”

18. Chương 18: Kế Hoạch Truy Thê (3)

Sáng hôm sau Chữ Tiểu Du tỉnh dậy đã nhìn thấy Lâm Cận Ngôn mặc tạp dề lau sàn nhà.

Chữ Tiểu Du chớp mắt mấy lần. Phải biết trước kia Lâm Cận Ngôn kiêu ngạo đến nhường nào, bây giờ lại mặc tạp dề lau sàn nhà. Cậu vội vàng đi lấy chổi lau khác tới giúp, Lâm Cận Ngôn cho cậu một cái liếc mắt: “Chỉ cần làm cho có thôi, đừng làm một đứa nhỏ.”

Chữ Tiểu Du ngoan ngoãn đi theo sau y làm việc, chủ yếu là lau khô sàn: “Anh chú và Lâm Tiểu đâu rồi?”

Rốt cuộc thì tối qua Lâm Tiểu cũng bị cha tóm qua ngủ cùng, Chữ Tiểu Du ngủ ở phòng khác, Lâm Cận Ngôn ngủ cùng Lâm Cận Chí. Căn nhà này có ba phòng, có vẻ không đáp ứng đủ.

Lâm Cận Ngôn tiếp tục lau bàn: “Sáng sớm anh ấy đã ra ngoài rồi, một người đi làm một người tới nhà trẻ... Trên kia có cháo và bánh bao, mau đi ăn đi.”

“Vâng.” Chữ Tiểu Du vui vẻ đi ăn bánh bao.

Trong phòng khách đặt một cái tủ năm tầng bày đủ các thứ linh tinh, Lâm Cận Ngôn dọn từng tầng một, đến tầng thứ tư thì không làm nữa. Chữ Tiểu Du vội vàng ngăn cản: “Chú Lâm, cháu lấy cho chú cái ghế nhé?”

“Lấy ghế làm gì? Anh ý về thì tự dọn.” Lâm Cận Ngôn mặt lạnh không đổi.

Chữ Tiểu Du bị ghen “tình huynh đệ thâm thiết này” nuốt không nổi, Chữ Tiểu Du rít gào khóc trong lòng. Mẹ ơi! Anh em nhà này còn biết phân chia việc nhà thay nhau làm. Nếu kim chủ đối xử với cậu như vậy...

Thoải quên đi, cậu so sánh làm gì chứ, không có khác biệt thì sẽ không có tổn thương ~~~~(>_<)~~~~

Lâm Cận Ngôn nhìn dáng vẻ của cậu, lạnh mặt hỏi cậu một câu: “Lại nghĩ đến Trịnh Tranh à?”

Chữ Tiểu Du hơi xấu hổ, nhưng vẫn gật đầu, mặt đỏ bừng vì xấu hổ: “Nhớ, rất nhớ.”

Trong lòng vừa nhớ đến, cơ thể theo bản năng dâng lên ham muốn.

Lâm Cận Ngôn lơ đi như không nghe cậu.

Dọn dẹp xong, Lâm Cận Ngôn cởi tạp dề, thông thả ngồi xuống trước mặt Chữ Tiểu Du, làm như không biết gì mà nói: “Ở đây cũng không an toàn, chúng ta nên tìm một căn nhà khác gần đây.”

Chữ Tiểu Du cũng tính như vậy, không thể để Lâm Cận Chí ngủ cùng một phòng với Lâm Tiểu mãi được? Thật ra một mình cậu dọn ra ngoài cũng được, nhưng bây giờ là người đang mang thai, ở một mình buổi tối sợ không an toàn, chỉ có làm phiền Lâm Cận Chí để mượn Lâm Cận Ngôn.

Chờ cậu sinh con xong, cậu sẽ để Lâm Cận Ngôn quyết định chỗ ở.

Cậu nghĩ như thế này: Đầu tiên mua một căn hộ trước, sinh con xong cậu đến đây ở, thế chấp thuê một cửa hàng. Sau đấy vừa buôn bán vừa cho vay tiền, như vậy sẽ có cả tiền lãi, có thể sống yên ổn qua ngày.

Nghĩ đến đây, Chữ Tiểu Du chờ không được mà hỏi Lâm Cận Ngôn: “Quanh đây có chung cư nào được không? Dù sao cũng ở lại đây thì mua một căn hộ đi, không phải thấp thỏm lo sợ.”

Lâm Cận Ngôn gật đầu: “Cũng được, để chú bảo anh chú đi tìm xung quanh, chung cư ở đây cũng 3000, 4000. Chắc cũng không có vấn đề.”

Thấy Lâm Cận Ngôn đồng ý, Chữ Tiểu Du cười cong mắt.

Ăn sáng xong, hai người cùng nhau đến siêu thị sắm Tết, ngoài một đồng thực phẩm đồ ăn, Chữ Tiểu Du còn mua đồ chơi cho Lâm Tiểu, nào là máy bay xe hơi, còn có cả Transformers, máy xúc, 3 con gà, cuối cùng là chọn cho con của cậu một bộ quần áo.

Lâm Cận Ngôn cùng cậu đi hỏi cỡ, căn bản họ không biết trẻ con một tháng mặc được cỡ nào, trẻ con hai tháng lớn bao nhiêu. Vật lộn nửa ngày Chữ Tiểu Du nghĩ chắc chắn bộ quần áo này dành cho trẻ em ba tháng, nhân viên cửa hàng liếc mắt một cái nói: “Hai người nhìn cái mác này đi, đây là dành cho trẻ em một tuổi mặc, đàn ông các người chả biết gì cả!”

Chữ Tiểu Du xấu hổ, Lâm Cận Ngôn cũng thấy ngại, thầm nghĩ mấy việc này nên xin lời khuyên của Lâm Cận Chí.

Hơn bốn giờ chiều, nhà trẻ tan học. Bởi vì Lâm Cận Ngôn quay trở về mà hôm nay lại bị giao việc đi đón Lâm Tiểu, tiểu tử kia cực kỳ thích thú, còn nhìn thấy Chữ Tiểu Du mua đồ cho nó, luôn miệng khen anh trai xinh đẹp thật đáng yêu, nhất định phải hôn một cái.

Chữ Tiểu Du dùng một hộp chocolate để dụ nó quên đi vụ hôn hít.

Ngoài việc đi đón Lâm Tiểu, Lâm Cận Ngôn còn tự vào bếp nấu cơm. Tuy món mặn món nhạt, hình thức cũng không được đẹp mắt. Nhìn một bàn đầy ắp đồ ăn, Lâm Cận Chí về nhà thấy con trai ngồi chơi có cơm em trai bỏ hết tâm tình làm ra, cảm động suýt nữa rơi lệ.

Sau khi ăn tối, Lâm Cận Ngôn nói chuyện muốn dọn ra ngoài, Chữ Tiểu Du ngồi một bên mong chờ được phê duyệt đề nghị.

Nhưng “Keng” một tiếng, Lâm Cận Chí trực tiếp buông bát đĩa, trừng Lâm Cận Ngôn nói: “Anh không đồng ý!”

Chữ Tiểu Du lần đầu thấy Lâm Cận Chí phản ứng mạnh đến như vậy, ngơ ngác nhìn hai anh em họ.

Lâm Cận Ngôn nhanh chóng đáp lại: “Dù sao Lâm Tiểu cũng cần có một môi trường sống bình thường...”

“Môi trường sống bình thường là cái gì? Trong nhà này có người nào không bình thường? Em về nhà mới là bình thường!” Lâm Cận Chí tức đến đỏ cả mặt cả tai, nhìn qua chắc chắn sẽ không để y đi dễ dàng. Lâm Cận Chí trừng mắt nhìn con trai: “Lâm Tiểu con nói xem, con có đồng ý để chú và anh trai ở trong nhà không?”

Lâm Tiểu khá tinh tế, ngó cái đầu nhỏ ra nói: “Cháu hoàn toàn đồng ý! Con còn muốn ngủ với anh trai xinh đẹp cơ!”

Chữ Tiểu Du: _(:3) _

Lâm Cận Chí cười một cái với đứa con trai thông minh của mình, đè nén tức giận nhìn Lâm Cận Ngôn nói: “Em đừng tưởng dọn ra ngoài là được, quyết định như vậy đi, các em ở lại đây, không có vấn đề gì hết.”

Lâm Cận Ngôn lại lạnh mặt: “Không thuận tiện, dù sao đây cũng là nhà anh.”

“Đây là của nhà anh?” Lâm Cận Chí tức đến muốn nổi điên lên nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, bình tĩnh nói: “Mỗi tháng em đều gửi tiền về cho anh, căn nhà này là anh dùng tiền của cả hai để mua!”

Lâm Cận Ngôn thấy anh trai sắp không chịu nổi cơn tức nữa, trong mắt có chút cảm động: “Anh, em gửi tiền cho anh vì, hồi trước...”

“A!” Sợ hai người cãi nhau ầm ĩ lên, Chữ Tiểu Du đột nhiên kêu một tiếng, giả vờ ngồi ôm bụng trông thực đáng thương: “Mọi người đừng tranh cãi nữa, ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Đau quá.”

Lâm Cận Ngôn sợ hãi trong chớp mắt, đứng dậy muốn qua xem Chữ Tiểu Du bị làm sao. Lâm Cận Chí cũng tỉnh táo, dùng ánh mắt đồng tính nhìn Chữ Tiểu Du.

Chữ Tiểu Du nào có chú ý đến ánh mắt Lâm Cận Chí được. Cậu biết hiện tại Lâm Cận Chí nhất định sẽ không để cho Lâm Cận Ngôn dọn ra ngoài, chỉ chờ đến khi cậu sinh con thì cậu sẽ rời đi, cậu không thể phá hỏng một gia đình hạnh phúc được.

Mất một lúc chờ đứa nhỏ ngoan ngoãn, Chữ Tiểu Du đáng thương hề hề nói: “Dù sao việc tìm chỗ cũng không nhất thiết phải làm bây giờ. Hai chú đừng cãi nhau, chú Lâm, trước hết chúng ta ở lại đây không được sao?”

Nói xong, cậu cẩn thận nhìn Lâm Cận Ngôn.

Lâm Cận Ngôn không lên tiếng, ngược lại Lâm Cận Chí nói đúng liên hồi, tiếp đãi vô cùng nồng nhiệt nhưng cậu biết, người mà Lâm Cận Chí muốn lấy lòng chính là Lâm Cận Ngôn.

Chữ Tiểu Du nhìn là biết tính cách ngạo kiều của Lâm Cận Ngôn từ đâu mà ra, nhìn Lâm Cận Chí chiều chuộng y như nào đi ><

Không biết làm sao mà hồi trước hai người này lại cãi nhau.

Cơm nước xong xuôi nhất định sẽ cùng nhau ngồi xuống nói chuyện. Chữ Tiểu Du không muốn quấy rầy gia đình nhà người ta đoàn tụ, cậu lấy cớ buồn ngủ rầu rĩ trở về phòng.

Tuy Lâm Cận Ngôn đối xử với cậu rất tốt, nhưng dù sao đây cũng không phải là nhà của y, cảm giác như cậu đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta. Kế hoạch bị hoãn lại, Chữ Tiểu Du nhìn một lượt phòng ngủ, cảm giác sao hôm nay trong phòng lại cô đơn tĩnh mịch đến vậy.

Chữ Tiểu Du nằm một mình trên giường, tay cầm điện thoại.

Hiện tại số điện thoại này và cả số của Lâm Cận Ngôn đang dùng đều làm từ chứng minh thư tên Sở Tiểu Du, hết sức an toàn.

Chữ Tiểu Du nhìn không được lên mạng tìm một ít tin tức về chuột lông vàng, nhưng Weibo của cậu ta một tháng rồi chưa cập nhật, bài mới nhất vẫn là cái bài cậu nhìn thấy tháng trước.

Chữ Tiểu Du thấy khó hiểu, bèn lên Baidu tìm tin tức về chuột lông vàng, nhưng hầu như đều không có tin gì hết. Chuột lông vàng như biến mất khỏi giới giải trí, biệt tăm biệt tích.

Bị đóng băng rồi sao?

Chữ Tiểu Du nghĩ, không phải lại giống như lúc trước cậu bị kim chủ nhốt lại đi? Lần trước cậu bị nhốt mọi hoạt động đều bị ngưng lại, kim chủ ra lệnh cưỡng chế cái gì cậu cũng không được làm, mỗi ngày phải tắm rửa sạch sẽ chờ hần về vuốt ve rồi “yêu thương”.

Nghĩ như vậy, trong lòng Chữ Tiểu Du rục rịch khó chịu, lại có ham muốn. Đến bây giờ kim chủ vẫn không thay đổi, Chữ Tiểu Du không muốn nhớ đến hắn, cậu buồn bã vứt điện thoại sang một chỗ, đáy lòng lại có chút chua xót.

Nhưng cậu thật sự rất nhớ kim chủ!

Cậu vốn cho rằng bản thân sẽ quên hắn, nhưng tâm trí và thân thể càng ngày càng nhớ hắn. Nhất là mỗi khi nhìn thấy ánh mắt Lâm Cận Chí nhìn Lâm Cận Ngôn, trong lòng cậu ngưỡng mộ muốn chết.

Nếu cậu là Lâm Cận Ngôn, cậu đã sớm dính gần anh trai làm nũng, để anh trai vuốt lông a.

Trịnh tiên sinh...

Chữ Tiểu Du tay sờ xuống dưới, nhưng đứa con trong bụng và lòng tự trọng đều không cho phép cậu làm vậy, chỉ có thể nhẫn nhịn bức bối nhắm mắt đi ngủ.

Đêm đã khuya.

Năm giờ sáng, đèn trong thành phố A vẫn sáng rực.

Trịnh Tranh mệt mỏi ngồi trên ghế sếp, ngón tay xoa huyệt Thái Dương. Để không làm chói mắt gây đau đầu, đèn trong phòng mở rất tối, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy thân hình của hắn.

Triệu Tân Đức đứng ở trước bàn làm việc, thả lỏng lưng giọng khàn khàn báo cáo: “Chúng tôi đã điều tra Lâm Cận Ngôn. Hai mươi năm trước y chuyển hộ khẩu từ quê lên trường học, đứng một mình một hộ, hồ sơ trước kia khá khó tìm.”

“Chúng tôi tới quê y, phát hiện ra ba mươi năm trước họ đã chuyển nhà, không biết vì sao tách Lâm Cận Ngôn ra riêng một hộ. Hộ khẩu hay hồ sơ tư liệu căn bản đều đã mất. Chúng tôi cũng không điều tra được chứng minh thư hay tin tức về người nhà y, nhưng biết được người cha đã chết, còn một anh trai, chắc vẫn còn sống.”

“Ba mươi năm trước có hai đứa trẻ, người dân xung quanh cũng không có ấn tượng sâu sắc, chỉ nhớ hắn tên là Lâm Cận Ngữ hoặc Lâm Cận Chí. Nói chung vẫn là Lâm Cận gì gì đấy.”

Triệu Tân Đức mặt sếp không chịu được, điều chỉnh lại tư thế một chút.

“Chúng tôi căn cứ theo tên, tra ra cả nước có hơn mấy trăm tên như vậy... Cũng không biết hắn ta có đổi tên hay không. Dựa vào tuổi tác thu hẹp phạm vi, có khoảng 13 người ở Bắc Nam, trải rộng toàn quốc, còn có một người ở nước ngoài.”

Triệu Tân Đức càng nói càng thấy bất đắc dĩ, Trung Quốc thật sự quá rộng lớn, mạng lưới của bọn họ cũng rất rộng. Vốn nghĩ ngư dân bắt cá dễ dàng nhưng để mò bắt được một mỹ nhân ngư thì thật khó khăn.

Mấy ngày nay, không nói đến chuyện huy động nhân lực nhiều cỡ nào, tinh lực bọn họ bỏ ra cũng làm người khác phải phát sợ.

Nhất là Trịnh Tranh.

Trịnh Tranh vẫn luôn khỏe mạnh, nhưng lần này không chịu được mà đổ bệnh. Hẳn chính là ví dụ điển hình của việc một khi bệnh thì như trời sập, bác sĩ khám xong dặn dò hẳn phải nghỉ ngơi nhưng mỗi ngày Trịnh Tranh vẫn ngóng chờ đầu tiên.

“Lão thái thái nói hai ngày nữa là năm mới, gọi anh về nhà chính đón năm mới cùng bà.” Triệu Tân Đức thận trọng truyền lời lại.

Trịnh Tranh như cũ không phản ứng, ngồi trong bóng tối như một pho tượng bị tàn phá.

Triệu Tân Đức chưa bao giờ thấy bộ dạng suy sụp chán nản đến đáng thương như này của Trịnh Tranh, không nhin được mà khuyên hẳn: “Trước tiên anh cứ về nhà chính, chỉ có hai ngày thôi. Mấy ngày nay anh cũng vất vả rồi, hai ngày tới dưỡng sức, nghỉ ngơi một chút. Chỉ có hai ngày thôi sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu...”

“Tiếp tục tìm.” Giọng Trịnh Tranh ảm đạm: “Tôi đã đáp ứng yêu cầu của Chữ Tiểu Du, nhất định cùng cậu ấy đón năm mới.”

19. Chương 19: Kế Hoạch Truy Thê (4)

Ba mươi Tết, hai anh em Lâm gia quyết định vừa xem TV vừa làm sủi cảo.

Đương nhiên Chữ Tiểu Du cũng biết làm sủi cảo nhưng làm ra chất lượng cũng chỉ như hàng mua ở siêu thị, đảm bảo khi nấu lên không bị nhão. Biết vậy Lâm Cận Ngôn liền giao cho cậu một trọng trách “cao cả”: Trông nom Lâm Tiểu, bỗng dưng cậu trở thành giáo viên mầm non.

Chữ Tiểu Du rất buồn bực, cảm thấy Lâm Cận ngôn quá xem thường cậu. Nhưng nhìn Lâm Tiểu cười thật thoải mái, nó lớn lên chưa bao giờ hào hứng chuẩn bị đón Tết như năm nay, nhất là được cùng anh trai xinh đẹp đón Tết thì không còn gì bằng.

Lâm Tiểu sung sướng đến muốn bay lên trời, đầu nhỏ cọ cọ vào người Chữ Tiểu Du, hỏi cậu bao chuyện trên trời dưới đất.

Chữ Tiểu Du vốn thành thật, Lâm Tiểu hỏi gì cậu đều mồm năm miệng mười mà trả lời. Được một lúc Lâm Tiểu không nhịn được nghịch ngợm quanh Chữ Tiểu Du, hai cái đầu không cẩn thận mà va vào nhau, mếu máo khóc lóc, nhìn qua thật hài hòa.

Lâm Cận Ngôn và Lâm Cận Chí nhìn nhau cười.

Bận rộn đến tận 9 giờ, người một nhà cùng ăn mâm cơm tất niên xem TV, Lâm Cận Chí nói chuyện tạo đề tài vô cùng sôi nổi làm bầu không khí náo nhiệt hẳn lên, còn làm Lâm Tiểu cười đến sáng khoái.

Chữ Tiểu Du cúi mặt nhìn sủi cỏ trong bát, ánh mắt vụng trộm mang theo ngưỡng mộ nhìn ba người nhà họ Lâm.

Cảm giác có một gia đình thật sự, nhất định sẽ rất hạnh phúc?

Thế nhưng chỉ có ba người, không có họ hàng hay bạn bè tới chúc Tết.

Ăn xong bữa cơm, Chữ Tiểu Du tự giác đứng lên đi rửa bát, Lâm Cận Ngôn liếc cậu một cái đứng lên: “Chú rửa cùng cháu.”

Mấy ngày gần đây bụng Chữ Tiểu Du đã nhìn rõ rồi, lúc mới ăn xong trông không khác gì quả dưa hấu, đi đứng cũng không tiện, Lâm Cận Ngôn rất lo cho cậu.

Hai người cùng rửa bát.

Chữ Tiểu Du nhìn trộm Lâm Cận Ngôn, không nhịn được tò mò nói: “Phải rồi, sao không thấy mẹ Lâm Tiểu gọi điện về?”

Lâm Cận Ngôn dừng một chút: “Là người mang thai hộ.”

“Hả?” Chữ Tiểu Du kinh ngạc, suýt nữa nói cả tiếng phổ thông(*): “Sao lại như vậy?”

[()Nguyên văn là: “.....” – Và QT là: “Phi tiếng phổ thông trong nháy mắt chạy ra.” Thì mình nghĩ tiếng phổ thông ở đây là Tiếng Trung Quốc Tiêu chuẩn tại Trung Quốc đại lục. Mình cũng không hiểu ý câu này tác giả muốn nói gì, mọi người biết thì giúp mình nhé.]*

Lâm Cận Ngôn trừng cậu: “Nói nhỏ một chút đi!”

Chữ Tiểu Du đưa ánh mắt xin lỗi nhìn y, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao lại là mang thai hộ? Chú Lâm là người tốt như vậy, có nhà có xe không có người nào đồng ý kết hôn sao?”

Lâm Cận Ngôn bĩu môi: “Sao lại không có? Năm đó cha chú chưa qua đời, ngay lúc chú đang học lớp 12 đã hẹn gặp mặt một cô gái trẻ, anh chú cũng thích nhưng không hiểu nghe từ đâu chuyện của chú, nhất quyết không lấy anh ấy.”

Chữ Tiểu Du nhú mày, cậu có thể hiểu được hết chuyện này, giống như cậu có cảm giác kim chủ thích cậu nhưng sẽ không chấp nhận cậu. Đặt mình vào vị trí cô gái kia mà nghĩ, nếu cậu là em của cô ta chắc chắn sẽ khuyên chị gái mình không nên gả vào gia đình này.

Lâm Cận Ngôn cười lạnh: “Đâu chỉ có thế, cháu biết tích cách anh chú rồi đi, chắc chắn sẽ là một người chồng tốt nhưng cô ta vẫn không buông tha cho anh ấy. Có một hôm hét lên với anh chú, nói nếu muốn kết hôn thì phải cắt đứt quan hệ với chú.”

Cắt đứt quan hệ? Chữ Tiểu Du tròn mắt.

“Chết tiệt, đồ thần kinh!” Nếu như không kết hôn thì thôi, nhưng sao có thể bắt anh em nhà người ta từ mặt nhau? Chữ Tiểu Du trong lòng đầy phẫn nộ: “Chú Lâm từ mặt chú thật à?”

Lâm Cận Ngôn khinh bỉ liếc cậu một cái: “Nào cháu là nào lợn à? Anh chú không đồng ý, chú cũng không muốn làm anh ấy khó xử, vừa lên đại học chú đã rời đi.”

Chữ Tiểu Du vẫn buồn bực khó chịu: “Vậy tại sao phải nhờ mang thai hộ?”

“Cuối cùng vẫn không kết hôn, anh ấy nói phải tìm cho chú một người chị dâu đối tốt với chú, nhưng cháu nhìn đi, mọi người lo lắng sợ gen nhà chú không tốt, lại nói sợ sinh ra người song tính... Đúng là loại người thiếu hiểu biết, cái này mà là do di truyền?” Lâm Cận Ngôn bực mình nói: “Anh chú cũng thật khờ, rõ ràng chỉ cần lừa con gái nhà người ta một chút, có phải bây giờ đã có vợ có con rồi không?”

Chữ Tiểu Du trầm mặc, hóa ra Lâm Cận Ngôn mặc cảm nghĩ mình ảnh hưởng đến anh trai bao nhiêu năm nay nên mới một mực không chịu về nhà.

Chắc hẳn Lâm Cận Ngôn vẫn luôn muốn được sống cùng anh trai nhỉ?

Chú Lâm sống cũng không dễ dàng gì, sống cảnh “gà trống nuôi con”, một mình nuôi Lâm Tiểu lớn lên khỏe mạnh, không có bằng cấp nhưng vẫn dốc sức tay không lập nghiệp, chỉ dựa vào việc này cũng đủ hiểu hai mươi năm qua chú Lâm sống không thoải mái chút nào.

Đến tuổi này, không kết hôn, hy vọng duy nhất chắc hẳn là được đoàn tụ một nhà với em trai?

Chữ Tiểu Du hít sâu một hơi, quyết định bằng mọi cách cậu cũng sẽ giúp bọn họ hoàn thành tâm nguyện.

Theo thói quen, Chữ Tiểu Du ngồi một lúc sẽ buồn ngủ, vì mang thai nên mọi sinh hoạt nghỉ ngơi đều đầy

sớm hơn bình thường, Lâm Cận Ngôn cũng không nói gì chỉ bảo cậu có chuyện thì phải gọi y.

Chữ Tiểu Du gật đầu, đi về phòng với bao phiền muộn mông lung, nhìn căn phòng không có chút sức sống nào, sau đó cậu lục đục đi tắm rửa, cuối cùng lên giường đi ngủ.

Cũng gần 11 giờ, tiếng chuông báo hiệu thời khắc chuyển giao năm mới cũng sắp vang lên khắp nơi.

Chữ Tiểu Du lại lên mạng tìm tin tức về chuột lông vàng nhưng vẫn như cũ không có chút thông tin gì, cậu buồn rầu ngẫm nghĩ một lúc rồi truy cập vào website của công ty kim chủ.

Trang web này được đầu tư vô cùng kĩ xảo, lấy màu trắng xanh đỏ làm chủ đạo, Chữ Tiểu Du mở phần thông tin về công ty, phát hiện ra ngoài thông tin về tài sản của công ty hiện nay là bao nhiêu, tổng ngạch đầu tư chiếm bao nhiêu phần trăm trên thị trường và các tin tức về hạng mục thiết kế thì không còn thông tin nào khác. Chữ Tiểu Du tìm tin tức của 2 tháng trước vẫn không thấy xuất hiện bất kì tin tức nào về kim chủ chứ đừng nói tới một tấm ảnh.

Quản lý làm việc cũng thật tắc trách, tại sao lại không cập nhật tin tức về lãnh đạo công ty chứ?

Trong lòng Chữ Tiểu Du không rõ cảm xúc, cậu nghĩ nên bỏ điện thoại xuống ngủ một giấc còn hơn nhưng lại không muốn. Không biết gần đây cậu bị làm sao, trước khi đi ngủ vẫn cảm thấy nhẹ nhàng thư thái, nhưng ban đêm lại mộng xuân.

Cậu tự an ủi bản thân lên mạng tìm tin tức về kim chủ cũng không có gì bất thường cả.

Nhưng như thế bình thường ở đâu? Chữ Tiểu Du thề rằng sống đến tận bây giờ chưa bao giờ đói khát như vậy. Nếu kim chủ ở trước mặt cậu thì Chữ Tiểu Du không dám chắc còn có thể làm chủ được bản thân hay không mà nhào đến làm kim chủ o()o

Cậu khẳng định đời này không thể gặp lại kim chủ, vậy nên không có khả năng cùng kim chủ làm một hiệp, có muốn thì cậu cũng chỉ dám đem kim chủ làm trong đầu thôi. Người khai phá thân thể cậu chính là kim chủ nhưng cậu không hề oán hận, bởi cậu nguyện ý, hai bên chàng tình thiếp nguyện, cậu đã rất vui vẻ hạnh phúc.

Tách ra rồi, Chữ Tiểu Du hy vọng cậu có thể nhớ kĩ kim chủ, âm thầm sống yên ổn qua ngày.

Trang web có chỗ để lại tin nhắn, Chữ Tiểu Du vốn không giỏi giao tiếp, luống cuống nhập rồi lại xóa, cuối cùng để lại một lời chúc khô khan hết sức nói:

Du khách: “Chúc quý công ty năm mới đạt thành công lớn, làm ăn phát đạt. Chúc Trịnh tổng mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc, gặp nhiều may mắn, cuộc sống theo ý muốn.”

Nhấn gửi xong, Chữ Tiểu Du cẩn thận kiểm tra lại đến khi xác nhận không để lộ địa điểm mới tắt trang web.

Ngay lúc ấy, bên ngoài bỗng “Đùng” một tiếng.

Là pháo hoa.

Pháo hoa mừng năm mới!

Chữ Tiểu Du bất ngờ xen lẫn hạnh phúc xuống giường, trên bầu trời đêm, pháo hoa đột nhiên nổ tung bùng, làm bầu trời đỏ rực một vùng. Ngay sau đó, giống như đã thống nhất, vô số pháo hoa từ khắp mọi ngõ ngách phố phường thay nhau bắn lên trời, làm toàn bộ thị trấn chìm trong vô số sắc màu.

Thật đẹp, rực rỡ, tráng lệ.

Chữ Tiểu Du cười.

Năm mới, cậu cảm thấy mỗi ngày bản thân sẽ sống thật tốt, thật hạnh phúc.

Đêm khuya, Chữ Tiểu Du mơ thấy kim chủ ghé vào lỗ tai cậu gọi tên cậu, mèo Tiểu Du, mèo Tiểu Du... Tôi nhớ em.

Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

Qua tháng giêng, thời tiết ở phương Bắc không ấm áp như ở phương Nam, ảm đạm theo từng ngày. Tháng tư là thời điểm thời tiết thích hợp để ra ngoài, người bình thường có thể mặc áo dài tay và quần dài là được.

Riêng Chữ Tiểu Du vẫn còn mặc áo khoác.

Cho dù có mặc áo khoác cũng không thể che được cái bụng to của cậu, kể từ khi Chữ Tiểu Du sinh ra đến giờ, tuy trên giấy khai sinh là giới tính nữ nhưng cha mẹ cậu vẫn luôn nuôi cậu như một thằng con trai, nhìn cơ thể của mình như của người ngoài hành tinh trong gương, Chữ Tiểu Du không được tự nhiên nên không dám ra khỏi cửa.

Lâm Cận Ngôn khuyên cậu nên vận động nhiều.

Chữ Tiểu Du không dám xuống tầng, chỉ cần nhìn thấy Lâm Cận Chí hay Lâm Tiểu cũng rất ngượng, chỉ dám một giờ một ngày ra khỏi cửa đi lại một chút.

Khoảng mười ngày rồi Lâm Tiểu chưa nhìn thấy cậu, hôm nay nó được tan học sớm, vừa mở cửa đã nhìn thấy Chữ Tiểu Du lập tức mở to mắt, không kịp thu liễm tránh đi, ánh mắt cho thấy rõ nó đang rất hoảng sợ.

Chữ Tiểu Du so với nó còn sợ hãi hơn, cậu cảm thấy mình làm nó thấy sợ, nhanh chóng chạy vào phòng khóa trái cửa.

Lâm Cận Ngôn gõ cửa không được, dứt khoát đi tìm chìa khóa phòng.

Trong phòng kéo kín rèm, không bật đèn, Chữ Tiểu Du ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa, bóng dáng mơ hồ thấy rõ hai tay cậu đang ôm bụng.

Lâm Cận Ngôn trong lòng đau xót, ngồi lên mép giường: “Tiểu Du, Lâm Tiểu không phải bị dọa sợ mà là nó sợ va phải cháu.”

Chữ Tiểu Du không nghĩ muốn ra khỏi cửa lần nào nữa, cậu ngẩng đầu, nặn ra một nụ cười: “Đi bộ mệt quá. Chú Lâm, cháu không cần đi nữa có được không?”

Lâm Cận Ngôn trong lòng lại càng đau.

Cẩn rằng một lúc lâu, Lâm Cận Ngôn không cho phép, lắc đầu: “Chữ Tiểu Du, cháu phải đổi mặt, còn phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ... Thai nhi năm tháng tuổi phải làm kiểm tra sàng lọc để xem thai nhi có bị hội chứng Down.”

Chữ Tiểu Du ngạc nhiên: “Kiểm tra cái gì?”

Lâm Cận Ngôn nói: “Chính là kiểm tra xem thai nhi có chỉ số thông minh thấp hay không, có bị dị tật hay không...”

Hai chữ dị tật như một đòn hung hăng đánh mạnh vào lòng hai người, Chữ Tiểu Du lòng đau như thắt, Lâm Cận Ngôn cũng không thoải mái, coi như kết quả kiểm tra không tốt, đứa bé này vẫn phải sinh ra.

Chữ Tiểu Du đột nhiên lên tiếng: “Có thể không đi bệnh viện không?”

Lâm Cận Ngôn nhú mày nhìn bụng cậu, lúc phát hiện ra Chữ Tiểu Du mang thai, y đã biết con đường này rất gian khổ, nhưng bọn họ nhất định phải vượt qua. Lâm Cận Ngôn hy vọng qua lần này Chữ Tiểu Du sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Nhưng y không thể ép buộc Chữ Tiểu Du.

“Bệnh viện ở đây không lớn, bác sĩ khoa sản là bạn chú, là người đáng tin, cháu yên tâm.” Lâm Cận Ngôn nhẹ nhàng an ủi người đang lo lắng phải tới khám thai định kỳ, nói khẽ: “Lần này là xét nghiệm máu, chú đi cùng cháu, nhưng lần sau nhất định phải tự đi.”

Chữ Tiểu Du xoa bụng, gật đầu lia lịa.

Một tuần sau, Lâm Cận Ngôn mới cho rút máu cậu đi làm xét nghiệm. Bởi vì bệnh viện không lớn nên phải đưa đến bệnh viện trong thành phố, Lâm Cận Ngôn nói một tuần nữa mới nhận được kết quả.

Kết quả không tốt cho lắm, vì Chữ Tiểu Du không bổ sung đầy đủ dinh dưỡng nên nguy cơ thai nhi bị khuyết tật khá cao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mang-thai-con-cua-kim-chu-cau-xin-chia-tay>